

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Torsdag den 27. maj 2004 kl. 17.30**Dagsorden:**

- 240/04 Omlægning af fritidshjemspladser til børnehavepladser i daginstitutionen Bryggen, Snorresgade 3
- 237/04 Projektforslag til nyt gymnasium i Ørestad
- 244/04 Skolen i Charlotttegården bevilling 2. etape
- 243/04 Anlægsbevilling til projektering på Nyboder Skole
- 255/04 Anlægsbevilling til oprettelse af midlertidigt skole- og fritidstilbud til 18 elever med gennemgribende udviklingsforstyrrelser
- 236/04 Boligpolitik for ældre - høring
- 238/04 Samlet redegørelse for tilsyn på plejehjem i 2003
- 258/04 Forslag til modernisering af plejehjem - den langsigtede plan.
- 249/04 Udpegning af medlem af Borgerrepræsentationen til styregruppen for projekt: Læreplads i detailhandelen
- 250/04 Udpegning af 3 politikere udenfor Borgerrepræsentationen til medlemmer af bestyrelsen for selvejende (foreningsejede) døgninstitutioner for børn og unge
- 239/04 Kvalitetsforbedring af forholdene på de etablerede ungdomssanktionspladser
- 245/04 Fremrykning af Bustimereduktioner i Københavns Kommune
- 246/04 Lokalplantillæg "Pommernsgade"
- 247/04 Lokalplantillæg "Saga-karreen II"
- 256/04 Pulje til Trafik og nye Boligområder: Udlægning af støjreducerende asfalt, udskiftning af affaldskurve og bænke
- 242/04 Stierne langs søerne på Peblinge- og Sortedam Dossringerne
- 260/04 Studietur til USA
- 253/04 Status for boligpolitisk strategiplan
- 257/04 Medlemsforslag om ændring af taletidsregler for møder i Borgerrepræsentationen
- 254/04 Medlemsforslag om, at Borgerrepræsentationen retter henvendelse til indenrigsministeren og justitsministeren vedrørende forbud imod Hizb-ut-Tahrir
- 261/04 Røkering i udvalg.
- 268/04 Ny Strategi for Københavns Energi - udskillelse af Københavns Energi i aktieselskaber
- 241/04 Salg af grund
- 248/04 Aktindsigt
- 259/04 Personalesag

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

252/04 Valg af forpagter

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet, og folk er på nettet i tilstrækkeligt omfang til, at mødet kan afvikles.

Jeg har modtaget afbud fra Hellen Hedemann, der er ude i andet kommunalt hverv, fra Thor Buch Grønlykke, Manu Sareen, Frank Hedegaard og Lars Engberg, og ingen af afbuddene giver anledning til stedfortræderindkaldelse.

Der er til mødet i aften udsendt en dagsorden med 24 sager, hvoraf 4 sager skal behandles for lukkede døre. Ved en beklagelig fejl er sagen om ny strategi for KE, det er sag 268/04, ikke optaget på den ordinære dagsorden, og den er derfor mailet ud til medlemmerne på en tillægsdagsorden sammen med en rokeringssag, sag 261/04.

Sagen om KE indeholder fortsat fortrolige bilag, og dørene vil blive lukket, hvis fortrolige oplysninger fra disse inddrages i debatten. Derfor foreslår jeg, at KE-sagen behandles umiddelbart, inden vi lukker dørene. Rokeringssagen behandles så inden KE-sagen, altså efter punkt 20 på den ordinære dagsorden. Så KE-sagen bliver den sidste, inden dørene lukkes.

En revideret dagsorden, hvor sagerne er indplaceret i den rækkefølge, jeg har nævnt her, ligger omdelt på pladserne. Jeg skal høre, om der på den baggrund er kommentarer til dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er dagsordenen godkendt.

Så skal jeg sige, at kultur- og fritidsforvaltningen har bedt om, at Merete Evers og Katja Blach får tilladelse til at overvære behandlingen af punkt 24 på lukket møde om valg af forpagter, sag 252/04, og det går jeg ikke ud fra, at nogen har bemærkninger til? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så har de tilladelse til det.

Og så skulle vi være klar til at tage fat på aftenens møde.

1) BR 240/04. Omlægning af fritidshjemspladser til børnehavepladser i daginstitutionen Bryggen, Snorresgade 3

Indstilling om, at 20 fritidshjemspladser i daginstitutionen Bryggen, Snorresgade 3, omlægges til 15 børnehavepladser pr. 1. august 2004, svarende til at institutionen bliver en ren børnehave med 35 børnehavepladser, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget overfører 318.840 kr. til Uddannelses- og Ungdomsudvalget fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets bevilling konto 5.14.1 til Uddannelses- og Ungdomsudvalgets bevilling konto 5.14.1 i 2004, at Uddannelses- og Ungdomsudvalget tildeles en varig tillægsbevilling fra 2005 på 765.220 kr. niveau 2004 på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets bevilling konto 5.14.1, og Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget tildeles en tilsvarende negativ tillægsbevilling fra 2005, samt at der til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget gives en kapitalbevilling i 2004 på 110.000 kr. på bevilling konto 5.14.3. til etablering af de 15 børnehavepladser i Snorresgade 3. Det forudsættes, at eventuelle afledte udgifter afholdes inden for udvalgenes rammer. (Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Indstillingen – som anbefalet af Økonomiudvalget – blev godkendt uden afstemning.
=====**2) BR 237/04. Projektforslag til nyt gymnasium i Ørestad**

Indstilling om, at projektforslaget til nyt gymnasium i Ørestad godkendes, samt at der træffes beslutning vedrørende evt. imødekommelse af de anførte supplerende ønsker til projektforslaget.

Det forudsættes, at der fremsættes fornyet indstilling om anlægsbevilling med anvisning af finansiering i det tilfælde, at de supplerende ønsker til projektforslaget ikke kan holdes inden for gymnasiets anlægsbudget på 242,3 mio. kr. (indeks 173).

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Indstillingen – som anbefalet af Økonomiudvalget – blev godkendt uden afstemning.
=====**3) BR 244/04. Skolen i Charlotttegården bevilling 2. etape**

Indstilling om, at der gives en anlægsbevilling på 0,78 mio. kr. til gennemførelse af etape 2 i udbygningen af Skolen i Charlotttegården. Udgiften fordeler sig med 0,31 mio. kr. til skoledelen og 0,47 mio. kr. til KKFO-delen. Der anvises dækning for de 0,31 mio. kr. til skoledelen på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget for 2004, konto 3.07.3, rådighedsbeløb for vidtgående specialundervisning. Udgiften på 0,47 til KKFO-delen anvises der dækning for på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget for 2004, konto 5.15.3, rådighedsbeløb for fritidshjem.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.
=====**4) BR 243/04. Anlægsbevilling til projektering på Nyboder Skole**

Indstilling om, at der gives en anlægsbevilling på 4,7 mio. kr. til projektering af ny multihal og ombygning af Nyboder Skole i henhold til den reviderede helhedsplanskitse fra 2002. Der anvises dækning for 4,5 mio. kr. på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget for 2004, konto 3.01.3, rådighedsbeløb for folkeskoler og for 0,2 mio. kr. på konto 5.15.3, rådighedsbeløb for fritidshjem.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.
=====

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

5) BR 255/04. Anlægsbevilling til oprettelse af midlertidigt skole- og fritidstilbud til 18 elever med gennemgribende udviklingsforstyrrelser

Indstilling om, at der gives en anlægsbevilling på 4,0 mio. kr. til oprettelse af et midlertidigt skole- og fritidstilbud til 18 elever med gennemgribende udviklingsforstyrrelser placeret i Peder Vedelsgade 8-10 samt på Lønstrupvej 7 inkl. genhusning af den selvstændige skole "Grupperne", der p.t. har til huse i Peder Vedelsgade. Der anvises dækning for 2,4 mio. kr. på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget for 2004, konto 3.07.3, rådighedsbeløb for undervisning af børn med vidtgående handicap (specialskoler) og for 1,6 mio. kr. på Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget for 2004, konto 5.15.3, rådighedsbeløb for fritidshjem.

Det forudsættes, at Kultur- og Fritidsudvalget godkender lejemålet, samt at nærværende sag ikke indbefatter, at KVUC fraflytter sine lokaler i Peder Vedelsgade, men at dette må afhænge af en særskilt belysning af mulighederne – herunder de til rådighed værende økonomiske ressourcer i Uddannelses- og Ungdomsudvalgets budget – for en evt. genhusning af den nuværende KVUC-afdeling i Peder Vedelsgade i andre lokaler, jf. vedlagte notat. (Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Indstillingen – som anbefalet af Økonomiudvalget – blev godkendt uden afstemning.

=====

6) BR 236/04. Boligpolitik for ældre – høring

Indstilling om at godkende "Boligpolitikken for ældre i København". (Sundheds- og Omsorgsudvalget)

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø**: Denne sag er trods alt så spændende og bemærkelsesværdig, at den skal have et par ord med på vejen.

Spændende boliger i utraditionelle bygninger af høj kvalitet giver ikke i sig selv et godt liv, men mursten kan fremme det. Det er derfor med glæde, at jeg her kan fremlægge et forslag til en boligpolitik for ældre i København efter godkendelse – må jeg sige, og tak for det – af et enigt Sundheds- og Omsorgsudvalg 15. april 2004.

Boligpolitikken for ældre erstatter den tidligere plejeboligplan, og boligpolitikken forener mål og anbefalinger i en samlet vision for udviklingen af boligområdet for ældre i København. Visionen med boligpolitikken er, at man med udgangspunkt i den enkelte borgers individuelle behov, ønsker og ressourcer skal tilbyde den ældre borger boliger, der er attraktive, fleksible og varierede, og selvfølgelig kun de borgere, der har særlige behov, for det er dem, vi koncentrerer os om i vores forvaltning.

Sundhedsforvaltningen skal tillige medvirke til at sikre gode bygningsmæssige rammer, der understøtter borgernes sundhed, trivsel og sociale relationer gennem den tredje alder.

Formålet med boligpolitikken for ældre er at få et samlet grundlag for at udvikle boligområdet for ældre i København med særlig fokus på ældre med særlig behov.

Om boligpolitikken for ældre kan jeg sige, at der er en vision for udviklingen af boliger til ældre, og visionen er fulgt op af en række målsætninger inden for syv centrale områder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

Målsætning og anbefaling er et bud på, hvordan den overordnede vision på boligområdet kan opfyldes og skal følges op på med konkrete initiativer.

Boligpolitikken indeholder dele af allerede vedtagne politikker og planer, og det er klart, fordi det er netop det, der er tanken med boligpolitikken. Den skal understøtte andre politikker såsom kostpolitik, demenspolitik, træning osv.

Så det nye ved denne boligpolitik er, at den skal understøtte trivslen i dagligdagen. Boligpolitikken har en bruger- og borgerdimension, idet den indeholder ønsker og anbefalinger, der er indsamlet blandt brugere og borgere i forbindelse med udarbejdelse af politikkerne på ældreområdet i Københavns Kommune.

Den indeholder endvidere de anbefalinger til boligområdet, som er afgivet af medlemmerne i det Rådgivende Ældreforum. Jeg ved, at det er noget, der bliver lagt meget mærke til blandt ældre og blandt ældrerådene, at vi i sundhedsforvaltningen og i Sundheds- og Omsorgsudvalget er rigtig gode til at inddrage relevante borgere og personalegrupper, når vi laver politikker.

Endelig bygger boligpolitikken på det ældrebefolkningens demografiske udvikling, boligforhold, økonomi, og på beskrivelser af de eksisterende boligtilbud på boligområdet i København.

På plejeboligområdet har sundhedsforvaltningen en konkret udfordring som følge af den demografiske udvikling, hvor der de næste mange år bliver stadig færre ældre, herunder ikke mindst blandt de ældste aldersgrupper, og den demografiske udvikling giver os en historisk mulighed for at kombinere en tiltrængt modernisering af boligerne med en tilpasning af kapaciteten som følge af den demografiske udvikling. Vel at mærke, og det er det, der er så bemærkelsesværdigt, uden at det behøver at gå ud over 4-ugers-garantien for tilbud om en af kommunens plejeboliger. Herved får Københavns Kommune en enestående mulighed for at realisere den ældreboligpolitik, vi lægger frem i dag. Der er ca. 3.000 plejeboliger i Københavns Kommune, som ikke lever op til de vejledende standarder og derfor formelt betegnes som utidssvarende.

Boligpolitikken indeholder målsætninger og anbefalinger til plejehjem, der i højere grad understøtter en bedre trivsel i plejeboligen, f.eks. bedre fællesfaciliteter, større fleksibilitet, og, som jeg også sagde, flere muligheder for træning.

Sundhedsforvaltningen har et forslag til en langsigtet strategi for modernisering af plejeboligområdet, og det har vi et senere dagsordenspunkt, der handler om.

Men det, som i hvert fald er det gode ved den her politik, er jo, at alle har haft armene oppe. Den har været ude i en bred høring blandt alle mulige interessenter på ældreområdet, og vi har fra Ældre Sagen endda fået en tilbagemelding, der siger, forslaget er velskrevet, indholdsrigt og ambitiøst på en konstruktiv måde. Kan man næsten få en finere blåstempling af et forslag, end at Ældre Sagen tager armene op og siger, at det her er et rigtig godt stykke arbejde?

Så i betragtning af, at der er et enigt udvalg bag, og at alle høringssvarene har været meget positive, kan jeg roligt opfordre Borgerrepræsentationen til at tiltræde indstillingen.

Lise Helweg (V): Venstre er da enig i, at det er en udmærket boligplan og en langsigtet boligplan.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Jeg vil tillade mig at tage plejeboligerne for sig selv her, fordi belært af erfaringen med lukning af plejehjem med hensyn til tilpasning af antallet af plejeboliger til behovet for disse i den forrige samling, og i øvrigt for at kunne opretholde en 4-ugers-garanti til en bolig, så vil Venstre, og Dansk Folkeparti er med på det her, fremkomme med et ændringsforslag til denne indstilling, nemlig:

»Der tilføjes 2 »at«er i indstillingen:

at der iværksættes en langsigtet plejeboligplan til imødegåelse af behovet, når ældrebefolkningen igen stiger, og til betryggelse af 4-ugers-garantiens opretholdelse på dette tidspunkt,»

at den langsigtede plejeboligplan korrigeres med visse mellemrum i de mellemliggende år i forhold til de forventede ændringer i ældrebefolkningsgrundlaget.«

Det er vigtigt for Venstre og Dansk Folkeparti, at der er snor i denne sag, så vi ikke kommer til at stå i den situation, vi alle har hørt om tidligere, og at koblingen mellem udbud og efterspørgsel til disse boliger justeres løbende.

Så derfor disse to ændringsforslag, hvor man kan lave en langsigtet handlingsplan sideløbende.

Bente Møller (Ø): Vi har ikke nogen problemer med den her boligpolitik, den kan vi sagtens tiltræde. Det er bare sådan, at politikker skrevet på papir jo kun er noget værd, hvis man alvorligt mener dem og også har tænkt sig at tage konsekvenserne af alle de pæne ord. Det vil jo vise sig, når man skal til at lave budgetter fremover, om det holder, fordi det ikke er gratis, det vil jeg bare lige erindre forsamlingen om.

Johannes Nymark (A): Jeg havde oprindeligt ikke regnet med at tage ordet i denne sag, som er en sag, der er kørt igennem i enighed i udvalget.

Det, der bringer mig frem, er bemærkninger fra fru Lise Helweg om, at vi skal have en langsigtet plejeboligplan, og at planen skal korrigeres undervejs. Det synes jeg er ganske overflødigt. Omdrejningspunktet for, at der er tilstrækkeligt mange pladser, er, at vi bredt politisk har vedtaget, at vi har en 4-ugers-garanti, så længe denne politiske vedtagelse står ved magt. Vi vender tilbage til sagen om et par punkter, men det er overflødigt at begynde at kigge mange, mange år ud i fremtiden. Men vores 4-ugers-garanti er garantien for, at der er tilstrækkeligt mange pladser, og at vi har en plan, som overholder det. Det er en overordnet garanti, som ligger hen over en form for planlægning

Mogens Lønborg (C): Vi synes, det er en udmærket sag, der er på dagsordenen i dag, og kan selvfølgelig stemme for den.

Det, der får mig herop på talerstolen, er sådan set for at pege på behovet for, at vi i kølvandet på denne politik får udarbejdet en ældreplan, en ældreboligplan, en plejeboligplan, som også Lise Helweg var inde på.

Vi står over for en situation, hvor demografien fortæller os, at der bliver færre ældre over de næste 4-5 år, endda betragteligt færre inden for aldersgruppen 80 plus, og derfor er udfordringen at kunne få nedreguleret kapaciteten.

Der synes jeg, det er vigtigt, at det sker, for det er ikke nemt f.eks. at flytte ældre mennesker, og derfor bliver vi nødt til at gøre det så planmæssigt, som det overhovedet kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

lade sig gøre. Det betyder, at vi skal have udpeget de plejehjem, hvor der er stærkest behov for renovering. Vi skal have udpeget de plejehjem, vi kan undvære, når vi kigger 5-6 år frem, og så skal vi lægge en plan ud fra det.

Så er det jo vigtigt, at dem, vi under alle omstændigheder beholder, fylder vi hele tiden op, når der bliver ledige pladser.

Så tror jeg, det er vigtigt i den sammenhæng også at tænke ind, at når der bliver nogle ledige huller på plejehjemmene, så er det jo klart, som det også er blevet sagt i debatten de sidste par dage, det er jo ikke bare sådan, at man kan regulere udgifterne ned, altså før var der 20, og nu er der kun 17, så falder udgifterne ikke lineært, forholdsmæssigt. Det er fuldstændig korrekt.

Jeg tror, man godt kunne overveje at benytte nogle af de ledige pladser til det behov, som mig bekendt stadig væk er stort og udækket, nemlig pladser til rehabilitering. Når ældre mennesker bliver udskrevet fra hospitalerne, så har de ofte brug for i en periode at komme til kræfter, inden de kommer hjem i egen bolig igen. Der er det ikke så afgørende med den periode, om det lige er det ene eller det andet sted i byen. Så det er da en god udnyttelse af de ledige pladser, vi får.

Det stiller jeg ikke her som et forslag, men det vil vi arbejde videre med og stille forslag om, at der i forlængelse af det her bliver lavet en egentlig plejeboligplan, der rækker 5-6 år frem i tiden.

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg takker for ordet.

I bund og grund er Dansk Folkeparti positivt indstillet over for, at vi nu får mulighed for at få moderniseret nogle af vores ældreboliger, og at det her er en plan for, hvordan retningen er.

Men vi er lige så bekymrede for, om det kan foregå på en tilfredsstillende måde, at det kan foregå på en måde, hvor det sker i overensstemmelse med de ældre. Der har vi en del skepsis.

Men det afgørende er sådan set, at der i den her sag jo er nogle områder omkring positiv særbehandling af etniske minoriteter. Der er såmænd ikke noget i vejen for, at man tager nogle individuelle behov. Det gør vi jo allerede i dag, og det skal vi også gøre meget mere i fremtiden. Men problemet er, at man specifikt går ud og meddeler, at det er positiv særbehandling kun for alle andre end danskere, altså at man målrettet har en indsats positivt over for en bestemt befolkningsgruppe, og at denne befolkningsgruppe ikke indeholder danskere.

Derfor er det meget afgørende for os, at man ikke foretager den positive særbehandling, og at det er vigtigt for os, at vi fastholder, at det som udgangspunkt er danske plejehjem, som vi har i København, og således at individuelle behov også bliver imødekommet af de danskere.

Derfor har vi et problem med at stemme for hele sagen som sådan, selv om der er meget godt. Derfor vil vi undlade at stemme til den. Og så har vi følgende protokolbemærkning, som lyder:

»Dansk Folkeparti ønsker ikke positiv særbehandling for personer med anden etnisk baggrund end dansk. For Dansk Folkeparti er det vigtigt at fastholde, at vi har danske plejehjem, og at individuelle ønsker skal tilgodeses, også hvis man er dansker.«

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Så har Lise Helweg fra Venstre i øvrigt været heroppe med de to ændringsforslag, som vi jo stiller i fællesskab.

Jens Johansen (F): Tak for ordet, skal jeg så sige til overborgmesteren.

Så vil jeg spørge Carl Christian Ebbesen, om det så også indebærer, at de to plejehjem, vi har nu for jødiske ældre og for katolske ældre – katolikker er ikke ordentlige danskere, vel, Luther skal helst være i den tidligste udgave, hvis man skal tro Dansk Folkepartis bannerfører – skal vi have lukket samtidig.

Nej, jeg vil sige, at vi stiller os i rækken af folk, som roser, at der nu er lavet en plan for ombygning og forbedring af ældreboligerne i København. Et eller andet sted er det genialt i en periode som den kommende, hvor antallet af ældre falder, og hvor plejeboligbehovet vil være vigende, at få renoveret og ombygget og få gjort boligerne tidssvarende, hvad der så også vil føre til en reduktion i antallet af boliger.

I lyset af at ældrebefolkningen så derefter, når vi andre når den alder – hvis vi bliver så gamle – vil være stigende og der derfor vil være et anderledes og større behov, så er det jo ret og rimeligt at stille det forslag, som Venstre stiller. Ethvert menneske med sund fornuft kan se, at det er på meget lang sigt og derfor aldeles uforpligtende, og vi kan såmænd godt stemme for det, som Venstre stiller som ændringsforslag. At man skal revidere en langsigtet strategiplan, ja, det skal man også over en 10-års-periode, naturligvis skal man det, det gør man med perspektivplan på skoleområdet.

Med det vil jeg sige, at der er to sager, der sådan set er blandet sammen i denne indstilling, det er dels den demografiske omstilling og hvorledes man kan håndtere den på den ene led, og så behovet og ønsket om Hvabehar!

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu skal man ikke tale så højt, så Jens Johansen bliver forstyrret, punkt 8.

Jens Johansen (F): Er det ikke det, vi er ved? Jeg er blevet rimeligt forstyrret her. Når denne her plan foreligger ... nej, jeg vender tilbage i en senere runde.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Må jeg sige til forsamlingen, at det er o.k., at Jens Johansen stiller retoriske spørgsmål, men der er ingen grund til, at man svarer på dem fra salen.

Så er det Ben Hamid.

Abderrahman Ben Haddou (D): Meget har jeg måttet finde mig i, men det her er grænsen.

Jeg kan alligevel godt tilslutte mig det, der ligger fremme om boligpolitik for ældre – høring om ældreboliger.

Jeg undrer mig over især Dansk Folkepartis syn, at der er tale om positiv særbehandling af etniske minoriteter, for jeg kan ærlig talt ikke se, hvad der er af ekstra tilbud, som skulle være særlig positiv særbehandling. Som det blev sagt af Jens Johansen, så er det også rigtigt, at vi den dag i dag har to plejehjem, et for jøder og et for katolikker, og spørgsmålet er så, om de skal nedlægges, fordi Dansk Folkeparti mener åbenbart, de får positiv særbehandling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

Man glemmer da også, at i den anbefaling, der ligger fremme her, lægges der faktisk ikke op til, at der etableres etniske plejehjem. Det er et spørgsmål om, at man går ind og tilbyder, at der skabes mulighed for, at beboere med en anden etnisk baggrund kan bo i eksisterende plejeboliger måske sammen med andre, hvor de måske har fælles kultur, eller tale med hinanden.

Men det vurderer jeg i hvert fald ikke at være en større positiv behandling end den dag i dag i forhold til, hvordan vi visiterer vores ældre. Der er nogle, der ønsker at bo på det ene plejehjem frem for det andet, og der er en bestemt kultur på det ene plejehjem i forhold til det andet, og vi prøver så vidt muligt at opfylde de ældre borgeres ønsker.

Så jeg mener ærlig talt, at det er helt hen i vejret at begynde at tale om positiv særbehandling, især ikke når vi har lagt op til at bygge særlige boliger eller plejehjem for folk med en anden etnisk baggrund.

CD støtter selvfølgelig fuldt ud den her høring

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): 2. runde.

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø**: Jeg ville jo gerne have Carl Christian Ebbesen med ind i folden igen, fordi der er slet ingen grund til at holde sig uden for sådan en god sag som den her. Fordi godt nok er de etniske minoriteter nævnt specifikt, men det handler blot om, at vi giver skræddersyede tilbud, og det er vi jo alle sammen enige om, at vi skal gøre. Det er en af vores absolutte målsætninger på ældreområdet, at mennesker er forskellige, og at mennesker så vidt muligt skal have mulighed for at leve det liv, der ligger i forlængelse af det, de hidtil har levet, også når de bliver plejekrævende.

Så i det lys, Carl Christian Ebbesen, kunne det jo godt være, at vi alligevel kan få dig med på vognen igen.

Så til Mogens Lønborg: Jeg kan love, at der bliver lavet en plejeboligplan, der rækker 5-6 år frem, hvor det bliver nøje angivet, hvordan man kan få lavet et konstruktivt forløb, der tager hensyn til demografi, men også, at vi får lavet nogle nødvendige moderniseringer. Jeg synes, det er en meget vigtig sag for os alle sammen, at vi får sådan en redegørelse eller plan så hurtigt som muligt, fordi det er en sag, som siden hen skal håndteres på en eller anden måde. Det er jo ikke noget, der går over af sig selv. Det er jo noget, vi er nødt til at forholde os meget konkret og aktivt til.

I forhold til, hvad man skal gøre med den ledige kapacitet: Der er muligheder for at lave 2-rums-boliger, der hvor man kun har 1-rums-boliger; derved er der forsvundet en plads og en driftsudgift. Men der er jo også muligheder for simpelt hen at lave sundhedscentre for ældre. Nu nævnte Mogens Lønborg rehabilitering og en øget indsats på det område. I forbindelse med HS er det klart, at vi skal have øget fokus på, hvordan vi kan aflaste HS for de sundhedsydelse, der ikke kræver en meget stor specialviden. Der er masser af situationer, hvor vi godt kunne gå ind, hvis vi havde de rigtige tilbud. Det synes jeg også skal tænkes ind i sådan en langsigtet plan.

Så er det også klart, at i det omfang, vi begynder at skulle agere, så er der jo mennesker, der i den grad skal tænkes ind i denne proces. Det vil jeg vende lidt tilbage til under punkt 8. Jeg forstår godt, at det måske kan være lidt uhensigtsmæssigt, men nu er det jo ikke os, der har tilrettelagt dagsordenen, at holde punkt 6 og 8 så adskilt, som de er blevet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Så lige om den tilføjelse, Lise Helweg har. Jeg tror ikke, der er nogen af os, der har problemer med at stemme for det, for vi stemte alle sammen for sådan nogle »at«'er. Det kan man se, hvis vi kigger på punkt 8, men jeg har det ligesom Johannes Nymark, at jeg synes i og for sig, at det er overflødigt, når det handler om ældreboligplanen, fordi det jo ikke er en handlingsplan. Den er på det der overordnede niveau, som fortæller os, hvad er det, vi gerne vil.

Men hvis Lise Helweg synes, det også skal med der, så tror jeg da ikke, der er nogen af os, der vil lade være med at stemme for, for selvfølgelig ser det rodet ud, og den stakkels borger kan ikke forstå, hvorfor vi ikke kunne stemme for det, men som sagt, jeg synes ikke, det hører hjemme lige i den sag. Det vil jeg bare kaste ud til overvejelse.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jens Johansen, som har 4 minutter.

Kl. 18.00

Jens Johansen (F): Jamen jeg skal nok lade være med at bruge dem alle sammen, så vi kan komme tidligt hjem, selv om der ikke er fodbold. Det kan jo også være meget rart.

Men jeg vil gerne kvittere for den gode mødeledelse, det har vi jo ikke oplevet hele aftenen.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det vil jeg ikke udtale mig om.

Jens Johansen (F): Nej, vel.

Så vil jeg sige, at jeg kan forstå på de socialdemokratiske medlemmers tilråb, at de vil diskutere det, som jeg egentlig mente, vi skulle diskutere under det her punkt, under punkt 8, jamen så gør vi det.

Så skal jeg blot meddele, at vi kan tiltræde den her, selv om det samme materiale, tal, grafer og hvad ved jeg, findes i det her materiale, så det indgår altså i teksten. Men så henviser vi den egentlige diskussion til punkt 8.

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg skal sige til Inger Marie Bruun-Vierø, at jeg er meget enig i, at i bund og grund er der tænkt nogle meget gode tanker i den her plan, og det er faktisk også grunden til, at Dansk Folkeparti ikke stemmer imod den, på trods af at der er noget om etniske minoriteter og den positive særbehandling, der er taget i forhold til den gruppe. Det er grunden til, at vi heller ikke kan stemme for den.

Egentlig synes vi jo, hvis vi skal prøve at imødekomme hinanden, at hvis man tager netop den første målsætning, så står der jo netop, at de fremtidige ældre og plejeboliger skal indrettes med flere mindre boenheder, med levestrukturer, der giver øget fleksibilitet og understøtter muligheden for etablering af specielle tilbud til grupper af ældre med særlige behov.

Så i bund og grund kunne man sige, at det også dækkede de etniske minoriteter, som havde de her behov. Så kunne man i princippet godt udelade den 4. målsætning, som jo netop – og det er så også et svar til Ben Haddou, at hvor er den her positive særbehandling henne, jamen det er den jo netop under den 4. målsætning om, at kommunens boligtilbud skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

tilgodese de ældre borgeres individuelle ønsker i forhold til f.eks. sprogfællesskab og kost og religion.

Men det ville da være ønskeligt, om jeg kunne få lov til at imødekomme det her, hvis det var, vi kunne få pillet alle de områder ud, og så må borgmesteren jo tænke over, om hun kan opfinde en model for det.

Wallait Khan (V): Jeg er enig med Lise Helweg, men alligevel når jeg kommer herop, så er det, fordi vores venner i Dansk Folkeparti har svært ved at forstå en ting. Jeg er ikke sikker på, at jeg vil være i stand til at overbevise dem, men jeg vil alligevel prøve.

Når man nævner etniske borgere eller indvandrere, så skal man ikke tage fejl af, at de også er københavnere. Alle de mange år, jeg har boet her, har jeg set indvandrere, mange, mange indvandrere, unge indvandrere, som bare har arbejdet og arbejdet og betalt skat ligesom alle jer andre. Når de er begyndt at blive gamle, så er deres ønsker også københavnske borgeres ønsker.

Når man bare nævner, at man også vil tilgodese eller gøre noget for dem, så skal man ikke beklage, hvorfor man nævner dem. Hvis det var op til mig, så ville jeg sige, at selv om det er en meget god plan, så er den meget passiv, når man ser på indvandrernes forhold. Hvis det stod til mig, så skulle man begynde at planlægge et indvandrerplejehjem, hvor vi var i stand til at give dem alle disse muligheder, som vi nævner i den her. Det vil være meget svært for os at imødekomme alle de ting, som vi lover dem, på den måde, at der skal være forskellige afdelinger, og der er indvandrere med forskellig baggrund, forskellig kultur, forskellig sprog, det vil være meget svært på den her måde.

Men jeg kan også give bare et eksempel: Mange indvandrere ønsker at blive passet af deres egen familie, og der er også mange familier, som ønsker at passe dem hjemme. Vi nævner bare, at sådan siger vi, og sådan ønsker vi, men vi har ikke nogen klar plan for, hvordan vi vil hjælpe dem. Så hvis du spørger mig rigtigt, så synes jeg, vi er passive.

På den anden side har jeg ikke noget problem med, at vi har nævnt, at de ønsker det, eller at vi vil tilgodese deres ønsker og behov, fordi de er også københavnere. Det skal vi se i øjnene, og vi skal acceptere den kendsgerning, at vi alle sammen – her taler vi kun om ældre – er københavnere.

Abderrahman Ben Haddou (D): Det, som Dansk Folkeparti kalder for positiv særbehandling, er noget, hvor man glemmer, at der er tale om en gruppe af ældre, som ikke har mange år tilbage af deres liv, og hvor man skal forsøge at give dem et tilbud, der skaber nogenlunde livskvalitet og livsindhold i deres tilværelse. Det er faktisk det, det her går ud på, på samme måde som jeg selvfølgelig støtter, at man ser på vores borgere med synshandicap, vores borgere, der har andre fysiske og psykiske problemer, som også får specialiseret deres tilbud, sådan så de tilpasses deres liv. Det har jeg absolut intet imod, det skal et velfærdssamfund stille op med.

På samme måde har vi også en del ældre borgere, som ikke er blevet samlet op af systemet, fordi de har arbejdet som fabriksarbejdere i 1970'erne osv., og som nu er nået frem til en alder, hvor de desværre ikke kan dansk, men som måske har brug for at få lidt livskvalitet i form af måske at sidde sammen med et par venner og tale med hinanden om

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

deres gamle liv i Tyrkiet eller hvilket land det kan være. Det er da en medmenneskelig handling at kunne tilbyde det her til denne type af borgere.

Længere frem i tiden tror jeg da ikke, at vi vil få behov for så mange specielle tilbud, fordi, som jeg har sagt før, jeg vil da ikke have det samme behov som f.eks., hvis det var min afdøde far, der skulle have tilbud om plejehjem, det ville være helt anderledes for mit vedkommende. Så tiden vil automatisk ændre det, så behovene ikke behøver at være specialiserede.

Altså man kan også kigge på f.eks. jødiske plejehjem. Der er det sådan, at man går ind og skal modernisere plejeboligerne, men hvor man opretholder mulighed for, at de kan tilberede maden på en speciel måde ude i køkkenet, osv.

Der vil jeg bare meget kort spørge Dansk Folkeparti: Er det noget, man er modstander af, eller er det nogle bestemte etniske grupper, man er ude efter? Man vil gerne tillade rettighederne for nogle andre etniske grupper. Det vil jeg gerne have klar besked om, for vi har faktisk jøder og katolikker, der får speciel mad, der får specielle køkkener osv. Er det også noget, Dansk Folkeparti vil være modstander af?

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Til Ben Haddou fra CD er svaret jo, at vi ikke skal forsøge at tale os fra hinanden, men prøve at finde ud af, hvad der reelt er kernen.

Med hensyn til alle de spørgsmål, som Ben Haddou har stillet heroppefra, spørger jeg jo mig selv, om ikke den første målsætning inden for de syv områder, altså det her med etablering af specielle tilbud til grupper af ældre med særlige behov, ikke netop er det, der er kernen, at uanset hvem man er, så skal vi som kommune være i stand til at imødekomme de behov.

Problemet er, hvorfor det skal defineres positivt, som positiv særbehandling, når det lige nøjagtig handler om alle andre end dem, der er danskere. Det er det, Dansk Folkeparti protesterer imod, og det er grunden til, at vi ikke ønsker at støtte det her, men undlader at stemme i denne sag.

Lise Helweg (V): Jeg skal ikke kommentere på det etniske problem, det har Wallait Khan gjort.

Men jeg vil godt lige vende tilbage til mine ændringsforslag. Det er selvfølgelig utrolig positivt, at vi nu får en mulighed for at modernisere nogle af de mange, mange plejehjem, som vi har, som er ganske og aldeles utidssvarende i forskellige grader. Selvfølgelig skal vi det, og jeg håber, at vi finder en masse penge til det også hen ad vejen.

Det er jo så gjort på grundlag af, at ældrebefolkningen går ned, men vi ved jo, at med en langsigtet plan kommer ældrebefolkningen til at gå op igen. Der er det, at jeg mener, at det er en god ide, at man ved en plejeboligplan følger denne udvikling i ældrebefolkningen, sådan at plejeboligerne hele tiden kan rettes ind efter efterspørgslen.

Det kan i sig selv ikke være noget negativt, at det hele vejen igennem følges op, så vi ikke pludselig i 2012 står i den situation, at der ikke er boliger nok, osv., osv. Den situation vil vi ikke, er jeg sikker på, heller ikke alle mine kolleger her i salen, stå i.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Tanwir Ahmad (A): Det, der fik mig op på talerstolen, var egentlig det her med positiv særbehandling, fordi jeg synes efterhånden, der er gået lidt sport i det. Og hvad er så en ligebehandling? Jeg kunne egentlig godt tænke mig at få at vide fra Dansk Folkeparti, hvornår behandler man folk lige. Vi snakker så meget om skræddersyede ydelser, vi snakker om, at vi skal differentiere vores ydelser, og vi snakker om, at ydelserne skal følge borgeren. Altså det er ren logik, at folk er forskellige, og derfor skal folk vel også mødes forskelligt.

Jeg har været ude og rejse med repræsentanter for Dansk Folkeparti, som spiste vegetarmad under flyrejsen. Er det også positiv særbehandling? Hvornår er noget positiv særbehandling? Er det kun, når det er de etniske minoriteter? Og så lad os få Carl Christian Ebbesen op på talerstolen og definere, hvad ligebehandling er.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Hvis nu man tager punkt 4 og diskuterer, hvad det egentlig indeholder, så handler det jo om, at der er en, der har en anden etnisk baggrund end dansk, der siger: Jeg vil gerne bo sammen med nogle, jeg har et sprogfællesskab med. Det er det, den positive særbehandling handler om.

Hvis nu der i stedet havde stået i det her forslag, at kommunens boligtilbud skal tilgodese de danske borgeres individuelle ønsker i forhold til sprogfællesskab, kost og religion, altså sagt med andre ord, at hvis fru Jensen havde lyst til at sige til plejehjemmet: Jeg gider altså ikke bo ved siden af den pakistaner, som for øvrigt er muslim – ville forsamlingen her så synes, at det var i orden? Næh, så var det udtryk for noget helt andet; så var det udtryk for racisme.

Det er derfor Dansk Folkeparti fastholder, at der er positiv særbehandling i forbindelse med det her, og vi ønsker det ikke.

Bente Møller (Ø): Hvis min gamle bedstefar havde skullet på plejehjem i Københavns Kommune, og han var blevet spurgt: Alfred, hvor kunne du godt tænke dig at bo henne? så ville Alfred have sagt: Det skal være et sted, hvor der ikke er for mange damer, der sidder og kagler hele tiden, og så skal de kunne spille whist med S-makker og hele og halve.

Det synes jeg jo, han skulle have haft lov til. Hvis man i øvrigt kunne imødekomme det, så skulle han have haft lov til at bo et sted, hvor han kunne have fået lov at spille sin firemandwhist med S-makker og hele og halve.

Nogle gange skal man gøre en særlig informationskampagne for at behandle folk ens. Da vi i denne her kommune i forrige eller forrige igen periode konstaterede, at når børn af etniske minoriteter kom i skole, så havde de det svært med det danske, og vi kunne samtidig se, at de i langt mindre grad end danske familier frekventerede de pædagogiske dagtilbud, så lavede vi en naturlig målsætning, der hed: Vi skal prøve at motivere dem til i højere grad at bruge de pædagogiske dagtilbud. Det er godt for børnene, og det giver børnene en bedre integration på sigt, at de kommer ud sammen med andre børn og får en naturlig daglig brug af dansk.

Det fik os så til at lave en særlig indsats, diskriminerende brochurer på forskellige slags sprog, for at informere om det fantastiske tilbud, vi har i Københavns Kommune, der hedder pædagogiske dagtilbud til børn, altså vuggestuer og børnehaver.

Det, der står her om etniske minoriteter, er jo bare, at de ligesom bedstefar Alfred skal have lov til at bo sammen med nogle, der kan give dem den bedst mulige alderdom, og det går

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

jeg også ud fra gjaldt for min bedstefar, hvis han skulle plejehjemsplaceres i København, og at de er ikke så bekendte med, hvilke fantastiske tilbud denne her kommune har, så derfor vil vi også gøre en særlig indsats for at informere dem om dem.

Hvis det skulle være positiv særbehandling, så er der gået noget helt galt i min danskundervisning, og hedengangne Grete Henius ville have kunnet bekræfte mig i, at det er misbrug af ordene positiv særbehandling.

(Kort bemærkning).

Wallait Khan (V): Det, Dansk Folkeparti siger, er, at hvis fru Jensen siger, at hun ikke vil bo ved siden af en muslim, hvad gør vi så? Svaret fra min side er, at jeg skal nok være med til at hjælpe fru Jensen, at hun skal have lov til at flytte derfra. Vi skal ikke tvinge nogen til at bo ved siden af en muslim, fordi jeg er helt sikker på, at der er mange andre, som vil være glade for at bo lige ved siden af en muslim. Hvorfor skal vi tvinge nogen til at bo ved siden af en muslim? Tak.

2. næstformand (**Bente Frost**): Carl Christian Ebbesen for en kort bemærkning, og det må så blive den sidste.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jamen mit svar til Bente Møller er, at jeg igen lige må fastholde, at formålet er altså ikke, at vi taler os væk fra hinanden, men at vi måske prøver at fastholde nogle af de gode elementer, der er.

Jeg tror, at alle her i salen er enige i, at vores ældrepolitik skal være god og skal imødekomme individuelle behov, og det uanset om man er nordjyde eller man er københavnner.

Problemet her er, at man positivt går ud og siger, at alle andre end danskere skal have muligheden for at søge det her sprogfællesskab. Det er der, der ligger en positiv særbehandling.

Men lad os nu bare holde fast i, at udgangspunktet er, at vi ønsker i højere grad at imødekomme de enkelte ældres individuelle behov. Det skal vi være bedre til, det skal vi være gode til, men vi behøver da ikke altid at formulere det på en måde, således at det altid er etniske indvandrere eller etniske minoriteter, vi lige skal huske.

Der er jo mange andre ting omkring køn og omkring handicap, demens og andet, altså hvor der også skal tages de her individuelle behov. I bund og grund handler det bare om, at jeg mener, det er formuleret i det, der hedder målsætning nr. 1. Lad os dog holde fast i det i stedet for at begynde at tale os fra hinanden igen.

Venstre og Dansk Folkeparti stillede ændringsforslag om, at der tilføjes følgende 2 »at«-punkter til indstillingen:

»At der iværksættes en langsigtet plejeboligplan til imødegåelse af behovet, når ældrebefolkningen igen stiger, og til betryggelse af 4-uger-garantiens opretholdelse på dette tidspunkt,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

at den langsigtede plejeboligplan korrigeres med visse mellemrum i de mellemliggende år i forhold til de forventede ændringer i ældrebefolkningsgrundlaget.«

Ændringsforslaget blev vedtaget med 44 stemmer imod 0. 5 undlod.

For stemte: A, B, C, D, F, O, V og V 2.

Følgende undlod at stemme: Ø.

Den således ændrede indstilling blev herefter godkendt med 45 stemmer imod 0. 4 undlod.

For stemte: A, B, C, D, F, V, V 2 og Ø.

Følgende undlod at stemme: O.

Dansk Folkeparti ønskede følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

»Dansk Folkeparti ønsker ikke positiv særbehandling for personer med anden etnisk baggrund end dansk. For Dansk Folkeparti er det vigtigt at fastholde, at vi har danske plejehjem, og at individuelle ønsker skal tilgodeses, også hvis man er dansker.«

=====

7) BR 238/04. Samlet redegørelse for tilsyn på plejehjem i 2003

Indstilling om, at den samlede redegørelse over tilsyn på plejehjem i 2003, samt forvaltningens opfølgning herpå, tages til efterretning.

(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø**: Københavns Kommune nåede i hus med alle tilsyn i 2003. Og i lyset af den historie, der var, så er det rart at kunne sige, at hovedkonklusionen på tilsynene er også god, der udføres en tilfredsstillende pleje og omsorg på vores plejehjem. Langt de fleste beboere og pårørende udtrykker tilfredshed med den omsorg, der ydes, og hovedparten af medarbejderne er tilfredse med at arbejde på plejehjemmene.

Det er en temmelig vigtig hovedkonklusion. Men jeg vil så sige, at der allerede nu er et forbedringspotentiale, som det hedder, på en række områder, det vil jeg komme lidt mere ind på.

Som det fremgår af indstillingen, er der nu tilrettelagt faste rammer og procedurer for, hvordan vi fremover håndterer de kommunale tilsyn. De mere præcise detaljer skal jeg ikke komme ind på her. I stedet vil jeg lægge vægt på de fremadrettede handlinger, som tilsynsrapporterne giver anledning til, og det er jo derfor, jeg synes, at tilsynsrapporterne er så værdifulde, fordi vi har fået et fundament for at sige, hvad det er, der skal gøres bedre, og hvordan tidsperspektivet for de forbedringer er.

På den måde har tilsynene viste sig at være nogle meget værdifulde værktøjer. Vi får præcise meldinger på, hvor skal vi sætte ind, og heldigvis kan vi også se, hvor tingene er i orden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Men som sagt, selv om mange af plejehjemmene får gode skudsmål, så er der områder, der kræver forbedringer. Der er særlig to områder, som jeg synes, jeg er nødt til at trække frem. Det er den sundhedsfaglige dokumentation, og det er medicin håndteringen.

En stor del af bemærkningerne fra både embedslægen og de kommunale tilsyn handler om mangler, der vedrører den sundhedsfaglige dokumentation. Derfor er der nu udarbejdet en intern vejledning med kriterier for systematisk anvendelse af individuelle plejeplaner. De enkelte plejehjem har derudover iværksat handlingsplaner med angivelse af, hvornår den sundhedsfaglige dokumentation i form af plejeplaner m.v. forventes at være i orden.

Det, det er rart at kunne sige, er, at generelt ser det ud til, at alle de plejehjem, som har fået en anmærkning for manglende fremadrettede plejeplaner – og jeg understreger: alle – er i gang med at udarbejde disse.

Så er der medicin håndteringen. Det er et særligt anliggende, hvor vi må erkende, at vi har langt igen. Det står ikke værre til i København, end det gør i resten af landet, men det står rigtig dårligt til generelt både i København og i resten af landet. Her er virkelig en række områder, vi skal have forbedret.

Vores overordnede mål er naturligvis, at der ikke sker fejlmedicinering, det siger sig selv. På baggrund af de meldinger, vi har fået fra tilsynene, er der nu iværksat en række tværgående initiativer for at nå disse mål.

Her skal nævnes, at der er udarbejdet en ny vejledning for medicin håndteringen. Dosisdispensering er indført og afprøves nogle steder med henblik på generel indførelse. It-understøttelsen vil blive styrket, der uddannes medarbejdere til at foretage interne fokuserede evalueringer, og der uddannes social- og sundhedsassistenter i medicin håndtering.

På baggrund af tilsynene og de bemærkninger, de har afstedkommet, så foregår der derudover selvfølgelig en lang række andre aktiviteter, som også alle sammen går ud på hele tiden at forbedre kvaliteten af pleje og omsorg.

Så det vil sige, der bliver taget kontant hånd om de problemer, der bliver konstateret, og det synes jeg faktisk, at vi kan være rigtig godt tilfredse med. Vi kan selvfølgelig ikke nå det hele på én gang, men der er en systematisk kvalitetsudvikling i gang på hele området, og det har jeg store forventninger til.

På den baggrund vil jeg opfordre jer til at tiltræde indstillingen.

2. næstformand (**Bente Frost**): Carl Christian Ebbesen – nej, Mogens Lønborg kom først ... (*Afbrydelse*). Nej, vi tager Mogens Lønborg først; ellers går der uorden i arkivet.

Mogens Lønborg (C): Det ville måske alligevel have været meget praktisk, hvis Carl Christian var kommet først, fordi det, jeg ville sige, knytter sig sådan set til den protokolbemærkning, som V og O er kommet med i Sundhedsudvalget.

Det er om, hvem der kan føre tilsyn med hvem. Jeg forstår egentlig ikke, jo, jeg forstår et stykke af vejen, hvad det er, der får jer til at sige, at det burde have været en uvildig tilsynsmyndighed. Men jeg bliver også nødt til at sige, at jeg håber meget, at kommunen og i øvrigt alle landets kommuner generelt bevæger sig mere og mere over i retning af et reelt selvforvaltningssystem, hvor institutionerne får udmålt deres bevillinger efter, hvor mange brugere de har, og på den måde får de primært ansvar for produktionsopgaven.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Når jeg siger »produktion«, så er det altså at producere serviceydelser bredt, sådan at fagforvaltningerne har som kerneopgave at føre tilsyn. Det er en kerneopgave for sundhedsforvaltningen at føre tilsyn med plejehjemmene, med hjemmeplejen osv. Det er ikke sådan noget, man skal ud i byen og hente nogle til at varetage. Det gælder hele vejen rundt.

Der skal ikke være tale om, at man tjekker sig selv. Nej, jo mere man udvikler selvforvaltningen, jo mere man udvikler resultatstyring, kontraktstyring og den slags ting, jo mere tydeligt et snit får vi, hvor pengene kommer fra, og hvem der så reelt udfører opgaven. Altså hvis man tager linjen fra kommunalt ejede institutioner over til selvejende over til egentlige private firmaer, så synes jeg, det er tydeligt, at opgaven lægger man ud til nogle andre, betaler penge for, at de skal udføre en opgave, sætter nogle kvalitetskrav op, og nøjagtig som en anden indkøbsforening tjekker man, om det, man nu har betalt for, også er i orden.

Derfor forstår jeg vitterlig ikke, at man har så store problemer med, at forvaltningen skal føre tilsyn. Nuvel, hvis selvforvaltningstankegangen slet ikke er slået igennem, hvis det er sådan, at institutionerne på alle leder og kanter er styret af forvaltningen, sådan at de ikke har noget råderum, sådan at alt i realiteten bestemmes centralt fra, så er det klart, så er der et misforhold. Men sådan håber jeg ikke, sådan tror jeg ikke, det er på sundhedsforvaltningens område, sådan er intentionerne ikke. Tværtom hylder man jo selvforvaltningstankegangen, og så er det netop en primær opgave for sundhedsforvaltningen at føre tilsyn.

Lise Helweg (V): Jamen ifølge loven har kommunen selvfølgelig ret til at føre tilsyn, men ud over det er jeg lodret uenig med Mogens Lønborg. Det er ikke, fordi jeg mener, at forvaltningen ikke på nogen måde kan udføre det job, men alene det faktum, at kommunen har tilsynet med kommunen, lyder forkert og er forkert.

Jeg tror, det er et meget dårligt signal at sende ud til borgerne, at kommunen overvåger kommunen. Ved den her protokolbemærkning tilkendegiver både Dansk Folkeparti og Venstre, at det synes vi er en rigtig dårlig ide. Det er ikke et misforhold, vi har til forvaltningen, det er faktisk den signalværdi, det måtte have.

Jeg synes f.eks. også, det er meget forkert, at det er politiet, der overvåger politiet og forkerte handlinger i politiregi. Det er da meget forkert, og det her er da lige så forkert.

Carl Christian Ebbesen (O): Da jeg hørte borgmesterens tale heroppefra, fik jeg sådan en utrolig stor lyst til at rose Inger Marie, rose borgmesteren for at kæmpe denne her kamp for, at de ældre har kvalitet ude på plejehjemmene. Det her er simpelt hen et område, hvor Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre står skulder ved skulder. Kvaliteten skal simpelt hen være i orden, også at der bliver sat fokus på, at det er uddannet personale, altså mere uddannelse, der skal til for at opnå den kvalitet.

Det at borgmesteren konstant har fokus på dette område, er virkelig noget, der betyder noget. Fortsæt det gode arbejde; der er hundrede procent opbakning fra Dansk Folkeparti.

2. næstformand (**Bente Frost**): Nu er der en lille smule problematik. Jeg kunne forestille mig, at det er Mogens Møller ... nej, Mogens Lønborg, der har trykket forkert, så det er Ben Haddou først.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Abderrahman Ben Haddou (D): Jeg kom lidt sent ind. Det er diskussionen, om kommunen kan føre tilsyn eller ej med plejehjemmene, eller om det skal være nogle udefrakommende, der skal sættes til det.

Altså det gør vi jo på mange områder i forvejen, så åbenbart har man ikke tillid til, at det, hvis kommunen selv gør det i forbindelse med plejehjemmene, bliver gjort rigtigt.

Det er et lidt uheldigt signal at sende, men vi kan jo se klart under afsnit 7 om høring og offentliggørelse, at om de resultater, som man kommer frem til i forbindelse med de her tilsyn, både anmeldte og uanmeldte, bliver der lavet et udkast til rapport til intern høring på plejehjemmet.

Derudover udarbejdes den endelige tilsynsrapport, som offentliggøres ved at blive sendt i høring på plejehjemmet, i plejehjemmets bruger- og pårørende-råd, og det synes jeg er meget vigtigt. Fordi hvis der skulle komme nogen kritik af, at de tilsyn ikke rigtig matcher de forhold, der nu er på det enkelte plejehjem, så er jeg sikker på, at i hvert fald plejehjemmets brugerråd eller som minimum pårønderåd vil kunne komme på banen og forklare os politikere, at der er noget rivravruskende galt. Det har vi i øvrigt oplevet flere gange i den tid, jeg har siddet i Sundhedsudvalget.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det Mogens Lønborg. Undskyld, at jeg ikke kunne huske navnet. Det må være den fremskredne alder.

Mogens Lønborg (C): Det er til Lise Helweg og diskussionen om tilsyn. Uden at starte en meget langhåret diskussion om opfattelsen af, hvad en kommune er, så vil jeg bare sige, at hvis man betragter kommunen som én stor koncern med divisioner osv., jamen så kan jeg godt se en pointe i det, der er blevet sagt. Men den udvikling, vi har set i København og stort set over det ganske land, og i øvrigt ikke kun i Danmark, det er en international udvikling i den offentlige sektor, går netop i retning af at skabe større selvforvaltning. De producerende institutioner bliver mere autonome, får nogle penge og dermed langt større råderum, og af den udvikling følger så behovet for, at man fra det sted, hvorfra pengene kommer, fører tilsyn.

Jeg vil så godt føje til, at der ikke også i nogle situationer kan være endog behov for, og det kan være nyttigt, at man en gang imellem kobler nogle eksterne ind til også at se, om de kan bibringe noget, ikke så meget i kontroløjemed, men mere til udvikling af fagligheden osv.

Så det er ikke, fordi jeg ikke siger, at vi ikke også en gang imellem også skal have nogle eksterne til at kigge på, hvordan plejehjemmene fungerer, men det er en kerneopgave i forvaltningen at føre tilsyn.

En anden ting, som jeg gerne ser, nu hvor Inger Marie Bruun-Vierø talte om kvalitetsudvikling, som er etableret her, som jeg synes, vi skal etablere, er, at vi får systematiseret en vurdering af den oplevede kvalitet, og med den oplevede mener jeg brugerne, altså det subjektive, når man spørger brugerne og pårørende til brugerne, hvordan de oplever det, sådan at det tilsyn, der udøves fra centralt hold, fra forvaltningen, først og fremmest angår den faglige kvalitet sådan i bred forstand.

Den oplevede kvalitet fanger vi så ind ved systematisk at gennemføre brugertilfredshedsmålinger og også behovsafdækning, for det er ikke kun et spørgsmål om tilfredsheden, det er også: Er der nogle ting, man kunne gøre bedre? Så en systematik, hvor man får begge elementer ind i et samlet kvalitetsstyringskoncept, ser jeg gerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

Venstre og Dansk Folkeparti ønskede at videreføre følgende protokolbemærkning fra udvalgsbehandlingen:

"Venstre og Dansk Folkeparti tiltræder redegørelsen over tilsyn på plejehjem i 2003, men havde helst set at tilsynene var foretaget af en uvildig enhed, da kommunen ikke bør kontrollere sig selv."

=====

8) BR 258/04. Forslag til modernisering af plejehjem - den langsigtede plan.

Indstilling om, at elementerne i den skitserede langsigtede strategi for moderniseringen af de utidssvarende plejehjem i Københavns Kommune drøftes, at forslaget til at etablere "genhusningsplejehjem" godkendes, at etableringen af et boligsekretariat til at håndtere den videre planlægning af en modernisering af plejehjemmene i den kommende årrække godkendes, at der iværksættes en langsigtet plejeboligplan til imødegåelse af behovet, når ældrebefolkningen igen stiger og til betryggelse for 4-ugers-garantiens opretholdelse på dette tidspunkt, samt at den langsigtede plejeboligplan korrigeres med visse mellemrum i de mellemliggende år i forhold til de forventede ændringer i ældrebefolkningsgrundlaget. (Sundheds- og Omsorgsudvalget) (Standsningsret)

2. næstformand (**Bente Frost**): Johannes Nymark ... jamen nu nåede jeg at sige »Johannes Nymark«, før borgmesteren fik trykket på knappen ... ja, men så må I være lidt hurtigere ved knapperne. Bente Møller, værsgo.

Bente Møller (Ø): Når jeg på vegne af Enhedslisten har standset denne sag, så er det ikke, fordi vi ikke er glade for den 4-ugers-ventetidsgaranti, vi selv var med til at lave i en budgetaftale sammen med SF, De Radikale, Socialdemokratiet og CD.

Det er ikke, fordi vi ikke synes, det er en god ide at renovere utidssvarende plejehjem. Det er heller ikke, fordi vi synes, det er en dårlig ide at lave genhusningsplejehjem, og det er heller ikke, fordi vi synes, det er en dårlig ide at lave et boligsekretariat til at håndtere tingene.

Men det er, fordi den her indstilling bygger på en økonomisk forudsætning, som vi ikke ved, om vi kan få opfyldt. Det her kan nemlig kun føres ud i livet, det er den forudsætning, der ligger under, at hvis sundhedsforvaltningen ikke de kommende år skal barberes for hele demografien, men får lov til at beholde en del af den selv til disse renoverings- og ombygningsprojekter, hvis udvalget eller forvaltningen ikke får lov til det, så kan den her plan ikke realiseres.

Jeg er imod, at man vedtager luftkasteller, og det her er et luftkastel, hvis de økonomiske forudsætninger ikke er på plads. Så derfor har jeg ønsket at få den i salen, fordi hvis nu et massivt flertal her i salen støtter denne plan, så går jeg ud fra, det er en forudsætning, når man mødes til budgetforhandlinger senere, at man så tager højde for, at Borgerrepræsentationen har besluttet, at en del af demografimidlerne, som sundhedsforvaltningen skulle afgive, skal blive i forvaltningen til plejehjemsombygninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi tilbage til talerrækken.

Johannes Nymark (A): Nu har vi brugt utroligt mange kræfter på den kvantitative side af plejehjemssiden. Vi har klaget over ventelister og ømmet os over det i årevis.

Som fru Bente Møller var inde på, så kom der en beslutning om en 4-ugers-grænse for visitation til plejehjemsplads. Det er rent kvalitativt. Det var et vigtigt mål at opnå i en situation, hvor folk også lå på hospitalerne unødigt længe og i det hele taget ventede unødigt længe forskellige steder i systemet.

Det mål er nu indfriet. Det er omdrejningspunktet for den her sag at sige: Hvad gør vi så nu? Nu ved jeg godt, at denne debat har kørt under punkt 6, men jeg har ventet, jeg synes, det er det relevante punkt her under punkt 8, med at tage det op her.

Se, nu ved vi, at vi står over for, vi kan se, at over de næste 8-10 år tyder alt på, må jeg sige, at der bliver væsentligt færre ældre. Så er der to muligheder: Enten kan vi gå ind, som vi har gjort tidligere, med ikke særlig stort held, og lukke under stor møjsommelighed plejehjem efter plejehjem efter måske lidt uklare kriterier. Her ligger en tankegang om at sige, jamen vi har rent faktisk 3.000 plejehjemsboliger i København, som vi ikke kan karakterisere som tidssvarende. Vi må bruge denne situation nu til at få bragt et niveau ind i vores plejehjem, som vi kan være bekendt.

Så kommer der en anden tid derefter, det kommer Lise Helweg ind på, men vi har en række år i øjeblikket, som skal udnyttes. Nu har vi klaret det kvantitative, nu skal vi klare det kvalitative, og det må være alternativet til simpel lukning.

Så kan fru Bente Møller have ret i at sige, at det er et luftkastel. Nej, det er for os at se et udvalgmæssigt arbejdsgrundlag, som er kommet fra forvaltningen, som er gode, gedigne overvejelser i den situation, jeg har prøvet at skitsere, og som er overvejelser om at lægge en mere detaljeret strategi. Jeg er meget opmærksom på, at det forudsætter efterfølgende en lang række politiske forhandlinger, men et eller andet sted skal vi jo begynde. Jeg mener, det her netop er grundlaget for nogle videre økonomiske forhandlinger. Vi kan jo ikke sidde og snakke ud i luften. Det her er en ideskitse, det er en strategiplan, og som sådan vil vi tilslutte os den.

Så må tiden vise, i hvilket tempo og med hvilke midler vi kan gå ind i det, men at gå ind og sige, vi har en strategi, vi har en måde at gøre det på. Ikke mindst synes jeg, det er rosværdigt, at man i forvaltningen overvejer eller ligefrem har planlagt at lave en særlig enhed, så vi ikke hopper fra tue til tue, men får en erfaringsopsamling, som virkelig kan give en rytme i den her proces, som vi ikke undgår. Det kan da godt ske, det bliver en blanding af lukning og modernisering, hvad ved jeg, men går ind i en strategiplan, der hænger sammen, i stedet for bare at lukke øjnene. Det synes jeg er fornuftigt.

Der ligger her et grundlag for videre politiske forhandlinger, og det grundlag tilslutter vi os.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det Jens Johansen ... (*Afbrydelse*). Jamen rækkefølgen af talerne stod faktisk oppe på tavlen ... nej, det er nu ikke helt korrekt. Værsgo, Jens Johansen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Jens Johansen (F): Har borgmesteren problemer med rækkefølgen?

Jeg vil sige, at Bente Møller ikke har ret, hvis det, Bente Møller heroppe siger, er, at nu har Borgerrepræsentationen taget stilling til, at en god bid af de demografiske midler skal anvendes til renovering og ombygning af plejeboliger. Det tages der hermed ikke stilling til. Det gjorde der heller ikke under punkt 6, hvad vi blev belært om af indtil flere udvalgsmedlemmer, som aktivt deltog i debatten.

Jeg synes, det er beklageligt, at hele demografidiskussionen er kommet ind i diskussionen omkring den her plejeboligplan, fordi det er to vidt forskellige diskussioner, sådan som de skal føres i Københavns Kommune, det er to vidt forskellige diskussioner. Også med den måde, jeg kender, vi arbejder med budgetterne på.

Sundheds- og Omsorgsudvalget skal på grund af et faldende antal ældre over de kommende år aflevere beløb til den fælles husholdning, som skal anvendes der, hvor der er pres på servicen, hvor antallet af servicebrugere, det vil sige daginstitutioner og skoler, vokser. Det er ikke besparelser, det er en fastholdelse af serviceniveau på et punkt nul. Det har vi indført i sin tid for at undgå utilsigtede serviceløft. Det er ikke besparelser på den måde, at servicen skal forringes. Hvordan det skal regnes ud, ved vi, at der sideløbende er en stor diskussion om.

Denne her plejeboligplan synes både forvaltning og udvalg er en genial måde at komme om ved det forhold på, at der bliver brug for færre plejeboliger i de kommende år. Nogle har jo lagt skulder og ryg, de ligner strivret flæsk, til plejehjemslukninger og ønsker ikke at gentage succesen – i anførselstegn – og vil derfor en anden strategi.

Og vi andre, som siger, at vi må sætte udbuddet i forhold til behovet og efterspørgslen, synes også, det er en genial ide. Når jeg endda prøver at tage sådan et humoristisk tonefald på, så er der ingen, der reagerer med, at de synes, det er specielt morsomt, fordi alle synes, det er genialt, at vi over den næste 10-års-periode får ombygget og moderniseret og gjort boliger, som vi har i Københavns Kommune, tidssvarende. At det betyder, at der bliver færre, er fordi behovet er mindre.

Det store problem er økonomien, og det er også den økonomimodel, som er beskrevet her, som er det store problem. Der er ikke nogen automatik i, at man fra et udvalgs side kan have snor i penge, som er givet på de demografiske reduktioner på et forvaltningsområde, for så at få dem halet tilbage igen. Det er der ikke nogen form for automatik i; de går ind i det store kredsløb i kommunen.

Folk, som vil noget politisk på sundheds- og omsorgsområdet, ja, de må stille sig i kø sammen med andre, som vil noget andet, som vil bygge idrætsanlæg eller renovere skoler eller lappe huller i vejene eller plante træer, når der skal bevilges penge i forbindelse med budgetforhandlinger. Det er realiteterne.

Men det er et meget godt grundlag for de forhandlinger, vi skal have om kommunens økonomi i de kommende år, fordi det her er ikke noget, der bliver afgjort, tror jeg, ved dette års budgetforhandlinger, bestemt ikke.

Vi beskæftiger os i Sundheds- og Omsorgsudvalget med to plejehjem, et pilotprojekt, hvorved man skal vise, at man kan det her, hvordan man kan gøre det, hvordan man kan få skabt nogle tidssvarende boliger af forældede boliger, hvordan man kan håndtere det skrækscenarie, som af borgmesteren er blevet beskrevet i JP København her inden for de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

seneste dage, med at flytte ældre, og det er et voldsomt indgreb, det ved vi, der har været igennem debatten om byfornyelse, når man flytter bolig.

Men erfaringerne fra renoveringen af plejeboliger har også været andre steder, at så voldsomt er det heller ikke nødvendigvis. Der vil være et par pilotprojekter i 2005, som udvalget har behandlet så sent som i dag, som vil vise, hvordan den her proces kan håndteres godt og fornuftigt og sagligt og ansvarligt, så vi også får nogle priser på, og så vi får en metode i det her.

Det har vi intet imod, men det betyder ikke, og der er jeg uenig med Enhedslistens ordfører, at der er givet carte blanche til, at de næste 10 år så er der 3.000 plejehjemsboliger, der skal renoveres; det gør det ikke. Vi skal først se, hvad de to pilotprojekter kan blive til, før vi tager stilling til det videre forløb.

Lise Helweg (V): Forvaltningen har som sagt peget på to plejehjem, som er de første, der skal stå model til at blive tidssvarende. Det er sådan set en god ide at gøre dem tidssvarende. Jeg vil meget nødig selv blive placeret i den dårligste ende af de plejehjem, vi har her i København, og dem har vi jo desværre mange af.

Men det, jeg vil indvie denne forsamling i, er sådan set, og det var der også en anden i udvalget, jeg kan ikke huske, hvem det var, der foreslog, nemlig at de af plejehjemmene, der er mindst tidssvarende, sådan set selv burde komme med et bud på, at de gerne vil moderniseres, tage det op med deres beboere, med deres ansatte osv., så de ligesom på forhånd er indstillet på, at netop deres plejehjem bliver moderniseret. Det tror jeg vil give et meget bedre signal over for hele den sektor, det vil give et meget bedre signal over for borgerne i øvrigt i denne by.

Så jeg vil ikke komme med nogen ændringsforslag eller noget som helst. Jeg vil bare bede forvaltningen tænke i de baner for de fremtidige fysiske ændringer på plejehjem.

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø:** Jeg var til generalforsamling i den radikale hovedbestyrelse i går aften, og der kom Niels Helveg og fyldte en af optællingspauserne ud. Han refererede fra de forskellige drøftelser, der havde været om den nye strukturreform, og hvad det var for nogle forslag, der lå. Og så sagde han disse bemærkninger:

»Hovedlinjerne er til at håndtere. Problemerne ligger i detaljerne, når vi skal have hænderne ned i de blodige kar. Det er en proces, der vil udvikle sig over flere år, og det vil kræve rettidig omhu hele vejen igennem.«

Så tænkte jeg: Du store – det var jo en klog mand, der talte – i virkeligheden passede de her ord ord til andet til denne proces, at vi kan sejle den lykkeligt i land, hvis vi har rettidig omhu hele vejen igennem. Hvis den er nøje planlagt, kan det blive en vindfersag. Det kan også ende med, at vi får hænderne i de blodige kar, og det er det, vi skal undgå. Det tror jeg, vi alle forstår.

Denne sag er forslag til en langsigtet plan for modernisering af plejehjem, og vi har under punkt 6 haft lejlighed til at drøfte forslag til en boligpolitik for ældre i København. Sammen med det opnåede serviceniveau ved en 4-ugers-garanti til en plejebolig danner den politik, vi lige har talt om under punkt 6, rammen for udviklingen også på plejeboligområdet i de kommende år, hvor der er to væsentlige udfordringer, som de forrige talere også har berørt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

For det første er der et stort behov for modernisering af de ca. 3.000 plejehjemspladser i kommunen, der i dag ikke lever op til gældende anbefalinger for tidssvarende plejehjem. I den forbindelse er der også et stort ønske om at få plejehjem, der i højere grad understøtter en bedre trivsel i plejeboligen, bedre fællesfaciliteter, bedre træningstilbud, og jeg vil da også føje til: køkkenfaciliteter.

For det andet bliver der i de kommende år fortsat færre ældre i aldersgruppen over 80 år, så det er også de ældste ældre. Det er primært den beboergruppe, der bor på plejehjemmene, og her har vi altså en enestående historisk chance for at realisere den plejeboligplan eller moderniseringsplan for vores plejeboliger, som vi jo alle sammen også er nødt til at se i øjnene, at der er et behov for at få taget fat på.

Som led i budgetaftalen for 2003 blev det fastlagt, at der først skulle ske en demografertilpasning på plejehjemsområdet, når målet om 4-ugers-garantien var nået, og at garantien nu er en realitet, betyder, at kommunen nu igen for budget 2005 skal tilpasse plejeboligkapaciteten til det færre antal ældre. Det er slet ikke noget, jeg vil prøve at bortforklare, fordi det er jeg fuldstændig tilhænger af selv.

Men det, jeg vil føje til, er, at der ikke står i grundloven eller nogen andre steder, hvordan den demografertilpasning skal ske, og jeg tror, det er vores alle sammens forventning, at den også sker i overensstemmelse med virkelighedens verden. Det er såmænd det eneste, som jeg godt vil gøre opmærksom på. For selvfølgelig skal vi lave demografertilpasning, men man er jo nødt til at tage hensyn til, at der er nogle forløb og nogle spilleregler, der skal overholdes i den sammenhæng.

Denne sag lægger op til, at vi får en mulighed for at forberede en proces, der handler om ombygning, modernisering m.v., fordi det kræver, som jeg antydede indledningsvis, mange, mange elementer, men det kræver også investering. Jeg ved da godt, at pengene ikke hermed er bevilget, men vi er nødt til at få givet startskuddet til, at nogle kan få lov til at begynde at tænke. Det er så baggrunden for, at vi har lagt sagen op på denne måde, for så har vi givet rammerne for, hvordan der skal tænkes.

Det er min ambition at sammenkoble de to udfordringer, nemlig den nødvendige modernisering af plejeboliger og den faldende demografi, bl.a. ved at sikre kapacitetstilpasningen gennem ombygninger af de eksisterende plejehjem, sådan vi får de her moderne og fremtidssikrede plejeboliger, som vi jo alle sammen som politikere gerne vil lægge ryg til.

Derigennem får vi også de nødvendige driftsbesparelser, for i takt med at vi får ombygget små et-rums-boliger, til at vi får plejehjem med 2-rums-boliger, så har vi faktisk sparet en bolig og en driftsudgift til en ældre. Så på den måde vil man få demografibesparelsen hjem, men det kan bare ikke ske over en nat. Det er det, som jeg lover, og det har jeg allerede lovet Mogens Lønborg i 1. runde, at der kommer en detailplan, der viser, hvordan det her kan gøres, hvordan det kan hænge sammen, og hvad det koster. Det skylder vi hinanden, og det skylder jeg jer, så I også kan gå ud og forklare, hvordan det her problem kan løses på en ordentlig og hensigtsmæssig måde, så vi kan hævde, at også sådan en sag, som er kompliceret, kan gennemføres med den udviste rettidige omhu.

I den langsigtede plan vil det være en forudsætning, at nyåbnede pladser kan finansieres ved nedlukning af flere pladser med henblik på ombygning. Så det er sådan en rullende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

proces, og i det scenarie vil 4-ugers-garantien hele tiden blive fastholdt, det er også vores fælles målsætning. Sådan vil vi også lave en plan, sådan at vi tager højde for det.

Det er det scenarie, jeg gerne vil have bemyndigelse til, at vores forvaltning arbejder videre med, sådan vi kan få fremlagt den plan, så vi har noget konkret i hånden, så vi får en vurdering af også, hvad det kommer til at koste.

Derfor vil jeg opfordre Borgerrepræsentationen til at tiltræde den indstilling, der ligger nu.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der var lidt kraftig overskridelse af taletiden. Det kan vi reducere, hvis der bliver en anden omgang.

Mogens Lønborg (C): Selv om den forrige taler overskred taletiden, så vil jeg sige, at hvert et ord, den forrige taler sagde, kan jeg tilslutte mig, fuldt og helt.

Jeg kan også tilslutte mig et ord, som den forrige-forrige taler sagde, nemlig SF's Jens Johansen, som faktisk svinede sig op til at betegne det her som ikke mindre end genialt, og det mener jeg faktisk, jeg godt vil bakke op omkring. Det er helt efter bogen.

Vi har formuleret og nu vedtaget en ældrepolitik, og nu ligger der nogle principper for, hvordan den skal udmøntes. Det næste er selvfølgelig at komme helt ned på det konkrete plan, herunder, Bente Møller, også at få sat kroner på, for det er jo evident, det tror jeg ikke, der er nogen her i forsamlingen, der ikke er klar over, at når der skal bygges om, moderniseres, jamen så koster det selvfølgelig nogle penge.

Jeg vil bare sige, at det her er et virkelig flot stykke arbejde. Så kan man sige, nå, men det er vel en selvfølge her i kommunen, at sådan håndterer man nedbygninger.

Jeg kan ikke lade være med, selv om det ikke lige er den sag, vi diskuterer, alligevel, fordi jeg synes, det er væsentligt at tænke lidt tilbage, dengang man havde en tilsvarende situation på skoleområdet. Elevtallet faldt og faldt, 25 pct. faldt det. Der havde man en historisk mulighed for at få de gamle landkort rundt omkring i de københavnske skoler skiftet ud osv., en historisk mulighed. Hvad er resultatet? Tager man en tur rundt i de københavnske skoler, er jeg sikker på, skoleborgmesteren vil give mig ret i, at det ikke ser for kønt ud. For hvad gjorde man? Man fastholdt driftsudgifterne stort set og dermed altså også personalet, til trods for at efterspørgslen var faldet med 20-25 pct.

Det er lige præcis det, som det her sigter på, at det ikke må ske, at vi netop sørger for at tilpasse driftsudgifterne. Jeg vil gerne føje til: i et tempo, sådan at neddroslingen af kapaciteten selvfølgelig sker nænsomt under hensyntagen til de ældre, under hensyntagen til de vanskeligheder, der er også ved at flytte rundt på ældre mennesker.

Kl. 19.00

Men naturligvis skal der ske en neddrosling af driftsudgifterne, i takt med at der bliver en faldende efterspørgsel, men at man netop samtidig siger, at nu har vi så mulighed for at få renoveret og få udbygget og forbedret på et område, og det tror jeg alle her i salen vil give mig ret i ikke sådan ligefrem er luksus, når man kører rundt og kigger på, hvordan vore ældre medborgere i Københavns Kommune bor.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Der blev sagt noget om demografimodellen. Må jeg minde forsamlingen om, at vi jo er på vej til at få demografimodellen begravet i dens nuværende form. Vi er på vej til, jf. budgetseminaret i marts måned, at få udviklet en ny budgetmodel, som, og jeg skal ikke gå i detaljer med den, men som betyder, at der ikke er nogen automatik overhovedet mellem anlæg og driftsudgifter. Vi skal selvfølgelig skille de ting ad, det andet giver ikke nogen mening. Vi bliver nødt til at tage en selvstændig stillingtagen til, hvordan vores anlægsudgifter skal være på dette område. Det er bare et element i det, der kommer som den nye budgetreform.

Så vil jeg sige, og det er så også lidt med henblik på Bente Møller, som gerne ville have lidt tilsagn om penge, at nu er vi ikke gået i gang med budgetforhandlingerne sådan for alvor, men jeg vil da sige, at der ikke skal herske nogen tvivl om, at forbedring af de ældres forhold står meget, meget højt på Det Konservative Folkepartis ønskeliste.

Jeg kan også godt pege på nogle områder allerede nu, hvor jeg godt vil være med til at kigge på, om vi ikke sådan er kommet til at køre et lidt for højt niveau op. Der er i hvert fald områder, hvor man overhovedet ikke i denne kommune behøver at dokumentere et behov.

Man kan få ydelser, endda i den dyre ende, endda ydelser til 150.000 kr. om året, og det er, hvis man f.eks. har et lille barn, hvis man går derhjemme, det er sådan set lige meget. Man har ret til en vuggestueplads, hvis man går på barsel derhjemme, oven i købet offentligt finansieret, man har ret til en vuggestueplads. Der skal man ikke dokumentere sine behov overhovedet, overhovedet ikke.

Det kunne jo være, man skulle gå ind og eventuelt tænke på, jamen kunne man så ikke lade én plads dække to børns behov? Der ligger der en finansieringskilde, og jeg tør næsten ikke tænke på, hvor stor den er, hvis vi virkelig tager fat der. Så kan vi altså få anstændige forhold i København til vores ældre medborgere og samtidig styrke familierne og samtidig sikre, at de børn, der virkelig har behov, og de forældre, der virkelig har behov, selvfølgelig skal have deres behov tilgodeset.

Jeg vil stoppe her.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det lyder godt. Mogens Lønborg lovede jo, at han ikke ville tale så længe, fordi han var så enig med sundhedsborgmesteren.

Carl Christian Ebbesen (O): Dansk Folkeparti støtter moderniseringen af vores desværre alt for utidssvarende plejehjem.

Det er dog lige så vigtigt, at det her bliver den vindersag, som borgmesteren er heroppe og snakke om. Det handler for Dansk Folkeparti også meget om, hvis det her bliver til noget, og hvis det lykkes at få de her måske 150 eller helt op til 300 mio. kr. over de næste 4-5 år, jamen så er det jo mange penge, og derfor er det jo et eller andet sted vigtigt, at når man går ud og bruger så mange penge, så er det også noget, som den københavnske befolkning synes om.

Derfor er jeg ked af, at jeg f.eks. i går i Jyllands-Posten kunne læse, at borgmesteren ville flytte rundt med ældre. Og længere nede: Inger Marie Bruun-Vierø er parat til at tvinge byens plejehjemsbeboere til at flytte fra deres boliger. Det er jo brandærgerligt, hvis journalisterne og omtalen, allerede inden vi overhovedet kommer i gang med den her plan, er ved at finde ud af, at det her er den dumme måde, vi kan bruge 300 mio. kr. på. Det må altså ikke ske, for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

det er nødvendigt, og det er brandgodt, at vi nu får en enestående mulighed for ligesom at prøve at tænke de her tanker. Forhåbentlig er der også opbakning til, at vi kan beholde de her penge netop til at få moderniseret vores boliger.

Så lad nu være med, at det her skal ende i juks. Jeg har også på udvalgsrådet sagt, at hvis det ender i juks, og at borgmester og forvaltning ikke formår at få det her udmøntet på en måde, således at de ældre beboere er tilfredse, jamen så er Dansk Folkeparti ikke længere med, for vi vil ikke være med til at bruge så mange penge, hvis det er noget, folk bliver sure over.

Bente Møller (Ø): Enhedslisten er sådan set enig i, at det her er en vindingsag. Vi er også overbevist om, at det bliver meget svært at overbevise de ældre, der bor på plejehjem, om, at det er en vindingsag. Fordi bor man på et plejehjem, hvor man er glad for at være, og plejehjemmet skal renoveres og måske er klar til genindflytning om 2 år, så er det ikke det, man sidder og tænker på som 92-årig, at som 94-årig kommer jeg tilbage til en 2-værelses moderne med trinettekøkken. Så langt perspektiv tænker man ikke i den aldersklasse. Derfor vil det her, selv om det er en vindingsag, give problemer og utilfredshed blandt pårørende og alt muligt og larm i gaden, som nogle af os kan huske fra sidst, vi renoverede.

Det var bare en indledning affødt af Carl Christian Ebbesens indlæg.

Det, der kaldte mig herop, var, at jeg aldrig havde troet, at Jens Johansen ville give mig associationer til Knud Kristensen, men det gjorde han. Knud Kristensen sagde i 1945: »Hvis det er fakta, så benægter a fakta«. At høre Jens Johansen heroppefra forklare, hvorfor økonomi ikke har noget som helst med det at gøre overhovedet, og hvorfor det nærmest er betænkeligt, at forvaltningen har tilladt sig at lave et økonomiafsnit i indstillingen, for det er jo sådan set bare noget, der skaber forvirring nu, er stort set noget af det dumme, jeg har hørt i nyere tid. Jeg vil gerne citere fra indstillingen:

»Hvis Sundheds- og Omsorgsudvalget tiltræder indstillingen om påbegyndelse af ombygning af plejehjem, så vil der være to måder, hvorpå finansiering af driften af de nyåbnede plejeboliger kan sikres. Det kan enten ske med afsæt i en langsigtet og politisk godkendt plan, der sikrer finansiering til genåbning af plejeboligerne efter endt ombygning.« – Det er det, alle diskuterer – »Alternativt vil det være nødvendigt at lukke et tilsvarende antal utidssvarende boliger den dag, de nyombyggede skal åbne. Den sidste løsning vil være økonomisk i balance, men vil ikke sikre den ønskede modernisering af plejeboligerne.«

Det er det, ingen diskuterer. Alle forudsætter, at det er det første, vi diskuterer. Indstillingen hedder heller ikke Plan for modernisering og lukning af plejehjem – vel?

Enhedslisten stemmer for den her plan, og vi har en protokolbemærkning, der hedder:

»Enhedslisten støtter den langsigtede plan for modernisering af plejehjem og glæder sig over den store politiske opbakning, som vi tolker som et politisk tilsagn til de økonomiske elementer i planen.«

2. næstformand (**Bente Frost**): Jens Johansen har ordet. Der er oven i købet skåret i taletiden, så man skal skynde sig lidt.

Jens Johansen (F): Jeg skal bare sige til Bente Møller, at hvem der er dum, og hvem der ikke er dum, kan vi klare et andet sted end herfra.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

Nej, det, der fik mig herop, var den konservative ordfører, der gjorde sig klog på, hvordan det havde været med skolevæsenets økonomi i 1980'erne. Hvis Mogens Lønborg havde læst de rapporter, der er lavet om Københavns Kommunes Skolevæsenets økonomi, bl.a. i midten af 1990'erne, så ville han vide, at udgifterne til skoleområdet faldt, i takt med at der var sket en tilpasning til elevtallet.

Hvis han benægter fakta, så må han jo benægte fakta, så kan han sikkert få hjælp af sin sidemand, overborgmesteren, hvis økonomidirektorat i sammenhæng med Finansministeriet, Kommunernes Landsforening og Københavns Kommunes skoleforvaltning lavede den her rapport, som viste, at i København var udgifterne fulgt med elevtallet ned, mens i det øvrige land var udgifterne fortsat på samme høje niveau med lavere klassekvotienter og større luksus til følge, mens man førte og levede et sparsommeligt liv i det københavnske skolevæsen.

Det var anledningen til, at der i København blev opnået bred politisk enighed i midten af 1990'erne om, og det var roden til at indføre den demografiske regulering, at når det nu vendte med elevtallet, og det gjorde det i 1995, hvor budgetaftalen i 1994 ikke betød, at der kom flere penge til de mange små elever, som skulle i indskolingen, at der fremover skulle være penge også til de flere elever, som kom til folkeskolen, fordi der var sket en reduktion.

Vi har prøvet før i Københavns Kommune at reducere, også i sparsommelige tider. Det var i 1980'erne. Der var hverken jeg eller Mogens Lønborg med. Der er andre, der kan fortælle om, hvordan det var dengang i 1980'erne. Men historikken er skrevet i 1990'erne, og den synes jeg, Mogens Lønborg burde læse, før han gør sig klog på, hvordan økonomien har været udviklet i Københavns Kommune.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det borgmester Inger Marie Bruun-Vierø, som kun har 3 minutter og 52 sekunder tilbage.

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø**: Det er kun en kort bemærkning, og det er til Carl Christian Ebbesen, fordi jeg kan godt forstå, at Carl Christian Ebbesen heller ikke synes, det er særlig kønt, når der i en avis står, at borgmesteren ønsker at flytte rundt med de ældre og tvinge de ældre ud. Heldigvis stod det ikke i citationstegn, så sådan var det, men det stod der.

Jeg synes også, det til fulde illustrerer det, jeg sagde indledningsvis i min tale, at problemerne ligger i detaljerne, og denne her sag er detaljernes sag, hvor alt skal tænkes grundigt igennem. Der skal både tænkes og planlægges med tænkksomhed, med nænsomhed, med stor hensyntagen, og det er jeg meget, meget opmærksom på.

Så jeg skal også være opmærksom på, hvordan jeg kan ende med at blive citeret på skrift. Det lover jeg også Carl Christian Ebbesen, for det kan jo også være med til at lægge gift for en sag.

Indstillingen – som anbefalet af Sundheds- og Omsorgsudvalget – blev godkendt uden afstemning.

Enhedslisten ønskede følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

"Enhedslisten støtter den langsigtede plan for modernisering af plejehjem og glæder sig over den store politiske opbakning, som vi tolker som et politisk tilsagn til de økonomiske elementer i planen."

=====

9) BR 249/04. Udpegning af medlem af Borgerrepræsentationen til styregruppen for projekt: Læreplads i detailhandelen

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen tiltræder, at Københavns Kommune afslår udpegning af medlem til styregruppen for projektet: Lærepladser i detailhandelen. (Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

10) BR 250/04. Udpegning af 3 politikere uden for Borgerrepræsentationen til medlemmer af bestyrelsen for selvejende (foreningsejede) døgninstitutioner for børn og unge

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen udpeger 3 medlemmer til lokalbestyrelserne for: Skole- og Behandlingshjemmet Solhjem, Skodsborg Observations- og Behandlingshjem og Skole- og Behandlingshjemmet Orøstrand, samt at 2 af bestyrelsesmedlemmerne (til henholdsvis Solhjem og Orøstrand) udpeges af stor valggruppe og 1 bestyrelsesmedlem (til Skodsborg) udpeges af lille valggruppe blandt politikere (partimedlemmer), som ikke samtidigt er medlem af Borgerrepræsentationen. (Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen)

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg skal lige gøre opmærksom på, at der er flere medlemmer, der har undret sig over sagens overskrift, som rettelig burde have været »3 af partierne udpegede« i stedet for »3 politikere«. Vi får det rettet i protokollen.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning, idet Borgerrepræsentationen tilkendegav, at man fremover ønsker formuleringen "af partierne udpegede" i stedet for "politikere (partimedlemmer)".

Overborgmesteren fik bemyndigelse til at modtage navnene.

=====

11) BR 239/04. Kvalitetsforbedring af forholdene på de etablerede ungdomssanktionspladser

Indstilling om, at de resterende 1,7 mio. kr. af Socialministeriets bevilling benyttes til at kvalitetsforbedre undervisnings- og aktivitetsmulighederne på de 11 etablerede ungdomssanktionspladser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

Der anvises kasse­mæssig dækning for kvalitetsforbedringerne på bevillingen Børnefamilier med særlige behov, funktion 5.23.3.

Det forudsættes, at eventuelle afledte udgifter afholdes inden for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets ramme.

(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Indstillingen – som anbefalet af Økonomiudvalget – blev godkendt uden afstemning.

=====

12) BR 245/04. Fremrykning af Bustimereduktioner i Københavns Kommune

Indstilling om, at udkast til brev i sagsfremstillingen sendes som Københavns Kommunes hørings­sva­r til HUR's planer for fremrykning af bustimebesparelser i Københavns Kommune, samt at hørings­svaret tilføjes en bemærkning om, at Københavns Kommune beklager udviklingen.

(Bygge- og Teknikudvalget) (Standsningsret)

Borgmester Søren Pind: Når jeg har standset denne sag, så sker det, fordi vi her endnu en gang ser et eksempel på udhulingen af den kollektive trafik.

Jeg synes egentlig, det er på tide, at vi får en diskussion i Borgerrepræsentationssalen om, hvad der egentlig er Borgerrepræsentationens flertals politik på dette område. Hvad ønsker man egentlig med den kollektive trafik? Hvordan synes man egentlig, det går derude i byen? Hvordan synes man, tingene skal foregå?

For nu har man i årevis efterhånden reduceret, og jeg vil da sige, som et parti, der går ind for, at der også skal være plads til privatbilismen, så forekommer det mig ganske mærkværdigt, at selv samme partier, som ofte står og taler om, at folk skal tage den kollektive trafik, gang på gang medvirker til en udhuling af det, som gerne skulle være et tilbud til folk, så de egentlig kunne undgå at tage bilen.

Så mit ærinde er egentlig meget enkelt: Kunne partier repræsenterende budgetforligspartierne, først og fremmest venstrefløjen, Socialdemokratiet og SF, venligst komme op og forklare mig, hvorfor vi bare passivt skal acceptere, at HUR reducerer den kollektive trafik med det, som fremgår af den her skrivelse, og hvad skal vi egentlig gøre, hvis det her bare bliver ved og ved og ved?

Jeg synes, det er hovedløst, det, der foregår, og jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad flertallets strategi egentlig er på dette område.

Mikkel Warming (Ø): Det er noget rent møg, at der nu igen sker besparelser på busserne, på den kollektive trafik. Det betyder selvfølgelig færre passagerer, flere biler til gengæld, endnu færre indtægter, endnu flere nedskæringer, og den onde spiral er i fuld gang nedad, og det har den været i nogen tid.

Nu er der så nye forringelser i den kollektive trafik undervejs. Og selv om jeg er sikker på, at man i HUR's trafikudvalg og andre steder har gjort sit bedste for, at nedskæringerne får så lidt betydning, som det nu er muligt at gøre, så er der tale om forringelser, så er der tale om nedskæringer, der ikke får flere til at tage bussen, tværtimod færre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Nogle gange undrer man sig: Er det bevidst? Skal den kollektive trafik væk, eller hvad er det egentlig meningen er? Fordi det ikke er nogen overraskelse, burde ikke være det, at der mangler penge i den kollektive trafik.

For de fem enheder, også Københavns Kommune, har et meget stort ansvar. Udgifterne dumper jo ikke bare ned fra himlen, der er en historie bag. I midten af 1990'erne blev ruterne jo udbudt under store fanfarer og jubelskrig fra visse sider af det politiske – nej af stort set alle til højre for SF. Og det gav besparelser dengang, og ikke mindst kunne man sige, fordi der var noget, der hed Combus, som bød ret lavt, inden de gik fallit.

Faktisk sparede enhederne, fik tilbageført, gav ikke, sparede op mod 200 mio. kr. i midten af 90'erne på udbuddene, penge som røg ned i de fem kasser, penge, som aldrig er blevet tilbageført, selv om priserne er steget siden. Giver det ikke dårligere økonomi, giver det ikke færre busser, når man mangler de penge, som enhederne sparede dengang, og som ikke er blevet tilbageført, selv om priserne er steget?

Enhedslisten har flere gange foreslået også ved budgetafstemningerne, at København gik i spidsen og begyndte at indfri vor gæld til den kollektive trafik, øgede tilskuddet, fordi det er nødvendigt, hvis vi ønsker bare at opretholde det nuværende niveau.

Så sent som i efteråret foreslog Enhedslisten, at København ikke bare afsatte penge til at rulle, skal vi sige HUR's egen takststigning tilbage, men også rullede regeringens, Venstres, Konservatives og Dansk Folkepartis takststigninger tilbage og satte penge af til at forhindre de planlagte busreduktioner.

Vi var selv for – overraskende nok. Venstre, som i dag ønsker, man skal gøre noget, hvad jeg er enig i, man bør gøre, stemte ikke for dengang. Det skal siges til deres ros, de undlod sammen med Dansk Folkeparti, og resten, budgetforligspartierne, stemte imod.

Vi vil ikke ved at godkende denne sag på den måde, som der har været lagt op til, legitimere de konstante forringelser, der sker af den kollektive trafik, og som Venstre og Dansk Folkeparti på Christiansborg aktivt bidrager til, skal jeg nok også understrege. Det er vigtigt, at København sammen med de andre enheder, der stadig er i det, der stadig hedder HUR, går ind og begynder at prioritere, give flere penge til at få den kollektive trafik til at fungere, hvis ikke det trafikkaos, vi ser udvikle sig på vejene med flere biler, skal blive endnu værre.

Kl. 19.30

Johannes Nymark (A): Borgmester Søren Pind står og efterlyser penge. Så kunne man jo passende levere de 100 mio. kr. tilbage, som regeringen og Dansk Folkeparti hev ud, og som er det reelle grundlag for den takststigning, der er sket. Vi har faktisk haft tegnebogen fremme for at løse det problem, som er indbygget i trafiksystemet. Det er den ene ting.

Noget andet er, at strukturen i vores kollektive trafik i København jo ikke er rigtig, så længe det er tre forskellige selskaber, der kører.

Så sent som i dag kan vi læse om et trecifret millionbeløb i overskud på S-banedriften, som busserne er fødelinjer til. Nu er jeg en af dem, der jævnligt kører med en bus, og som direktøren for HUR, Johannes Sloth, har sagt: »Det er ret usexet at køre i bus, og det er meget sjældent, man ser mænd i den erhvervsaktive alder betjene sig af en bus.«

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Næh, busserne er fyldte, det er med folkepensionister, det er med skolebørn og meget andet, og så er det fødelinjer til det overordnede trafiknet, nemlig S-togene. Det er urimeligt, at vi skal sidde og slås med et bussystem, som har svært ved at klare sig, samtidig med at staten nægter at ville lade S-togssystemet indgå som en del af den samlede kollektive trafik. Der er rigeligt med midler, hvis man lagde tingene sammen.

Sven Milthers (F): Jeg har fornøjelsen af at sidde i HUR's Trafikudvalg, så jeg ved også godt, hvad det er for diskussioner, der ligger bag den sag, vi behandler i dag.

Jeg vil godt sige, at der er ikke nogen medlemmer af HUR's Trafikudvalg, der synes, at denne situation er særlig behagelig. Men ligesom alle andre kommunale organer har man et budgetansvar, man skal overholde de budgetter, der ligger, man skal overholde de rammer, der ligger også fra statens side, og det er det, der er sket i denne sag.

Jeg synes, det vigtigste i denne sag trods alt er, at vi ved budgetbehandlingen sidste år fik tilført et ekstraordinært tilskud på 50 mio. kr. for i år, og det var faktisk med til at forbedre situationen; ellers havde det været endnu værre, og det er jo ikke noget særlig lystigt budskab at komme med.

Men jeg er meget enig i Johannes Nymarks bemærkninger før om, at kerneproblemet i hovedstadsregionens kollektive trafik er, at man ikke ser den kollektive trafik under ét og behandler økonomien under ét. Man har fra statens side bevidst valgt for øjeblikket at dele det i tre selskaber. Man taler om, at man i forbindelse med en strukturreform vil gøre det til to. Det gør det ikke specielt bedre.

Det, man så oven i købet vil, er, at man vil fjerne det nuværende trods alt overordnede organ, som hedder HUR, som prøver at koordinere bustrafikken, og vil splitte det op på kommunerne. Man kan ikke få overskuelighed over, hvad det er, man i øvrigt vil.

Så det, vi altså kan se i øjnene, er, at vedrørende den politik, der føres af de partier, som nu himler op, i hvert fald de fleste af dem her, nemlig Søren Pinds Venstre og Dansk Folkeparti, vil de nu lave forringelserne endnu større i den samlede københavnske kollektive trafik. Det er fremtiden.

Så jeg går da ud fra, at når nu vi har hørt Søren Pind her tale om, hvor frygteligt det er, så vil han gå til sine partifæller i regeringen og argumentere for, at vi skal have den samlede trafikale løsning, den samlede organisatoriske løsning for den kollektive trafik i hovedstadsregionen, at vi skal have det i et regionalt organ, at vi ikke skal have det splittet op på 30, 40, 50 kommuner, der skal varetage hver sin bustrafik og et eller andet udefineret kollektivt trafiknet, eller hvad det nu er, det skal hedde i denne her omgang fra ministeriets side, som så skal prøve at koordinere, oven i købet sammen med et andet selskab, der omfatter det samlede Sjælland. Det er kaotisk.

Jeg kan godt forstå kritikken. Jeg beklager, at man er nødt til at skære ned, men vi skal altså overholde budgetterne i det foretagende, som jeg er valgt til at sidde i her fra Københavns Kommunes side. Men det er vand imod det, der vil komme fra år 2007, hvis ellers regeringens planer bliver gennemført, så jeg håber meget på, at vi kan få en ordentlig snak om, hvad det indebærer fremover.

Ole Hentzen (C): Jeg tror ikke, der er mange, der synes, det er morsomt, at man skal overholde budgetter, når det betyder, at der rent faktisk skal skæres ned. Det er jo en situation,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

som har været kendt fra sidste efterår, og som nu skal udmøntes ikke ved takstforhøjelser, som hr. Johannes Nymark kom til at sige, men ved færre antal bustimer.

Så kan man diskutere, som Venstre gør det, om man egentlig bare skal gribe ned i lommen, få fat i lommeuldet, låne sig ud af det, som vi har fået andre tidligere forslag frem om. Men fakta er jo, at det her budget, altså vores tilskud til HUR, har været kendt, man har kendt konsekvenserne, såfremt de her ting ikke gav de forventede indtægter, altså skulle der ske en tilpasning af bustimerne. Det er det, der udmøntes nu på godt og ondt, og det er ikke noget, vi er glade for.

Men når det er sagt, så vil jeg gerne sige, at det efter vores opfattelse er et godt stykke arbejde, der er lavet af HUR, altså det er godt teknikerarbejde, der er lavet, således at det rammer de steder, hvor det nu skal ramme, når der skal spares.

Jeg ved ikke, om det er meget at glæde sig over, men det er ikke altid, vi har haft den glæde, at de ting, som har givet reduktioner, egentlig rammer de steder, som vi også er enige i, at det i givet fald skulle ramme. Men det her agter vi naturligvis at stemme for, og det er en del af budgettet for 2004.

Karin Storgaard (O): Denne sag er jo et høringssvar til HUR, og det er fremskyndelse af nogle besparelser på bustimer. Men tænker man sig lidt om, hvad er det, sagen drejer sig om? Hvis man nu havde en faktaboks, hvor man prøvede at sætte nogle af de oplysninger ind, noget af det, står her i indstillingen, andre ting står i et notat, som jeg ikke umiddelbart kan se er med her.

Men i denne omgang skal der spares 40 mio. kr., og det er det, der svarer til 109.000 bustimer, og det oprindelige, der skal spares, er 358.000. Men denne besparelse denne gang rammer med 59 pct. de almindelige busruter, 25 pct. A- og S-busserne. Jeg troede, at A- og S-busserne var noget, man gerne ville beskytte lidt, i hvert fald A-busserne. Men jeg skal senere komme ind på, hvordan det rammer. 8 pct. på indskrænkning af driftsperioder og 8 pct. på udvidet brug af sommerplaner.

Men det værste synes jeg faktisk taget er, at et flertal i Bygge- og Teknikudvalget er enige i dette høringssvar. For at afbøde det lidt har Socialdemokraterne så fået en tilføjelse på, der lyder, at Københavns Kommune beklager udviklingen. Er det alt, hvad det kan blive til? Det bliver udviklingen da ikke vendt af.

Jeg fornemmer i hvert fald også, at Socialdemokraterne ved ordføreren heroppe ligesom står og vasker hænder og taler om tre forskellige enheder, og så længe man har det. Jamen der sker jo ikke noget lige her og nu. Det varer i hvert fald noget tid, inden man får lavet det om, men så kan vi jo have en ringere betjening så længe.

SF giver udtryk for, at man sidste år fik 50 mio. kr. ekstra, og ellers havde det set endnu værre ud. Jamen forringelserne havde så åbenbart været endnu større, eller hvad mener SF?

Konservative siger også, at det ikke er rart at skulle spare, og man er ikke glad for det, men det er et godt stykke arbejde, der er gjort. Jamen det er i hvert fald et stort stykke arbejde, der er gjort i det, der er fremlagt. Og at det rammer der, hvor det skal ramme, når det skal ramme. Det er jeg ikke helt sikker på er rigtigt, men det kan vi så også lige komme tilbage til.

Der er mange undskyldninger for at sige ja til disse forringelser. En af dem er, at metroen er kommet. Jamen kære politiske kolleger. Metroen kører jo ikke overalt, og det varer mindst 12 år, før metroen dækker mere bredt i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Det er jo også interessant at læse i HUR's indstilling til et af de sidste møder, hvor man har vurderet, at de linjer, der kører parallelt med metroen, kan man spare 37.000 bustimer på.

Så siger man, at man har lavet en analyse på linjerne 14, 15 og 29 på både Frederiksberg og Østerbro. Efter at man har lavet det, har man så fundet ud af, at linje 14 sker der åbenbart ikke noget med, men på linje 15 skal frekvensen nedsættes i dagtimerne og mellem myldretiderne, og dalende passagertal er grunden. Ligesådan skal frekvensen på linje 29 nedsættes.

Jamen metroen kører mig bekendt ikke på Østerbro, ikke endnu, det vil vi gerne have, at den gør, men det varer altså nogle år endnu. Så jeg vil indrømme, det forstår jeg faktisk stadig ikke rigtigt.

Den næste undskyldning er, at busserne er halvtomme, og det kan vi ikke have. Nej, det er rigtigt, at der specielt i formiddagstimerne findes busser med få passagerer, både A-busser og andre busser. Men det hjælper jo ikke at beskære A-busserne og andre busser i myldretiden, som er det, man bl.a. har gjort.

Det næste bud lyder, at HUR er nødt til at spare. Ja, dårlig ledelse og dårlig administration går ud over kunderne, og derved kommer HUR i den dårlige spiral, som kun går en vej, den går nedad, og det er i hvert fald den gale vej. Det er så sandelig en god måde at forsøge at få kunderne tilbage til busserne på. København burde sikre den kollektive trafik.

I det her ligger også, at der er færre afgangene morgen og aften og det siger man kun berører få passagerer, men jeg vil gerne vide, hvad skal de så køre med. Ikke metroen, ikke S-tog. Hvad så?

Forståeligt nok tager de, der har en bil, denne, og vi vil gerne undgå, at der er for meget biltrafik i København, men det tager man ikke rigtigt hensyn til her. Hvad så med de øvrige, de handicappede, de ældre, forældre med børn? Det er på forhånd givet, at de ikke skal tidligt af sted om morgenen, men der er så sandelig heller ikke nogen, der skal deltage i nogen aktiviteter om aftenen, fordi hvordan kommer de så hjem? De er jo afhængige af at skulle med bussen tilbage, og der er altså stadig væk ikke metro alle vegne, der er heller ikke S-tog alle vegne.

Flere tager den kollektive trafik, er det næste bud, men det er i hvert fald ikke busserne, de tager. Det er da rigtigt, at der er flere mennesker med metroen, men det hjælper jo stadig væk ikke på busserne. Selv HUR har da også i deres blad erkendt, at der var nogle, der stod af bussen, 7 pct. siger de, det står der i hvert fald, og man har spurgt 467 om ændrede transportvaner.

Samtidig skal vi ikke glemme, at priserne er steget, servicen er blevet ringere, flere ruter er bortfaldet. Ikke så mærkeligt, at de kunder, der ellers før kørte med bussen, efterhånden forsvinder.

Alt i alt synes Dansk Folkeparti, at det er en rigtig dårlig plan, der er fremlagt. Vi kan simpelt hen ikke støtte det høringssvar. Jeg skal også sige, at vi ønsker afstemning, og vi gerne vil have videreført vores protokolbemærkning.

Vi synes også, det er meget sørgeligt, så mange, som tidligere har gået meget op i, at man skulle støtte de svage i samfundet, Socialdemokraterne har jeg dog aldrig hørt har haft sådan en holdning, som de har nu. Hele tiden bliver man ved med at sige: Jamen der skal spares, og der skal spares. Det er også nye toner.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Det er også nye toner fra SF. Nu er man pludselig budgetansvarlig. Det lyder dejligt, det skulle man have været for nogle år siden, hvor det var andre sager, der var på. Men det er selvfølgelig godt, at tiderne ændrer sig.

Men vi synes stadig væk, at det er fuldstændig uacceptabelt, at man kan gå ind på de besparelser, der ligger her. Og vi forstår ikke. Hvis det er det, man vedtager i HUR, så er det, ligesom om der er nogle, der ikke har fornemmelse for, hvad mange af deres medlemmer mener rundt omkring. Jeg ved godt, HUR er en svær størrelse at befinde sig i, og jeg ved også, der er nogle af dem, der ikke kommer fra Københavns Kommune, der har en meget anden holdning til København. Det er ikke noget nyt; de synes, københavnere er forkælede.

Jeg synes ikke mere, københavnere er forkælede. Jeg synes, vi har fået sådan en dårlig busbetjening. Man kunne lige så godt nedlægge busserne helt. Jeg tror desværre fremover, hver gang der kommer nye køreplaner, så vil der altså også være nogle besparelser, nogle nedlæggelser af ruter. Det er meget, meget trist. Dansk Folkeparti kan i hvert fald ikke gå ind for det.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal anmode gruppeformændene om at sikre, at der bliver en større tilstedeværelse i salen af gruppernes medlemmer.

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at gå ind i den her debat, men nogle af de indlæg, jeg har hørt her, det sidste indlæg burde jo være en tilståelse, det er en sag med klare tilståelselementer. Sagen er jo, som det har været sagt af et par ordførere, at regeringen og Dansk Folkeparti, bare for at tage indsatsen sidste år på dette område, årligt har fjernet 100 mio. kr. i tilskud til den kollektive trafik.

Ved en indsats i vid udstrækning fra Københavns Kommune lykkedes det at halvere den takststigning, så den kun blev på 12 pct. Det er jo lige før, at det får hovedet til at falde af på folk at skulle sidde og høre på det her. Man kan nedlægge teatrene og redde en buslinje, men man kan da ikke fjerne 100 mio. kr. fra den kollektive trafik, uden at det kan mærkes. Så tag dog og erkend det.

Søren Pind siger rigtigt nok, at København må træde til. Fortæl, hvordan det er, København skal træde til, en god måde at træde til på, ud over den måde, København trådte til på sidste gang for at afbøde de værste skader af den aftale, der var indgået mellem Dansk Folkeparti og regeringen, som lettede på det her. Det er dog imponerende, at de samme, som netop trådte til, skal sidde og høre på det her, det er fuldstændig imponerende.

Så jeg synes, at borgmester Søren Pind og Karin Storgaard og andre gode kræfter burde træde til ved at fortælle deres partifæller i regering og Folketing, at man ikke årligt kan fjerne 100 mio. kr. i tilskud til den kollektive trafik, uden at det har en effekt. Og at man i øvrigt også strukturelt, som Milthers var inde på, er nødt til at se på, hvordan man fremtidig organiserer den kollektive trafik. Det giver ikke flere penge i sig selv, men det giver dog en indikation af, at man er rede til at prioritere dette område.

Nu skal jeg ikke tage Sven Milthers i forsvar, det er han formentlig den bedste til selv, men jeg er da enig med Ole Hentzen i, at når det her skal laves, så er det et ganske flot og dødhamrende besværligt arbejde, der er udført i HUR's Trafikudvalg. Jeg tror ikke, der er et af de medlemmer, der sidder i HUR's Trafikudvalg, der synes, det har været lykken at lave det her, ikke en. Det tror jeg, Carl Christian Ebbesen kan bekræfte. Men det, der burde være

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

aftenens største tilståelsessag, gør Karin Storgaard nu indigneret til det modsatte. Det synes jeg simpelt hen er imponerende.

Jeg skal igen bede gruppeformændene om at sørge for, at der fortsat kommer flere medlemmer ind i salen.

Abderrahman Ben Haddou (D): Jeg er også enig i kritikken fra overborgmesteren. Jeg undrer mig bare. Der var et underskud i HUR, og jeg kan da huske budgetforhandlingerne, hvordan budgetpartierne forsøgte at lappe på det hul, der opstod som følge af de besparelser på HUR, som blev gennemført på regeringsplan med hjælp af netop Dansk Folkeparti. Det var os, der blev sat til det. Netop fordi vi var en hovedstadskommune, så var det os, der gik forrest i rækken af de medlemmer, der er af HUR, for at få dem med.

Vi forhandlede meget intenst. Jeg kan da huske så tydeligt, at det blev Roskilde Amt, der blev afgørende for, at vi kunne reducere den takststigning, som der egentlig var lagt op til. Jeg mener, jeg kan huske, at det var 18 pct., man havde lagt op til, og vi endte med helt ned til, det er også for stort, mener jeg, 12 pct.

Det er sagen, som den så ud dengang. Det var en intens kamp fra Københavns Kommunes budgetpartier for at lappe på det, som bl.a. Dansk Folkeparti var med til at ødelægge for den københavnske kollektive trafik, jeg vil sige oven i købet for hele hovedstadsområdet.

Det er så beklageligt, at man så sidder her og får det til at lyde, som om at hvis vi bare går ind nu her og retter på den her økonomiske skævhed fra Københavns Kommunes side, så bliver det hele så pænt. Nej, det gør det ikke, for vi mangler stadig Roskilde Amt, vi mangler stadig Københavns Amt osv., de skal også betale deres del.

Vil Dansk Folkeparti fortælle os herfra, at de andre amtskommuner vil betale deres del? Det tror jeg ikke, de har ikke økonomi til det, og især ikke, når vi står foran en ny strukturreform. Jeg tror næppe, der er nogen, der gider skyde nogle ekstra penge i for at dække det her ekstra underskud, der er dukket op her.

Jeg er enig i, at hvis man skal lappe og rette op på de her forskellige linjer, så de tilpasses i forhold til udgifterne, så ser det mere fornuftigt end tidligere. Jeg har været oppe i forbindelse med budgettalen og sige, at netop ved problemet op til de første linjeændringer som følge af besparelserne i HUR var man altså ikke god nok i HUR til at udnytte kapaciteten i forhold til metroen, men forsøgte at konkurrere med metroen ved at føre busserne parallelt med metroføringen, og det kan ikke lade sig gøre.

I stedet for skal man forsøge på, hvordan man kan få fragtet københavnerne fra metrostationerne og ud til andre områder af København. Men det ser også ud til med det, der er lagt frem for os her, at det åbenbart er mislykkedes.

Det eneste ærgerlige, jeg kan se ud af det her, er desværre, at især vore ældre borgere endnu en gang bliver forvirrede, der er kommet nye buslinjer osv., osv., og nu skal de igen til at ændre kørselsretninger osv., osv. Det er vild forvirring for københavnerne endnu en gang at skulle ud og finde ud af, hvilken vej deres bus kører, og om den overhovedet kører lige ved den strækning, den hidtil har kørt. Det er det største problem for mig, synes jeg i det her.

Men ansvar det tager vi, fordi det har vi skrevet under på i en aftale, og så håber vi, at Dansk Folkeparti vil bruge deres røst, deres styrke. Netop som der blev sagt heroppe, at SF er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

et medansvarligt parti i budgetaftalen her i København, så har Dansk Folkeparti også udvist stærk ansvarlighed i forhold til den siddende regering.

Det er netop den her regering, der har pumpet milliarder ud til skattenedsættelser, fordi man ikke kan få meningsmålingstallene til at stige. Det burde lige være sagen for dem at putte 100 eller 200 mio. kr. ind i HUR. Det burde lige være sagen for Dansk Folkeparti at presse regeringen til at putte nogle flere penge i den kollektive trafik i hovedstadsområdet. Se, hvis man gør det, så bliver vi glade her for Dansk Folkeparti i stedet for at angribe os.

Carl Christian Ebbesen (O): Nu er Dansk Folkeparti i de her timer faktisk i gang med at lave en strukturreform, som netop sørger for, at vi forhåbentlig kan få placeret et større ansvar for den kollektive trafik netop der, hvor det skal placeres: hos de borgere, der bruger den, lokalt, tæt på og for vores vedkommende Københavns Kommune, og i det her tilfælde overborgmesteren, som har ansvaret for at få forhandlet nogle penge hjem til den kollektive trafik. Det var til Ben Haddou.

Men jeg er nødt til at sige også i lidt skarpe vendinger her, at når jeg hører overborgmesterens indlæg, så er det jo lige før, man må tro på Ekstra Bladets artikel om, at overborgmesterens mødefrekvens i HUR tyder på den her viden om, hvad det er for nogle reduktioner, som HUR har gang i. Det har jo intet at gøre med, om Folketinget har truffet den ene eller den anden beslutning, men alene den, at vi har besluttet at bygge en metro i København.

Når passagerne sidder i metroen og ikke længere i bussen, jamen så står HUR selvfølgelig og har et hul i kassen, og det er det hul, der nu skal dækkes ind af nogle busreduktioner, eller ved, at overborgmesteren havde lagt penge på bordet. Det er jo de muligheder, der er.

Men når passagerne ikke længere sidder i bussen, så mangler man selvfølgelig pengene. Der må jeg sige, at Københavns Kommune har ikke været god nok til at få forhandlet en bedre økonomi for bustrafikken i København.

Jeg synes faktisk, det er dybt, dybt useriøst, hvis man nu vil ud og kaste skylden over på andre. Nej, man må forholde sig til indholdet og fakta i denne sag. Jeg må indrømme, at jeg troede virkelig, at overborgmesteren havde større ambitioner på Københavns Kommunes vegne end blot at sige, at vi ikke kan købe en eneste bus i København, uden at Folketinget skal bevilge pengene. Selvfølgelig kan vi da det, det er da bare spørgsmålet om at prioritere internt i kommunen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så går vi til 2. runde. Borgmester Søren Pind, som på trods af taletidsopgørelsen har 5 minutter i denne runde.

Borgmester **Søren Pind**: Overborgmesteren prøver dermed at sige, at der ikke er tale om et socialdemokratisk komplot, når man fratager mig tiden, det er jeg selvfølgelig taknemmelig for ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Undskyldning på forhånd.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Borgmester **Søren Pind**: Det er da meget rart. Min normale fornemmelse er, at jeg altid får tæsk på forhånd. Nå, never mind.

Nej, egentlig vil jeg takke overborgmesteren for at være gået ind i debatten uden malice, vil jeg sige, og det er måske ikke det, vi er allermest vant til på de her områder.

Så vil jeg dertil føje, og det er også et svar til Sven Milthers, omkring hele problematikken med det samlede selskab, at jeg tager det som en selvfølge, at overborgmesteren om et øjeblik vil bekræfte, at jeg har tilbudt overborgmesteren, at vi sammen over for regeringen skulle tilkendegive, at det var vores ønske, at det er det eneste rigtige, og det er det eneste logiske, og det er et meget stærkt københavnsk krav, som, tror jeg, en enstemmig Borgerrepræsentation vil stå bag.

Jeg ville egentlig have været glad, hvis overborgmesteren havde nævnt det i sit indlæg, men det kan jo komme senere. For det synes jeg egentlig også burde komme ud af den her aften og skal være ganske klart, at det er i hvert fald et stærkt ønske fra Venstres side.

Jeg synes, det er noget klynkende, må jeg ærligt sige, selv om jeg er uenig i den disposition, regeringen har foretaget på dette område, at hele skylden for det her bliver lagt på regeringen. Det synes jeg ærlig talt ikke er klædeligt, det er klynkende, det er klynkeri, og det er ikke sandt, at der er en direkte sammenhæng mellem de 100 mio. kr., regeringen sparer, og så de 140 mio. kr., vi skal til at skaffe her. Det kan man i øvrigt sige sig selv, når man kigger på tallene.

Så mit spørgsmål fra før må jeg egentlig gentage: Hvad agter budgetflertallet anført af Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti, at gøre ved, at vi nu ser en drastisk reduktion på den kollektive trafikks område? Er svaret virkelig det, at man bare siger, hvad er direkte usagligt og forkert, at alt er regeringens skyld, og nu vil vi sende det her brev af sted? Er det virkelig det svar, som man troværdigt vil gå ud og præsentere københavnerne for, for så synes jeg sandelig, at tingene står for sig selv.

KI. 20.00

Mikkel Warming (Ø): Altså takststigningerne, meget massive takststigninger på de her 12 pct., har uden diskussion hjulpet til at få færre passagerer og dermed også hjulpet til en fremrykning af de planlagte besparelser, for det er jo det, vi står med nu, det er jo en fremrykning af nogle bustimereduktioner, fremrykning af nogle besparelser.

Dansk Folkeparti kan ikke løbe fra det, selv om de så uendelig gerne ville, og det ville de også, da man snakkede om takststigningerne.

Men hovedproblemet har jo været kendt længe før det: HUR mangler penge. Vi har allerede for flere år siden peget på, at der var et akkumuleret hul i HUR's kasse, bl.a. fordi man fik nogle besparelser på udbud, som man hentede ind til de fem enheder og ikke lagde ind igen, da priserne steg. Det er klart, at det giver forringelser af busdriften, og på den måde hviler ansvaret tungt også i denne sal.

Jeg anerkender da blankt, at det sikkert er svært at få fem enheder til at blive enige om at hæve tilskuddet og få nogle bedre busser. Men hvordan Dansk Folkeparti kan få det til at blive til, at 25 forskellige enheder i det her makværk af en strukturreform, man er ved at lave, skulle få tingene til at blive endnu lettere, forstår jeg ikke, det forstår jeg simpelt hen ikke. Det er den fuldstændige mangel på virkelighedssans, der præger Dansk Folkeparti, når vi snakker kollektiv trafik, der slår igennem her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Hvorfor er det, der skal spares? må man spørge Dansk Folkeparti. Ja færre passagerer i busserne, men det kommer jo bl.a., fordi det hele bliver forringet, bl.a. på grund af de manglende midler fra enhederne.

Vil Dansk Folkeparti så gøre noget ved det? Hvis vi kigger på stemmeafgivningen ved de par budgetter, der har været omkring HUR, så har Dansk Folkeparti, som jeg har kunnet læse mig til igen, aldrig stemt for en krone mere end det, der i forvejen var flertal for, aldrig nogen sinde. Man har undladt, og man har stemt imod, man har aldrig stemt for en krone mere til HUR end det, der var aftalt på forhånd, og det, der var flertal for på forhånd i denne sal og den her forsamling. Så spar mig for det ulækre og ækle hykleri, vi hører fra Dansk Folkeparti.

Sven Milthers (F): HUR's trafikafdeling har haft mange navne gennem tiden, det er ikke det, der er kernen i denne sag, fordi noget af det er jo så sket i tidligere organisationer med andre måder at styre tingene på.

Men det, man skal huske på hele tiden, er, at det er HUR nu, der fastsætter taksterne, men det gør HUR ud fra, hvad HUR har behov for af hensyn til busdriften. Det betyder, at hver gang HUR beslutter sig for, at det er nødvendigt at opkræve noget mere på taksterne, så får DSB S-tog et stort set tilsvarende beløb.

De penge har staten nu igennem de sidste 5 år indkasseret, der er i hvert fald et klækkeligt bidrag til statskassen fra HUR's beslutninger, som er blevet – i gåseøjne – konfiskeret, eller hvad vi nu skal kalde det, af statskassen og regeringen og dermed nu også her af det flertal, der sidder, og som så i øvrigt beslutter sig for, at man vil skære ned.

Hvis staten fandt det uforvarsligt med disse takststigninger, så kunne man dog i det mindste have sagt, at de midler skal tilbageføres, fordi de altså jo i realiteternes verden alene har givet øget overskud, godt nok efter de statstilskud, der er givet til DSB, men de er så blevet tilbageført til statskassen i stedet for at blive brugt på kollektiv trafik, til trods for at de altså har haft det ene formål at kunne sikre den kollektive trafik. Det er virkeligheden, det kan man godt kalde en særlig afgift på kollektiv trafik i hovedstadsregionen. De samme ordninger findes nemlig ikke i resten af landet.

Det synes jeg er et af kerneproblemerne, det er en af de ting, vi meget gerne vil diskutere, og som burde være et fællesforslag her.

Så til Søren Pind om spørgsmålet om at tilslutte sig en henvendelse. Det kan Søren Pind såmænd gøre ved at tilslutte sig den fællesudtalelse, der er afgivet af samtlige medlemmer af HUR's Trafikudvalg, som også omfatter Søren Pinds partifæller fra resten af regionen her, hvor man netop har sagt, at den eneste mulighed for at løse den kollektive trafikks problemer i hovedstadsregionen er ved at lave et samlet selskab med en fælles økonomi, et samlet, ikke selskab, men én samlet organisation med en fælles økonomi.

Det er på den måde, vi kan løse den kollektive trafik i hovedstadsregionen, det er vores bud på det, det er også på den måde, vi kan tænke fremadrettet og ikke bare sidde og være betænkelige og kede af, hvad der nu er sket.

Når alt det er sagt, så vil jeg sige, at vi ikke har nogen problemer ved at stemme for det høringssvar, der ligger. De her ting er beklagelige, men jeg vil også sige, at den samlede plan, der ligger, rummer faktisk også nogle forbedringer på nogle områder, hvor der i det forløbne år har været stærk kritik af HUR's busdækning. Det bliver nu løst.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Så der er både sødt og surt i den plan, der ligger. Og den er jo ikke færdig. Det, der sker lige nu, er, at man er midt i en høringsproces, man er ved at finde ud af, kan der ske yderligere ting, og der spiller det selvfølgelig ind, hvad der bliver svaret fra de enkelte enheder. Der er det faktisk en forbedring på nogle punkter og klart en forværring på andre, ingen diskussion om det. Men det er altså ikke kun begrædeligt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Bare et par supplerende bemærkninger.

Jeg synes, det er al ære og respekt værd, at Sven Milthers med den indsigt, han har i det her, også får sagt det sidste, det er jeg meget enig i, også at gøre det overhovedet i den her polemik, der er om det på nuværende tidspunkt. Jeg deler meget Sven Milthers synspunkter.

Jeg er nødt til at sige det her om takststigningen. Det er da klart, det er da ikke bortfaldet af taksttilskud på 100 mio. kr., der har udløst det her. Men man kan da ikke sige med fornuften i behold, at man tror på, at man kan fjerne 100 mio. kr., øge taksterne på trods af den afdæmpning, vi og andre gode kræfter i HUR lykkedes at komme igennem med.

Det er rigtigt, som Ben Haddou siger, at vi var i front som altid, når det handler om at undgå forringelser, og når det handler om at styrke den kollektive trafik. Men man kan ikke hæve taksterne og forringe produktet og tro på, at kunderne strømmer op i busserne, sådan er det ikke. Derfor er den kollektive trafik hovedstaden af flere forskellige grunde, men bl.a. på grund af det her, kommet ind i en ond spiral.

Jeg har det principielle synspunkt, og det vil jeg gerne bekræfte også her, at man bør samle busser, man bør samle metro, man bør samle lokalbaner og S-tog i én organisation. Der er så forskellige finansielle økonomiske mekanismer, man kan anvende i den sammenhæng, men det er den eneste rigtige måde at gøre det på.

Det, der ligger i regeringens udspil, er sådan set bare til gengæld, og det er det mest konstruktive åbenbart på den front i struktursammenhæng, nu, hvor metroen er begyndt at køre med en regularitet, der er flere procent højere end S-togenes, så er man åbenbart, efter at man har haft 100 år til at lave metro, optaget af at få metroen over i DSB. Det forstår jeg godt, Keld Sengeløv er meget, meget glad for. Den omsorg må jo også udstrække sig til, at man, når man erkender, at København skal have mere metro, så har man også investeringsforpligtelsen fremover, så er der ingen grund til, at vi hjælper til. Og når man så er så glad for det, så bør man også betale for den, og så skal man, når man tager skinnerne, når man tager togene med over, så skal man jo også tage gælden med på det tocifrede milliardbeløb.

Så det bliver en ganske spændende øvelse, vi skal i gang med, og den øvelse kan man kun gennemføre, hvis Københavns Kommune som interessent i det foretagende er enig, ellers kan man ikke.

Så vil jeg sige omkring de kommende økonomiforhandlinger eller de igangværende økonomiforhandlinger, at jeg har, baseret på den drøftelse, vi havde i Økonomiudvalget i forrige uge, om, hvilke krav Københavns Kommune skulle stille til finansministeren og regeringen i forbindelse med det, koordineret kravene mellem Amtsrådsforeningens formand, Kristian Ebbensgaard, Frederiksbergs borgmester, HUR's formand, Mads Lebech, og undertegnede i beskedenhed, sådan at vi fremførte fuldstændig parallelle ønsker og parallelle krav til regeringen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Der vil jeg da opfordre regeringen og dens parlamentariske støttepartis repræsentanter heri til fuldtonigt at gå ind og være imødekommende over for Kristian Ebbensgaards meget fornuftige og Mads Lebechs meget fornuftige og Jens Kramers meget fornuftige krav her inden den 15. juni, der er deadline for forhandlingerne med regeringen.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Søren Pind**: Det er sjældent, jeg må sige, at overborgmesterens retorik bliver demagogisk. Jeg synes egentlig, det er lidt ærgerligt, at overborgmesteren får vendt tingene på hovedet og appellerer til os om at tilslutte sig noget, som man nu vil fremføre i forhandlingerne, når overborgmesteren godt ved, at jeg for ca. 14 dage siden tilbød sammen med ham at fremføre disse synspunkter i offentligheden. Det synes jeg egentlig er ærgerligt, for jeg synes, det ville gavne sagen.

Jeg vil selvfølgelig gøre det, overborgmesteren nu opfordrer mig til, men jeg synes ærlig talt, når nu Sven Milthers siger, hvad han siger i 1. runde, og overborgmesteren siger, hvad han siger i 1. runde, så ville det være rart, at overborgmesteren over for forsamlingen kunne bekræfte, at jeg rent faktisk havde talt med overborgmesteren om, at vi skulle gøre det netop af hensyn til sagen.

(Kort bemærkning).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg beklager faktisk, at Søren Pind ikke opfattede det, jeg sagde før, som den bekræftelse. Jeg vil gerne bekræfte, at det har jeg talt med Søren Pind om ikke alene én gang, men flere gange inden for de sidste 2-3 uger, at budskabet burde være en samling af hele den kollektive trafik i hovedstadsområdet og Sjælland. Jeg er også glad for tilsagnet om det fælles udvidede pres på regeringen.

Abderrahman Ben Haddou (D): Jeg tror, jeg kan tale på vegne af også andre partier, når jeg siger, at vi er meget glade for, at Søren Pind og overborgmester Jens Kramer Mikkelsen har fundet sammen om en fælles sag, det er vi glade for.

Mikkel Warming sagde heroppefra, at det er rigtigt, og det er jeg enig i, at det måske ikke er regeringens skyld det her, vi skal gå ind og finde en løsning. Men det er regeringen, der indirekte er skyld i det her, fordi den oprindelige besparelse, det med at fjerne de 100 mio. kr., betød en stigning i billetpriserne, som så har betydet færre passagerer. Det har overborgmesteren også sagt, at det er vi jo alle sammen enige i.

Der er jeg nødt til selv, når Enhedslisten ikke er så glad for kapitalistiske nationaløkonomiske beregninger, at sige, at det var naturligt at forudse det her, fordi i en kapitalistisk nationaløkonomi er der noget, der hedder udbud og efterspørgsel, og ud fra den skal man finde en ligevægtspris, man skal prøve at ramme ligevægtsprisen. Kommer man op over den, så får man færre kunder, og kommer man ind under den, så kan man ikke nå at tjene mere, men hvis man får flere kunder, så kan det godt være, man når op.

Det, der er sket, er, at vi simpelt hen har sat taksterne så højt, at det har betydet, at folk samlet set i forhold til det udbud, der var, nemlig færre busser, ærlig talt ikke gad køre med busserne. Det er det, der er hovedproblemet, at det kapitalistiske system har vist, at det ikke kan lade sig gøre at gå uden om det i denne sag. Vi er nødt til at se på, hvor mange der har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

ønske om at benytte sig af busserne, og så skal vi stille det antal busser til rådighed, som passer i forhold til dem, der gerne vil op i busserne.

Problemet er bare, at det har vi ikke kunnet ramme, vi har forværret serviceniveauet inden for HUR, vi har sat priserne op, og det har så udmøntet sig i, at der er flere og flere, der ikke ønsker at køre med de her busser.

Jeg håber bare til sidst, at Dansk Folkeparti gør sin store indflydelse, jeg ved i hvert fald, og det ønsker jeg dem selvfølgelig tillykke med, at de er med langt hen ad vejen omkring den kommende strukturreform, at de også har det her problem med, sådan så vi får den bedste løsning for København og hovedstadsområdet. Det har jeg store forventninger til.

Carl Christian Ebbesen (O): Nogle gange er det altså en fornøjelse, hvad der bliver sagt heroppefra, at høre Enhedslistens Mikkel Warming her nu lige pludselig være brandtaler for HUR, brandtaler for, at det var dog den mest optimale situation, man overhovedet kunne have, og at det er HUR, der nu kan løse den her store fællesopgave, det er at have kollektiv trafik.

Næh, lad mig minde dig om, at Dansk Folkeparti faktisk er meget træt af HUR, at Dansk Folkeparti også i Folketinget arbejder for at få en anden model i forhold til, hvordan man kan drive den kollektive trafik på en måde, så vi ikke kommer ud i de her uheldige situationer med, at man har fem regioner, der aldrig nogen sinde har penge på samme tidspunkt, og derfor kan man aldrig blive enige om at få opkrævet de penge, der skal til for at have et godt og effektivt kollektivt trafiksystem.

Det er dog pudsigt, at Enhedslisten nu pludselig mener, at HUR er den konstruktion, som kan løse det her med den kollektive trafik, men man får mange overraskelser heroppefra.

Nej, virkeligheden er jo, at hvis vi havde ansvaret for den kollektive trafik her i Københavns Kommune, og det er vi jo faktisk store nok til, så er jeg såmænd helt sikker på, at vi nok kunne have, og jeg tror i øvrigt, vi har fundet dem i adskillige budgetforlig, fundet de få millioner kroner, der skal til for, at vi faktisk skal have nogle busser i København.

Alene den fjernelse af spærretiden, de prisstigninger, der var, altså selve beløbet, som Københavns Kommunes andel er i forhold til det, er jo ikke de store summer, altså 100 mio. kr. der er tale om, nej, det er jo langt mindre beløb, vi udgør jo kun 1/5 af regionens indbyggere.

Så med hensyn til, at Dansk Folkeparti ikke kæmper for en bedre kollektiv trafik må jeg altså sige, at det er jeg meget ked af at høre heroppefra, specielt taget i betragtning, at Dansk Folkeparti faktisk havde forberedt 2 ændringsforslag til HUR's budget, at tilføre HUR yderligere 200 mio. kr. og at fjerne spærretiden for pensionister. Jeg er sikker på, at mine to kolleger i HUR her fra Københavns Kommune kan bekræfte, at disse to ændringsforslag var fremsendt. Altså de kunne ikke gennemføres, der var simpelt hen ikke flertal for dem, men der opstod en mulighed for at tilføre HUR 50 mio. kr. ekstra. Den mulighed afhang af Dansk Folkepartis stemmer alene, altså sagt med andre ord: Hvis vi stemte imod de 50 mio. kr., så blev der ikke tilført nogen penge.

Derfor følte vi, at det var trods alt bedre med de 50 end slet ingen, og det var grunden til, at der blev indgået det kompromis i de sidste timer op til selve mødet om at bevilge yderligere 50 mio. kr. Det er jeg såmænd stolt af at have været med til. Hellere det end paradeforslag, som ikke kunne komme igennem. Det var den virkelighed, vi stod over for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Men jeg vil nu fortsætte med at kæmpe for, at vi får et godt kollektivt trafiksystem i København, og specielt i København, hvor der er mange mennesker. Det er jo her, der er fornuft i at have et kollektivt trafiksystem.

Vi kan jo diskutere, hvor fornuftigt det er at have tomme busser kørende rundt ude på landet, men i Københavns Kommune, hvor der bor masser af mennesker, masser, der har brug for at tage den kollektive trafik, det er jo her, der er fornuft i det, det er jo her, vi kan få masser af busser for ganske få penge. Det er jo her, vi skal have den kollektive trafik.

Så er der nogle, der tror, at 100 mio. kr. er det, der afgør, om vi har et godt eller skidt trafiksystem i HUR-området. Det er det altså ikke, det er det ikke, Mikkel Warming. Derfor må jeg bare understrege, at det, det handler om, er, at Københavns Kommune nu får et større ansvar selv for at lægge de penge på bordet, der skal til for at have den busbetjening, som vi ønsker i Københavns Kommune.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Jeg ville så gerne have, jeg kan nemlig heller ikke selv fordrage HUR, det er bl.a. ikke folkevalgt, det er sådan en ret vigtig detalje, et problem ved det, at Carl Christian Ebbesen forklarede i detaljer, hvordan koordinationen af den kollektive trafik i hovedstadsområdet bliver bedre med den model, regeringen har fremlagt, som Dansk Folkeparti har sagt, de skriver under på, og som ikke i modsætning til resten af landet handler om, at kommunerne får ansvaret for de lokale buslinjer, for det gør den ikke i hovedstadsområdet. Der lægger man det ind i Hovedstadens Kollektive Trafikselskab, som består af de kommunale enheder.

Derfor mit forsigtige spørgsmål tidligere, som Carl Christian Ebbesen – formentlig fornuftigt – ikke har svaret på, var: Når der i dag er store problemer i koordinationen mellem ønskerne mellem fem forskellige enheder, hvordan bliver det så bedre, når det bliver 25?

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Må jeg bare sige til hr. Mikkel Warming, at nu er det jo slet ikke sikkert, at man skal ud og koordinere 25 enheder med hinanden, det er slet ikke sikkert. Det kunne jo godt være, at man valgte en model, hvor man kunne købe den service, som man gerne ville have, og dermed at der netop er direkte ansvar imellem dem, der skal aflevere pengene og så de busser, som kører rundt, at man netop ikke er afhængig af, hvor mange eller om der nu også er nogle andre, der har lyst til at bidrage.

Vi kan altså godt selv finde ud af at køre busser i København. Vi behøver altså ikke at spørge de mennesker oppe i Frederikssund om, hvor mange busser der skal køre rundt i København. Det kan godt ske, at Enhedslisten og Mikkel Warming mener, at de er bedre til at finde ud af, hvor mange busser der skal køre rundt, eller at dem fra Frederikssund er bedre til at finde ud af, hvor mange busser der skal køre rundt i København. Men det er altså ikke den politik, Dansk Folkeparti går ind for.

Men vi går faktisk ind for en bedre koordinering, og jeg vil bestemt ikke udelukke, at vi kunne opnå nogle forbedringer ved, at man koordinerer metro, S-tog og busser og sikkert også i et selskab, som kunne gøre, at man kunne ramme mere plet med, hvilket prisniveau man skulle lægge sig på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Men sådan er politik jo også, det ved Enhedslisten, at man jo skal finde det kompromis, den løsning, som kan komme tættest på. Desværre er det jo ikke Dansk Folkeparti alene, der bestemmer, hvordan strukturen skal se ud i landet, det ville vi selvfølgelig gerne, men det lyder nærmest sådan, når Enhedslisten taler om denne sag heroppefra.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Jeg er bange for, at jeg er nødt til at gentage mit spørgsmål, for det blev der ikke svaret på.

En ting er, hvad Dansk Folkeparti gerne vil, og det er jo så åbenbart atomiseringen af den kollektive trafik i hovedstadsområdet. Jeg er også tiltalt af at få genindført Københavns Sporveje, fordi det er klart, at det er her, dækningsgraden er størst, det er her, flest kører med, og vi gider heller ikke høre på de der folk fra Frederikssund, det er ikke det – ikke at der er noget galt med dem i øvrigt.

Men problemet eller pointen er, at det, som Dansk Folkeparti har sagt, de støtter i regeringens strukturudspil, og som man har siddet og forhandlet om så sent som i eftermiddag, er for hovedstadsområdets vedkommende at lave Hovedstadens Kollektive Trafikselskab, som tager sig af busdriften, og hvor – sådan var i hvert fald i udspillet, jeg ved ikke, om det er blevet ændret i eftermiddag, det kan Carl Christian Ebbesen så fortælle mig – det var kommunerne. Det kan godt være, der så ikke er 25 tilbage i det nuværende HUR-område, det kan godt være, der måske kun er 23, hvad ved jeg, der skulle koordinere det. Den koordination tror jeg ikke bliver lettere, end når det er fem regionale amtslige enheder.

Derfor er jeg ikke så interesseret i at høre, hvad Dansk Folkeparti gerne vil. Jeg er interesseret i at høre, om den model, Dansk Folkeparti har sagt ja til at støtte, som er regeringens model, vil lette koordinationen af den kollektive trafik.

(Kort bemærkning).

Sven Milthers (F): Jeg vil godt lige minde om, at en række af de busser, vi har kørende i Københavns Kommune, de buslinjer, der kører i og gennem Københavns Kommune, altså også kører ind i nabokommuner. Koordination skal altså ikke følge kommunegrænserne. Derfor har vi problemet.

Jeg kunne forstå på Carl Christian Ebbesen, at han i hvert fald fantaserede sig til en model, hvor der skulle være dette Hovedstadens Kollektive Trafikselskab, og så skulle kommunerne selv bestille den buskørsel, der skulle være i deres enkelte kommuner. Det vil da ikke løse koordinationsproblemet, det må du meget undskylde – undskyld den direkte tale. Det er det ene.

Det andet, jeg godt vil høre, er, om Carl Christian Ebbesen har opgivet eller har droppet sin tilslutning til den enstemmige udtalelse fra HUR's Trafikudvalg om den samlede organisation. Den var vi faktisk meget enige om, da vi mødtes i marts måned på et seminar. Men jeg kan forstå, at det ikke længere er afgørende for Dansk Folkeparti, og det er jeg da ked af i forhold til den enighed, der faktisk blev opnået mellem samtlige partier, der er repræsenteret i HUR's Trafikudvalg i marts måned. Sådan kan tingene jo skifte.

Endelig er jeg nødt til at gøre Carl Christian Ebbesen opmærksom på, at det er korrekt, at der lå et forslag til HUR's behandling af budgettet for 2004. Det forslag lå ikke også her i BR fra Carl Christian Ebbesens side.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

2. næstformand (**Bente Frost**): En kort bemærkning til Carl Christian Ebbesen, og mon ikke vi så snart er ved at nå slutningen? Jeg synes ikke, jeg hører meget nyt i bemærkningerne.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg takker Sven Milthers for netop forklaringen om, at forslaget var fremsendt til HUR.

Så kan jeg svare hr. Mikkel Warming, at ja, ja det vil være bedre med den model, som ligger på bordet, det vil være nemmere for vælgerne at sige, skal de stemme på Enhedslisten, hvis de vil have flere busser, eller skal de stemme på Socialdemokratiet, hvis de vil have flere busser i København, eller skal de stemme på Dansk Folkeparti, fordi nu bliver der den direkte sammenhæng mellem dem, der tager beslutningen, at økonomien bliver placeret hos direkte valgte. Det er det, der skaber et direkte ansvar for, hvor mange busser der kører rundt i København.

Nu kan man ikke stå og holde bålaler, som vi har hørt overborgmesteren gøre så ofte, og så kan han bagefter tage ud i HUR og blive stemt ned derude, og så bliver der ikke bevilget en eneste krone mere til den kollektive trafik, og det har han det sikkert godt med. Men det slutter nu med den her direkte indflydelse for dem, der betaler for busserne. Det bliver Københavns Kommune, og vi skal ikke ud og spørge andre om lov til at sætte en ekstra bus ind i København.

Det håber jeg på bliver modellen, og den er jeg sikker på, at vælgerne også bliver tilfredse med, så er de i stand til at vide, hvem de skal stemme på. Hver gang Socialdemokratiet skærer ned i den kollektive trafik, jamen så ved man, hvad man får, hvis man stemmer på dem.

(Kort bemærkning).

Sven Milthers (F): Jeg kan forstå på det hele, at Carl Christian Ebbesen gerne vil have, at vi skal have en række busser, der vender ved kommunegrænsen. Det synes jeg er en interessant holdning til spørgsmålet om kollektiv trafik i hovedstadsregionen, specielt i betragtning af at et af problemerne jo vitterligt er, at vi skal prøve at lokke folk væk fra at køre i bil herind og bruge den kollektive trafik. Så vil de altså ikke kunne få busser, fordi de stopper ved kommunegrænsen. Det er ikke, hvad jeg forstår, og hvad SF forstår ved en forbedring af den kollektive trafik.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Det er bare for at forstå Carl Christian Ebbesen, som jo unægtelig er tættere på forhandlingerne om den nye struktur, end vi er bl.a. i Enhedslisten og de fleste andre. Vi havde i hvert fald et møde, og så blev vi kylet ud.

Det vil sige, at den model med Hovedstadens Kollektive Trafikselskab, som var regeringens udspil, er væk, fordi nu får kommunerne i hovedstadsområdet det samme som i resten af landet, nemlig ansvar for lokale buslinjer. Er det det, der er ved at ske i øjeblikket, så ville det da være rart at få bekræftet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, vi får høre.

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg tror, jeg vil bakke formanden op i, at den her diskussion er ved at tage en drejning i forhold til sagens indhold. Netop taget i betragtning, at forhandlingerne om strukturen i Danmark ligger lige om hjørnet, så lad den hvile, og så kommer der nok et resultat på bordet i løbet af ganske kort tid, i stedet for at vi sidder og spilder hinandens tid med luftkasteller.

Den her sag handler jo i bund og grund om, at vi er nogle partier, jeg tror, næsten hele vejen rundt, som godt kan lide metroen, passagererne er hoppet ned i den, og derfor skal der foretages en bustilpasning.

Dansk Folkeparti havde hellere set, at vi lagde pengene på bordet fra Københavns Kommunes side, men det kan vi ikke på grund af, at HUR-konstruktionen er der, og længere er diskussionen sådan set ikke.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg har indtryk af, at der er stemning for en afstemning. Er det korrekt opfattet?

Indstillingen – som anbefalet af Bygge- og Teknikudvalget – blev godkendt med 31 stemmer imod 18.

For stemte: A, B, C, D, F og V 2.

Imod stemte: O, V og Ø.

Dansk Folkeparti ønskede at videreføre følgende protokolbemærkning fra behandlingen i Bygge- og Teknikudvalget:

"Dansk Folkeparti kan ikke tilslutte sig høringssvaret om HUR's planer for fremrykning af busliniebesparelser i Københavns Kommune. Vi er af den opfattelse, at planerne som helhed betyder dårligere busbetjening. Frekvensreduktioner tidlig morgen og sen aften samt øget anvendelse af sommer- og feriedriftsplaner er ikke acceptabelt. Det er ikke den rigtige vej at gå, hvis udviklingen skal vendes. Tilpasninger kan kun ske på linier med meget få passagerer."

Venstre ønskede at videreføre følgende protokolbemærkning fra behandlingen i Bygge- og Teknikudvalget:

"Venstre tager afstand fra den forringelse af den kollektive trafik, forslaget er udtryk for. I stedet burde Københavns Kommune træde til for at sikre, at den kollektive trafik ikke yderligere gøres u-attraktiv."

Enhedslisten ønskede at videreføre følgende protokolbemærkning fra behandlingen i Bygge- og Teknikudvalget:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

"Enhedslisten tager afstand fra de foreslåede forringelser af den kollektive trafik. Enhedslisten har i forbindelse med budget 2004 foreslået flere midler til den kollektive trafik, så serviceniveauet kan fastholdes."

=====

13) BR 246/04. Lokalplantillæg "Pommernsgade"

Indstilling om, at tillæg nr. 1 til lokalplan nr. 260 "Pommernsgade", der bl.a. fastlægger at boliger skal være helårsboliger, vedtages endeligt.
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

14) BR 247/04. Lokalplantillæg "Saga-karreen II"

Indstilling om, at tillæg nr. 1 til lokalplan nr. 288, der bl.a. fastlægger at boliger skal være helårsboliger, vedtages endeligt med den under sagsbeskrivelsen foreslåede redaktionelle ændring, som præciserer anvendelsen.
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

15) BR 256/04. Pulje til Trafik og nye Boligområder: Udlægning af støjreducerende asfalt, udskiftning af affaldskurve og bænke

Indstilling om, at der udlægges støjreducerende asfalt på Lyngbyvej (Hans Knudsens Plads – Haraldsgade) og Vigerslevvej (Valby Langgade – Læstedet), at ca. 200 grønne Ricard Møllerkurve udskiftes med et tilsvarende antal pearlgrå Københavnerkurve, endvidere renoveres ca. 150 Københavnerbænke i Indre By og på Christianshavn, samt at der på Vej & Parks anlægsramme (konto 2.22.3 Vejanlæg) gives en tillægsbevilling på 9,35 mio. kr. til ovennævnte formål, fordelt med 7,75 mio. kr. til støjreducerende asfalt, samt 1,6 mio. kr. til affaldskurve og bænke
Det – efter aftale med Bygge- og Teknikforvaltningen – præciseres, at Bygge- og Teknikudvalget anmoder om frigivelse af en *anlægs*bevilling på 9,35 mio. kr. finansieret af Vej & Parks anlægsramme, konto 2.22.3 Vejanlæg".
(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen – som anbefalet af Økonomiudvalget – blev godkendt uden afstemning.

=====

16) BR 242/04. Stierne langs søerne på Peblinge og Sortedam Dosseringerne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Indstilling om, at bommene langs søerne på Peblinge og Sortedam Dossringerne optages og forstærkes som følge af groft hærværk, at en skiltet cykelrute i kvarteret vest for søerne etableres som beskrevet i nærværende indstilling, at der gives en tillægsbevilling 0,45 mio. kr. under Vej & Parks anlægsramme (konto 0.21.3, Parkanlæg) til gennemførelse af ovenstående, samt at forbudet mod bilkørsel på Peblinge Dossringen håndteres som beskrevet i denne indstillings sagsbeskrivelse.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

17) BR 260/04. Studietur til USA

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen anmoder Bygge- og Teknikudvalgets medlemmer om at deltage i udvalgets studietur til USA i perioden fra den 14. juni 2004 til den 20. juni 2004.

(Borgmesteren for Bygge- og Teknikforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

18) BR 253/04. Status for boligpolitisk strategiplan

Indstilling om, at status for boligpolitisk strategiplan tages til efterretning.

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

19) BR 257/04. Medlemsforslag om ændring af taletidsregler for møder i Borgerrepræsentationen

(Stillet af Helen Hedemann, Bjarne Fey, Frank Hedegaard, Jens Johansen, Bo Asmus Kjeldgaard, Marlene Krogh, Sven Milthers, Trine Schaltz, og Charlotte Wieth-Klitgaard (alle F)):

At bilaget 'Taletidsregler' til Forretningsordenen for Borgerrepræsentationen ændres i overensstemmelse med bilag 1. (2. behandling)

Medlemsforslaget blev vedtaget uden afstemning.

=====

20) BR 254/04. Medlemsforslag om, at Borgerrepræsentationen retter henvendelse til indenrigsministeren og justitsministeren vedrørende forbud imod Hizb-ut-Tahrir

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

(Stillet af Jakob Hougaard og Mona Heiberg (A)):

At Borgerrepræsentationen pålægger overborgmesteren, at rette henvendelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet og Justitsministeriet med opfordring til, at ministerierne kommer med en juridisk vurdering af, hvordan kommunerne håndterer de problemer som Hizb-ut-Tahrir giver anledning til samt muligheden for at forbyde foreningen.

Jakob Hougaard (A): For nylig har den ekstremistiske organisation Hizb-ut-Tahrir – nu kan det være, udtalelsen er forkert, men det er i hvert fald det ord, den bruger – igen holdt stormøde i Nørrebrohallen, og endnu en gang er det sket, som de fleste jo er klar over, under meget stor ståhej og under massiv mediedækning. Og det er der god grund til.

kl. 20.30

Jeg mener, at vi som københavnere står over for et problem her. Det er dybt bekymrende, at en bevægelse som Hizb-ut-Tahrir tilsyneladende er begyndt at arbejde målrettet på at øge sin indflydelse blandt børn og unge i byen og også andre steder i det københavnske område. Det er problematisk, at den er begyndt at trænge ind på skoler og uddannelsesinstitutioner, i klubber, i boligområder, og at den forsøger at lokke unge mennesker med sin retorik og ideologi.

Det er en problemstilling, som vi deler med andre kommuner rundt om i landet, de har problemer af samme type. Og uanset om det gælder religiøs fundamentalisme, nazister, rockere, pædofile, ja sågar også antiislamiske organisationer, så ser vi, de misbruger de demokratiske frihedsrettigheder og trænger ind i befolkningens hverdag.

Hvordan vi som demokratisk samfund skal forholde os til disse bevægelser, er det grundlæggende og principielle spørgsmål, som vi ønsker at diskutere med dette medlemsforslag.

For det første ønsker vi at markere, at vi som samfund tager afstand fra de organisationer og foreninger, som støtter racisme, antisemitisme, forfølgelse af jøder og andre mindretal, og som støtter brugen af vold og trusler og terror som et middel i deres politiske og ideologiske kamp.

For det andet ønsker vi at henvende os til lovgiverne med et ønske om at få klarhed over, hvilke handlemuligheder og sanktioner, vi har som kommunal myndighed.

Som samfund og myndighed står vi med et demokratisk dilemma, for i grundloven er demokratiet som udgangspunkt sikret rettigheder selv for dem, som undergraver demokratiet. Der er det, vi i Socialdemokratiet værner om demokratiets principper og det frie foreningsliv, vi vil ikke acceptere angreb på friheden og demokratiet. Vi mener, der må trækkes en klar grænse. Det er på den baggrund, vi mener, at Folketinget og regeringen må påtage sig ansvaret for at definere den her grænse.

Det er fra flere sider blevet påpeget, at der er brug for at teste grænserne for foreningsfriheden, og et forbud ville jo så også blive fulgt op af en domstolsprøvelse. Det vil give klarhed.

Men jeg vil også sige her, at jeg anerkender også de betænkeligheder, man kan have i forhold til, om man skal nedlægge et forbud, og det er også nogle betænkeligheder, som er blevet ytret offentligt, bl.a. fra lovgivere, men også fra kommentatorer i den offentlige debat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

På baggrund af de politiske tilkendegivelser, der er kommet fra partierne i Folketinget, ja, så tyder det jo ikke på, at Hizb-ut-Tahrir står lige for at blive tvangsopløst ved lov. Det er også til trods for deres menneskesyn, totalitære ideologi og opfordringer til drab og vold osv., som er fremgået af medierne. Så rummeligt er demokratiet trods alt.

Vi er imidlertid alle sammen også klar over, at Hizb-ut-Tahrir og de rabiater synspunkter, som organisationen repræsenterer, jo ikke bare forsvinder ved, at man forbyder organisationen. Men så længe den fungerer, så vil den være en platform for ekstremismen.

Som demokratisk samfund er det vores fælles opgave som borgere, som politikere at tale ekstremismen imod. Det er også derfor, vi som Borgerrepræsentation og folkevalgte skal give vores klare holdning til kende. Det gør vi bl.a. med dette medlemsforslag.

Dernæst kommer spørgsmålet, hvad vi kan gøre for at forebygge og forhindre, at der i vores befolkning vil være grobund for ekstremisme, uanset hvilken form. Vi skal diskutere og spørge, hvordan vi støtter den demokratiske indstilling blandt børn og unge i skolerne, i fritidsinstitutionerne, i boligområderne, på arbejdspladserne, i foreningslivet, ja alle steder.

Som samfund skal vi dog ikke uden videre yde støtte og hjælp til ekstremistiske foreninger som Hizb-ut-Tahrir. Det er ikke tilstrækkelig begrundelse, at den er lovlige, for ved at stille offentlige mødelokaler til rådighed for organisationer som de her organisationer, ja, så er vi med til at legitimere deres arbejde og målsætning, og det ønsker vi ikke.

Så vi ønsker entydige retningslinjer og lovlige redskaber til at sikre, at man kan holde de her foreninger og grupper ude af kommunale bygninger. I dag står kommunerne reelt magtesløse over for problemerne og er tvunget til at tage et retsligt opgør i hver enkelt sag. Det er uholdbart.

Som kommune kan vi ikke overtræde loven, og der er heller ikke nogen perspektiver i, at vi skal udfordre grundloven, det er vel endnu mere vanvittigt, men vi må konstatere, at den nuværende lovgivning ikke er tilstrækkelig, og det er derfor, lovgiverne må på banen og tage affære.

Jeg håber, at vi kan få en saglig debat og holde os til sporet, og jeg håber også, at man med et flertal vil bakke op om de intentioner, som jeg har forsøgt at redegøre for.

Borgmester Martin Geertsen: Jamen det er da på mange måder et meget udmærket forslag at få skrevet nogle flere breve. Nu kunne Jakob Hougaard måske have nøjedes med enten selv eller have bedt sin overborgmester om at rette henvendelse til de pågældende ministre; så kunne alting måske have gået lidt stærkere. Men nuvel, nu tager vi så en diskussion om det i det her forum.

Forslaget er her, og vi har sådan set ikke noget imod som sagt at sende denne her type af henvendelser til de to ministre. Vi mener dog, at motiveringen er stærkt betænkelig, og Jakob Hougaard var i og for sig selv inde på, at der er nogle ganske gevaldige principielle problemstillinger i den motivering, som Jakob Hougaard selv har opstillet.

Hvis man vil – og gå meget målrettet i øvrigt – Hizb-ut-Tahrir til livs, så skulle man efter min opfattelse gå den anden vej rundt. Det er nemlig som sagt problematisk, og man løber ind i nogle store principielle problemstillinger, når man vil op og slås og have håndgang med store begreber som ytringsfrihed, foreningsfrihed osv. osv.

Vi har også brugt meget tid – det tror jeg, ethvert politisk parti her på Rådhuset har – på at finde ud af, hvordan man kringler i virkeligheden den her, hvis man gerne vil holde Hizb-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

ut-Tahrir og lignende typer af organisationer ude fra medborgerhuse og andre steder, altså det faktum, at vi ikke vil stille platform til rådighed for den type af agitation.

Så langt som jeg kan strække mig ihukommende det, der handler om ytringsfrihed og foreningsfrihed osv., skal man faktisk bruge et helt andet fundament, man skal bruge en helt anden præmis, man skal bruge en helt anden motivation, når det er sådan, at man vil holde Hizb-ut-Tahrir og lignende organisationer ude af vores medborgerhuse.

Jeg synes, man skal bruge generel utryghed som præmis, som fundament, som motivering, hvis man vil Hizb-ut-Tahrir til livs. Jeg læner mig faktisk op ad, jeg tror også, alle gruppeformænd har fået tilsendt den afgørelse, som Tilsynsrådet for Vestsjællands Amt har truffet i forbindelse med en sag fra Kalundborg. Der findes faktisk i den sag en præmis, som jeg synes er langt mere interessant.

Da man i Kalundborg Kommune holdt rockere ude med henvisning til den generelle utryghed, som de skabte i befolkningen i al almindelighed, og der skal man jo ihukomme i forhold til spørgsmålet om Hizb-ut-Tahrir, hvilket jeg synes er væsentligt, at de har været truende over for andre befolkningsgrupper i Københavns Kommune, heriblandt den jødiske befolkningsgruppe, vil jeg henlede opmærksomheden på Vestsjællands Amts Tilsynsråds afgørelse, hvoraf det fremgår, at tilsynet ikke finder det usagligt, hvis kommunen som grundlag for sine beslutninger også inddrager overvejelser om hensynet til den almindelige offentlige tryghed og orden.

Det tror jeg i virkeligheden skal være, eller det er i hvert fald vores tilgang til at holde Hizb-ut-Tahrir, og her går vi målrettet efter den organisation, der hedder Hizb-ut-Tahrir, uden for vores medborgerhuse, at vi ikke legitimerer dem ved at stille platforme til rådighed for dem i forhold til den meget truende adfærd, de har udvist over for andre befolkningsgrupper. Den tilgang, den motivering, den præmis tror vi mere på end de her meget, meget voldsomme holmgange, man vil få i forhold til så store begreber som ytringsfrihed, foreningsfrihed osv. Utryghedsargumentet og argumentet med den offentlige orden tror vi altså mere på. Men vi har ikke noget imod, at vi får sendt nogle flere breve til nogle flere ministre.

Bjarne Fey (F): For ikke så lang tid siden så var der et landsmøde i SF, og der var en meget inspirerende taler fra Det Radikale Venstre, der snakkede om, at man skulle passe på, når man tog det første skridt. Det var en formaning til SF, hvis de ønskede at gå i regering. Man skulle tænke sig om, når man tog det første skridt, for det kunne hurtigt føre til noget andet. Man skulle tænke det igennem, når man gik videre, tænke det igennem. Det kommer jeg måske tilbage til lidt senere.

Indledningsvis må jeg på SF's vegne gøre forsamlingen klart, at vi på ingen måde deler Hizb-ut-Tahrirs synspunkter eller religiøse livsverden. Vi er lodret uenige i deres religionsfortolkning, der baserer sig på en fundamentalistisk fortolkning af Koranen. Vi ønsker at bekæmpe deres ideologiske standpunkter, der har et klart antidemokratisk fundament. Vi mener, deres syn på historien mildest talt bygger på en lukket og selvrefererende forståelse, der ikke åbner op for dialog og muligheden for at skabe fælles ramme for fortolkning. Vi foragter deres politisk vulgære sprogbrug, der rummer kimen til racisme m.v. Endelig beklager vi deres lukkede og hemmelighedsfulde organisationsform.

At de selvfølgelig skal forfølges juridisk, hver gang der er anledning til det, håber jeg også, forsamlingen er klar over.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Når det er sagt, så føler vi faktisk, at det fremlagte medlemsforslag på trods af gode intentioner er overflødigt, og vi vil derfor stemme imod forslaget. Vi vil godt begrunde det.

For det første har kultur- og fritidsborgmesteren allerede den 6. maj proklameret, at han vil rette henvendelse til bl.a. Indenrigsministeriet. Det vil sige, at vi skal sende en skrivelse endnu en gang, bare fra overborgmesterens side af, det er inderligt overflødigt.

Man kan måske allerede nu begynde at sondere: Har vi nogen redskaber her i kommunen, vi kan gøre brug af, hvis man gerne vil det? Ja, det har vi, det er bare lidt indad og lidt udad. Kulturborgmesteren har allerede nævnt Kalundborgmodellen, rockerforbud mod at arrangere fodboldturnering i Kalundborghallen på grund af modstrid med kommunens kriminalitetsforebyggende arbejde, altså hensynet til udsatte unge kan legitimere en udelukkelse.

Det er der ikke afsagt dom om, men man kan arbejde med det, hvis det er det, man gerne vil. Men her synes jeg, man skal tænke over det første skridt. Jeg håber, det er gjort i Kalundborg, jeg synes også, vi skal gøre det her.

Der er også andre måder, man kan gøre det på. Man kan godt blokere ting, hvis der er store gene for naboer eller hvis politiet ikke kan garantere for sikkerheden eller for sikkerheden for andre borgere.

Der er altså instrumenter. Det behøver man måske ikke lige præcis at spørge Indenrigsministeriet om, men måske være lidt kreative selv, hvis det endelig er det, man gerne vil. Jeg tror nu ikke, det er der, den er.

Det undrer mig også lidt, at spørgsmålet kun går på Hizb-ut-Tahrir, når der i motiveringen er nævnt en lang række andre gråzonebevægelser. Hvis der skal være nye regler, så burde der være mere generelle regler, men lad nu det ligge; jeg synes bare, der er en indre modsigelse i det her argument.

Den anden del af forslaget, om at undersøge muligheden for at forbyde Hizb-ut-Tahrir, er reelt ikke et specifikt emne for den kommunale forvaltning, hvis jeg har forstået forslagsstillerne ret. Det er et domstolsspørgsmål, som vi allerede i januar 2004 fik svar på via redegørelsen fra Rigsadvokat Henning Fode. Jeg vil tillade mig at læse op fra konklusionen:

”Det må efter en samlet vurdering på baggrund af de gennemførte undersøgelser antages, at der ikke under en eventuel sag om opløsning af Hizb-ut-Tahrir efter grundlovens § 78 vil kunne føres det fornødne bevis for, at Hizb-ut-Tahrir har et ulovligt øjemed, jf. grundlovens § 78, stk. 1, eller virker ved eller søger at nå sit mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, jf. grundlovens § 78, stk. 2.”

Der er ingen grund til at undersøge det spørgsmål endnu en gang, det er overflødigt.

Jeg er også ganske klar over, at intentionerne bag forslaget går på, at man ikke kan tilbyde antidemokratiske bevægelser samme rettigheder som de demokratiske. Eller en anden version, som går på, at man ikke vil udlåne offentlige lokaler, hvis de ikke kan leve op til Københavns Kommunes værdigrundlag. Igen snakke om det første skridt, tænk jer om. Her skal vi i særdeleshed passe på, at det ikke blot bliver vand på Hizb-ut-Tahrirs mølle om, at demokratiet er hykleri, at demokrati og frihedsret kun er for dem, der i grundtræk er enig med magthaverne.

Den danske model om forsigtighed med at udstede forbud mod antidemokratiske bevægelser og partier har hidtil været bæredygtig, f.eks. i forhold til nazistiske bevægelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Det har tilsyneladende været et mere effektivt værn mod den opblussende nazisme end de regulære forbud, der har været i en lang række andre europæiske lande.

Lidt kuriøst kan jeg tilføje, at de to gange, hvor det danske samfund har forbudt organisationer, har det efterfølgende resultat været ganske lærerigt. Første gang var i starten af 1900-tallet, hvor man forbød en homoseksuel organisation. Anden gang var i 1940, hvor man forbød det kommunistiske parti – eller var det 1941.

Jeg mener, SF mener, at strategien for fremtiden er politisk, holdningsmæssigt og dialogbaseret, ikke forvaltningsmæssigt regelrytteri. Det er kritisk dialog, som jeg sagde i indledningen, og konkrete juridiske indgreb ved overtrædelse af vore regler.

Lad mig slutte af med De Radikales retspolitiske ordfører, Elisabeth Arnold, som godt nok vil have forbudt Hizb-ut-Tahrir, men hun siger faktisk noget rigtig fornuftigt:

”Jeg må sige, at jeg har mere tiltro til det danske samfunds robusthed end som så. Jeg tror faktisk ikke, at 200 fanatiske muslimer kan ødelægge det danske demokrati.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der var en lille overskridelse af taletiden.

Klaus Bondam (B): Klogt talt, Bjarne Fey. Socialdemokraterne i Borgerrepræsentationen burde skamme sig ved at vælge at lade den allerlaveste fællesnævner komme til udtryk i et så uanstændigt, letkøbt og populistisk forslag, der lægger op til en nedlæggelse af Hizb-ut-Tahrir. Det er afskrækkende at se Socialdemokraterne, dette engagement så stolte, demokratisk sindede og frihedselskende parti, komme ud på så markant en holdningsmæssig deroute.

Jakob Hougaard priser det frie foreningsliv, Jakob Hougaard priser det demokratiske samfund. Det tror jeg, vi alle, der er i denne sal, gør. Jakob Hougaard ønsker en saglig debat, jeg citerer fra hans indlæg:

”Når vi stiller lokaler til rådighed, legitimerer vi deres målsætning og arbejde.”

Det samme gør vi med en lang række andre organisationer og foreninger, hvis målsætning og arbejde vi på ingen måde i Det Radikale Venstre kan sympatisere med.

Man skal huske på, at det er lovligt for en forening at tilstræbe en legalisering af aktiviteter, der i dag må betegnes som ulovlige, fordi ellers kunne man også gribe ind over for Det Radikale Venstre og et flertal på vores landsmøde, der ønsker at arbejde for en legalisering af hash, i dag en ulovlig aktivitet.

Hizb-ut-Tahrir har selv tilkendegivet, at organisationens formål overordnet er en etablering af Kalifatstaten, som skal omfatte alle muslimer og være omfattet, opbygget efter de retningslinjer, som ifølge Hizb-ut-Tahrir entydigt angives af islam. Men der hersker betydelig usikkerhed med hensyn til, om Hizb-ut-Tahrir konkret eller teoretisk har til hensigt at overtage magten i Danmark med henblik på at etablere kalifatet.

Endvidere er der ifølge Rigsadvokaten stor usikkerhed om, hvorledes Hizb-ut-Tahrir i praksis forestiller sig en sådan magtovertagelse gennemført, om den i givet fald skal gennemføres ved ulovlige midler.

Således lægger rigsadvokaten til grund, at der på baggrund af de gennemførte undersøgelser ikke kan føres det nødvendige bevis for, at Hizb-ut-Tahrir har et ulovligt formål.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

Når vi i Borgerrepræsentationen så synligt og tydeligt ønsker at markere det og fastholde det synspunkt, at Hizb-ut-Tahrir har ret til at gøre brug af Københavns Kommunes lokaler til at holde møder i, så handler det naturligvis for os om at sikre nogle af de væsentligste principper i grundloven, nemlig ytrings-, forsamlings- og foreningsfriheden. Så længe Hizb-ut-Tahrir ikke gør sig skyldig i kriminelle og ulovlige aktiviteter, kan vi ikke nægte dem at mødes, heller ikke i kommunens lokaler.

Det er ikke vores opgave i Borgerrepræsentationen at afgøre lovligheden af en forening, heller ikke Jakob Hougaards eller Mona Heibergs eller Socialdemokraternes rolle. Befri os for det. Den slags har vi heldigvis i vores samfund politiet og efterretningsvæsenet til.

Det er vores opgave i Københavns Kommune at sikre, at der er et beredskab til at samle unge mennesker op, der så tydeligt er kommet ud på et holdnings- og værdimæssigt sidespor. Det er katastrofalt for et demokratisk samfund, det er katastrofalt for en demokratisk og mangfoldighedssindet by, at vi lader en så ubetydelig og lille gruppe som Hizb-ut-Tahrir knække vores demokrati og dets grundlæggende demokratiske værdier.

Borgmester Per Bregengaard: Jeg vil sige, at det drejer sig jo om at henvende sig til regeringen eller nogle ministerier. Det ene drejer sig om muligheden for at forbyde en forening. Der vil jeg sige, at det er altså et domstolsanliggende, og så kan nogle jurister i kommunen så udbygge det, så det synes jeg i og for sig er ret uinteressant.

Det andet drejer sig om at undlade at leje lokaler eller give støtte til foreninger, man ikke bryder sig om sådan rent politisk. Det synes jeg er noget væsentligt forskelligt fra f.eks. at forbyde eller undlade at udleje til foreninger, som har en kriminel virksomhed, eller som er til fare for liv, lemmer og ejendom eller til stor gene for naboerne.

Der synes jeg i og for sig, at den vinkel, som Venstre lægger, altså utrygheden, jo i virkeligheden er noget, man mere skal gå efter, hvis man vil gå efter noget.

Men problemet er, med mit kendskab til Hizb-ut-Tahrir, jamen så er det jo meget tvivlsomt, hvilken trussel de udgør netop i forhold til de her ting. Altså utryghed generelt er ikke en tilstrækkelig begrundelse.

Man skal også betænke, at f.eks. fanklubber blandt fodboldklubberne her i byen jo i virkeligheden er til meget større gene med de optrin, man har set efter fodboldkampe og under fodboldkampe. Der skal man ligesom sige: Jamen er der grundlag for at forbyde dem eller forbyde fodboldkampe på det her grundlag? Det skal i hvert fald nok være af en kaliber, som er større end det, vi har set af uroligheder i den her forbindelse.

At forbyde foreninger eller lægge dem særlige hindringer i vejen på grund af deres politik er jo at indsnævre den grundlovssikrede ytrings-, forsamlings- og foreningsfrihed, og det er utrolig alvorligt.

Der må man sige, at fundamentet for en retsstat og også for Enhedslisten er, at der skal være meget højt til loftet. Det har man praktiseret hidtil i Danmark, bortset fra to noget besynderlige og uheldige eksempler, som Bjarne Fey var inde på, nemlig en bøsseforening og så kommunisterne i 1941. Den praksis synes jeg, man skal fortsætte med.

Det andet, som er fundamentalt for en retsstat og for Enhedslisten, er, at det skal være et domstolsanliggende og sættes i forhold til grundloven. Og ikke sådan som Socialdemokratiet ønsker det, at det skal være et administrativt anliggende, at det er den udøvende statsmagt, der skal afgøre det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Det er for mig at se en antidemokratisk holdning, og det er et meget dårlig bud på det dilemma, som Jakob Hougaard ridser op. Det kan ikke maskeres i form af, at det, man gerne vil have, det er nogle klare grænser, for jeg tror ikke på, der kan opstilles nogen som helst klare grænser. Det er, som Bjarne Fey siger, at man tager et skridt og et skridt, og så er man ude i en sump uden lige.

F.eks. er der nogle, som har beskyldt Torben Lund fra Socialdemokratiet for at være antisemit. Jeg mener, det er helt ude i hampen, men lige pludselig er det blevet et anliggende i den offentlige debat, at Torben Lund skulle være antisemitisk. Er det et grundlag for at forbyde Socialdemokratiet? Så er der Pia Kjærsgaard og hendes peberspraydåse. Altså jamen det er jo at tage en voldelig magt i sin egen hånd, og det er jo staten, der har monopol på voldsmidler. Hun har endda sagt, madammen der, at hun kunne tænke sig at gøre det igen ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Kunne vi ikke få en anden sprogbrug.

Borgmester **Per Bregengaard**: Fru Pia Kjærsgaard, at hun kunne tænke sig – ja, det er vel ikke et skældsord at kalde nogen en madamme. Er det et grundlag for at forbyde Dansk Folkeparti, at lederen udtaler sig på den måde?

Så er der spørgsmål om støtte til vold og sådan nogle ting. Jamen jeg vil sige, at der er jo talrige befrielsesbevægelser i historien, som har været voldelige, og som er støttet af stort set alle herinde. Der er nogle, der har støttet FNL i Vietnam, ANC i Sydafrika. Så er der vores hjemlige befrielsesbevægelse. Jeg så f.eks. gerne Mugabe i Zimbabwe styrtet, hvis der er nogle ordentlige folk, der kan sætte sig voldeligt op mod ham, og det tror jeg også i og for sig, at Socialdemokratiet er enig i. Det vil sige, at det der med de klare grænser, jamen det er fup og fiduser, det kan ikke laves.

Jeg vil godt slutte med at sige, at Enhedslisten mener, at Hizb-ut-Tahrir har nogle fælles ideologiske træk med nazismen. Det gælder holdningen til demokratiet, det gælder udtalelser om jøder, og det tager Enhedslisten afstand fra, og det har vi demonstreret og aktioneret imod. Det vil vi fortsat gøre, vel vidende, at højrefløjens og Socialdemokratiets retsstatsmæssige udskridninger i forhold til Hizb-ut-Tahrir også er forbundet med en almindelig islamofobi i det her samfund. Det skal man ikke være blind for.

Når det f.eks. drejer sig om aggressiv markedsføring, eller hvad man nu skal kalde det, så tror jeg altså, at Hizb-ut-Tahrir f.eks. langt er overgået af Scientology i den måde, de trænger frem på som en fundamentalistisk religiøs politisk bevægelse. Man kan også pege på andre organisationer.

Så vi kan protestere, afsløre osv., men vi skal passe på ikke at tage noget skridt, som vi ikke ønsker, fordi det er sindssygt vigtigt at markere sig mod islamisk fundamentalisme.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der var en overskridelse på mere end 2 minutter.

Helle Sjelle (C): Der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at vi i Det Konservative Folkeparti tager afstand fra de synspunkter, som organisationen Hizb-ut-Tahrir står for. Skal der gøres noget med hensyn til en opløsning af foreningen eller en eventuel udelukkelse fra brugen af lokaler, er det imidlertid meget vigtigt, at det sker på baggrund af en solid juridisk

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

vurdering, eller sagt på en anden måde: Der skal være sikkerhed for, at det, vi gør, er lovligt, at vi ikke overtræder vores grundlov.

Vi er i Det Konservative Folkeparti også af den opfattelse, at det vil være fornuftigt, at Borgerrepræsentationen retter henvendelse til regeringen med henblik på at få en juridisk vurdering af handlemulighederne vedrørende Hizb-ut-Tahrir.

Men jeg skal også påpege, at vi gerne vil stille et ændringsforslag, der handler om, at vi dropper ”samt muligheden for at forbyde foreningen” i ”at’et”. Det begrundes vi med, at vi mener, at vores henvendelse skal være langt mere klar og kun omhandle, hvordan vi som kommune kan håndtere problemerne med en forening som Hizb-ut-Tahrir.

2. næstformand (**Bente Frost**): Kan jeg forstå det sådan, at vi simpelt hen kan tage en afstemning om at lade den sidste sætning udgå? (*Helle Sjelle*: Ja, altså den sidste del af sætningen).

Kl. 21.00

Karin Storgaard (O): I snart flere år har Dansk Folkeparti forsøgt at få Hizb-ut-Tahrir opløst, og vi har henvist til grundloven, men det har der ikke været nogen mulighed for. Også den tidligere socialdemokratiske justitsminister, Frank Jensen, har heller ikke taget sagen alvorligt. Derfor er det positivt at se, at Socialdemokratiet nu har fået en ny holdning til dette spørgsmål.

Jeg skal sige, at Dansk Folkeparti finder, det er meget vigtigt, at vi får undersøgt både hvordan vi håndterer problemerne og mulighederne for at forbyde foreningen. Vi finder, det er et problem med denne organisation, der står for det modsatte af det, vi ønsker her i Danmark. Man er imod demokratiet, man ønsker ikke at være med i kampen mod terror, og man er også imod kvindernes rettigheder, sådan som vi kender dem i det danske samfund.

Er det så alvorligt, at vi skal forbyde foreningen? Dansk Folkeparti mener, at det, der skete bl.a. i Nørrebrohallen her for ganske nylig, den 9. maj, hvor der blev uddelt materiale med trusler, er under al kritik. Her i landet er vi vant til, at borgerne kan ind- og udmelde sig af næsten hvad som helst uden at blive truet på livet.

I grundloven står der, at foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning, skal forbydes.

Der er også andre episoder, bl.a. trussel om drab mod jøder, der har været uddelt materiale til elever på skoler, hvor man vil forsøge at hverve disse, og det i en retning af de tankegange, som er fuldstændig uacceptable i et demokratisk samfund.

Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at der i den seneste tid har været eksempler nok og beviser nok til at føre sag. Selv om Rigsadvokaten og dermed også justitsministeren ikke mener, der er grundlag for at forsøge at få Hizb-ut-Tahrir opløst ved dom, kunne man jo forsøge sagen ved retten. Der er jo andre juridiske dommere, som har andre holdninger.

Så har jeg bemærket mig Klaus Bondams bemærkninger, og jeg vil sige, at det må være sådan, at Københavns Kommune selv kan bestemme, hvem vi vil leje lokaler ud til. Det kan ikke være rigtigt, at vi skal leje Nørrebrohallen ud til sådanne aktiviteter, som er foregået der. Der har også været tiltag til andre aktiviteter andre steder i byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Det vil vi ikke, Dansk Folkeparti vil i hvert fald ikke være med til det. Vi synes, at vi måske en gang imellem herhjemme er lidt blødsødne, og vi skal da henvise til Tyskland, hvor man har strammet op om reglerne for sådanne organisationer og hvordan de kan bære sig.

Så har jeg i øvrigt bemærket, at Klaus Bondam har udtalt sig i Politiken i dag, og der siger Klaus Bondam bl.a., at Hizb-ut-Tahrir siger nogle rædselsfulde ting, men det gør Dansk Folkeparti også indimellem. Og så siger Klaus Bondam, at hvis man holder sig inden for loven, har man ret til at sige rædselsfulde ting.

Jamen det er jo ikke det at sige rædselsfulde ting, der sker her. Det er jo helt, helt andre ting, meget mere alvorlige ting med trusler om det ene og det andet, og det er vel ikke at sige rædselsfulde ting. Det er i hvert fald ikke sådan, Dansk Folkeparti opfatter det at sige rædselsfulde ting.

Altså vi synes, at det kan slet ikke accepteres her i Danmark med de trusler og den måde, som Hizb-ut-Tahrir har ført sig frem på. Derfor er Dansk Folkeparti enig i, at det må og skal vi gøre noget ved. Det, der foregår, skaber utryghed og angst. Derfor vil vi gerne tilslutte os dette forslag.

Abderrahman Ben Haddou (D): Jeg tror, alle kan huske, at jeg var en af de første, der førte meget hårdt an imod Hizb-ut-Tahrir i sin tid i forbindelse med udtalelser mod USA og Storbritannien, og hvor jeg mente, at de gik over stregen.

Når det er sagt, så vil jeg sige, at jeg er sådan set lidt skuffet over Socialdemokraterne, at de danser efter en eller anden mediepolitisk skabt melodi og fører sig frem og taler om forbud, nu vil Københavns Kommune forbyde. Det er også rigtigt nok, hvad borgmester Per Bregengaard siger heroppefra, det er slet ikke noget, vi kan tage stilling til. Det er i øvrigt også blevet undersøgt i første omgang, og det kunne ikke lade sig gøre simpelt hen.

Hvad er så problemet? Problemet er, at man mener, at Hizb-ut-Tahrir er en trussel. Det er jeg enig i, men hvem er de først og fremmest en trussel mod? Det er faktisk de enkelte børn og unge, ikke kun børn og unge med en anden etnisk baggrund, men også nu danskere, som bliver rekrutteret til at gå ind i Hizb-ut-Tahrir og bliver hjernevasket og falder uden for systemet. Det er deres sag, vi skal tale, og det er deri, problemet ligger, hvad jeg synes, mange partier og politikere glemmer.

Hvordan kan det være, at vi i vort velfærdssamfund poster millioner og atter millioner her i København i adfærdsvanskelige børn og unge gennem forskellige socialprojekter rundt omkring, men alligevel er der nogle, der vælger at gå til Hizb-ut-Tahrir med åbne arme, og hvor de falder ind under nogle normer og nogle ordninger, der faktisk forbyder dem en masse ting. Vi kan ikke engang bede dem om at flytte en cykel, men Hizb-ut-Tahrir kan få dem til at holde op med at stjæle, med at drikke, med at hore, med at begå kriminalitet osv. Vi har også et problem her i Københavns Kommune og måske også i resten af landet.

Vores socialpolitik på det område er slået totalt fejl. Vores børn falder i hænderne på en rabiorganisation, det er et problem. Man kan ikke nøjes med at bruge medierne til at gå ud og sige, at de skal forbydes. Jamen det kunne vi da godt tænke os alle sammen, men jeg tror ikke, det løser problemet i øvrigt. Fordi så vil de bare operere under jorden, så det løser slet ikke problemet.

Så længe, og nu er vi igen ude med udbud og efterspørgsel, der er udbud og efterspørgsel på det område, som vi politikere er med til at skabe, først og fremmest ved at tale ned til de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

unge med en anden etnisk baggrund og sige til dem: I er nogle forfærdelige nogle, I har selv skabt jeres forfærdelige situation – så er det klart, så har vi åbnet dørene op for, at de er meget lette ofre for Hizb-ut-Tahrir.

Det er den vinkel, jeg også gerne vil have med ind i debatten, og ikke kun, om vi skal forbyde, eller om vi skal tillade dem at bruge vores lokaler.

Så vil jeg så sige, at forbyde tror jeg slet ikke, vi kan tage stilling til som sagt, og derfor har jeg også et ændringsforslag, mærkeligt nok, vi har ikke engang talt sammen, som er blevet stillet af undertegnede og borgmester Martin Geertsen, der hedder, at der sættes punktum efter ordene ”giver anledning til”. Det er jo sådan set det samme, som Helle Sjelle kom op med her før, så vi bliver flere.

Altså der hvor man kan gøre noget det, det har man faktisk mulighed for i Folketinget at gøre noget, det er at gå ind og se på de enkelte udtalelser, som folk fra Hizb-ut-Tahrir kommer med. I tilfælde af, at de truer andre mennesker i vores samfund, hvad enten det er jøder eller andre grupper i vores samfund, så skal man kunne gå ind og justere straffeloven, sådan så de bliver straffet, så det kan mærkes. Så mulighederne er der.

Den anden mulighed er, at man kan straffe hårdt i forhold til udtalelser, som truer samfundet, som truer vort samfund, det kan man bare også gå ind i Folketinget og justere på og tilpasse i forhold til grundloven; man behøver ikke engang at ændre grundloven.

Det, man prøver på hele tiden, er at sige, ja, vi skal ændre grundloven, men vi ved jo alle sammen, at grundloven er utroligt svær at ændre, så hvad kan vi gøre? Jo, vi kan gå ind og sørge for at stramme op på straffeloven omkring de organisationer, der forsøger på at omvælte samfundet eller truer bestemte befolkningsgrupper, at de bliver straffet hårdere. Det er det, jeg ønsker af politikerne især i Folketinget, for jeg ved, at mine kolleger her i Borgerrepræsentationen har svært ved at lovgive på det område.

Så vil jeg sige, at hvis vi skal straffe Hizb-ut-Tahrir, og det mener jeg, vi kan gøre i forhold til, at de selv har valgt at holde sig uden for samfundet, er det bl.a. at se på muligheden for, om vi kan undgå at stille skattefinansierede lokaler til rådighed for dem. Det siger jeg, fordi de selv siger, at de ikke vil have noget af det her skattefinansierede samfund, de vil intet have at gøre med det her samfund. Så må vi undersøge mulighederne for, om det kan lade sig gøre.

Derfor støtter jeg noget af det her, der ligger i det her forslag, men det der med forbud kan jeg på ingen måder støtte.

Så lige til sidst: Dansk Folkeparti mener, at Hizb-ut-Tahrir er en trussel for landet. Det er også rigtigt, det er de også, men der er mange andre, der også kan være en trussel for landet. Det kan være f.eks. nazister, som der blev nævnt her. Vil Dansk Folkeparti også gøre en stor indsats for at forbyde nazistiske grupper og foreninger i det her land? Det vil være meget, meget interessant for mig at få at vide heroppefra. Fordi jeg er enig i, at Hizb-ut-Tahrir har nazistiske tendenser, men det har nazister også, så jeg synes lige for loven og kom frem og fortæl os, at hvis man vil forbyde Hizb-ut-Tahrir, så vil man også forbyde andre ekstremistiske grupper ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Det er en lang overskridelse af taletiden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Abderrahman Ben Haddou (D): Undskyld. Det allersidste, så har jeg ikke mere at sige, er om vore børns fremtid, som det her egentlig handler om. Der var faktisk nogle fra pornobranchen, der gik ud og rekrutterede børn i skolerne. Hvor blev politikerne af? Jeg spørger bare. Vores børn er ved at forfalde rundt omkring, og de bliver solgt til stanglakrids, men det vedrører os ikke. Nej, vi tager Hizb-ut-Tahrir, fordi det får man mere omtale af. Hold tingene på et sagligt grundlag, så er vi med på den.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der er brugt over 3 minutter af taletiden i næste omgang.

Tanwir Ahmad (B): Der bør i en storby være højt til loftet i alle henseender, og byens tolerance bør gælde alle med lovligt ærinde. Man går simpelt hen mørkets kræfters ærinde, hvis man indskrænker andres ytrings- og foreningsfrihed, og i et åbent demokratisk samfund bør man ikke reagere på folk med aparte holdninger.

Det er ikke mine udtalelser, men det er, hvad kulturborgmester Martin Geertsen skrev i sin pressemeddelelse i forbindelse med Moses Hansen, og jeg håber, han selv kan genkende dem.

For spørgsmålet er netop det loft, som han refererer til. Der skal være højt til loftet, hvad angår ytringsfrihed, forsamlingsfrihed. Skal det være et loft, der er stabilt og bare bliver hængende, eller skal det være et loft, vi trækker ned, alt afhængigt af, hvor vores personlige tolerancetærskel går? Det er det store spørgsmål.

Lad os ikke glemme, at vi der sidder her, vi er en forvaltningsmyndighed, vi sidder ikke i Folketinget, vi sidder ikke som smagsdommere, og vi er underlagt en lighedsgrundsætning. Vi er underlagt den lighedsgrundsætning, at det lige skal behandles lige. Jeg tror, at netop med det, der er lagt op til i det her medlemsforslag, et forbud, går vi hen og lægger op til magtfordrejning. Vi lægger op til, at hvor det tidligere var handlinger, man forbyder, så går vi ind og forbyder holdninger og ytringer, og så er vi på vej mod et totalitært samfund.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge de partier, som normalt går ind for et retssamfund, hvorfor man kan ikke læne sig op ad, hvad rigsadvokaten siger i sin redegørelse. Jeg kunne også godt tænke mig at spørge de samme partier, hvorfor man ikke kan læne sig op ad, hvad danske forvaltningsretlige eksperter har udtalt, at det kan man ikke gøre som kommune. Vi sidder ikke og forvalter efter vores personlige tolerancetærskel, som kulturborgmesteren jo siger i sin pressemeddelelse: Men ved Hizb-ut-Tahrir er min tolerancetærskel overskredet. Er det på det grundlag vi skal begynde at forvalte kommunalpolitik?

Så venner, lad os ikke glemme, at vi er en forvaltningsmyndighed, og at vi er underlagt en lighedsgrundsætning. Vi skal ikke ind og rokke ved hverken ytringsfrihed, forsamlingsfrihed eller foreningsfrihed, det er ikke det, det drejer sig om.

Så læste jeg i Politiken i dag, at Socialdemokratiets ordfører udtaler: Vi er ikke forpligtet til at støtte en lovlig forening. Det er rigtigt, men vi er forpligtet til ikke at diskriminere i hvert fald. Det at lægge lokaler til det er ikke positivt at støtte en forening. Det er en del af det lighedsprincip, som vi er underlagt, at når vi lejer lokaler ud til en forening, så skal vi også leje lokaler ud til den anden forening, hvis begge foreninger er lovlige. Det er hele fundamentet i lighedsgrundsætningen, så lad os lade være med at rokke ved den.

Så det sidste er i hvert fald, at loven gælder for både Tor og for Loke, og lad os holde fast ved det princip.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Mona Heiberg (A): Jeg må sige, at det er store ord, vi kommer meget, meget vidt omkring både fra borgmester Per Bregengaard, der ender næsten på den anden side af Jorden, og fra Bjarne Fey med nazisterne. Jeg synes, vi skal prøve at forholde os til det her medlemsforslag, som vi nu har stillet.

Jeg vil sige til både Ben Haddou og Tanwir Ahmad, at kommunen kan opstille kriterier for udlejning af lokaler, men kriterierne skal selvfølgelig være sagligt begrundet, og desuden skal disse kriterier være gældende for alle, således at lighedsgrundsætningen ikke tilsidesættes. Sådan er det jo.

Der er ikke hjemmel for at nægte at udleje lokaler til en bestemt forening, så længe foreningen er lovlig. Det er så, jævnfør Tanwir Ahmad, lighedsgrundsætningen. Det faktum, at personer, der er medlemmer af en forening, er dømt for ulovlige forhold, gør ikke dermed foreningen ulovlig, og det er vi fuldstændig klar over og enige i.

Ikke desto mindre har der igennem pressen været en henvendelse til integrationsministeren, Bertel Haarder, det var i Berlingske Tidende den 9. maj, som opfordrer Københavns Kommune til at skele til Kalundborg Kommune. Derfor dette forslag, at en demokratisk valgt forsamling henvender sig til en demokratisk valgt forsamling, og det er det, vi gerne vil med det her forslag.

Jeg ved ikke, borgmester Martin Geertsen, om flere breve sådan lidt nedladende ikke er godt denne her gang. Er det ikke meget, meget godt i virkeligheden, at vi skriver det her brev? Jeg synes, Venstre har været meget flittig til at skrive breve, måske med et andet indhold, nemlig klagebreve, når det gælder de forskellige ministerier.

Men denne gang vil vi altså gerne henvende os med et brev, og vi vil gerne spørge overborgmesteren, om han ikke på vegne af i hvert fald et flertal i forsamlingen vil gå ind og gøre det.

Vi ønsker ikke at røre ved ytringsfriheden, vi ønsker ikke at røre ved foreningsfriheden, vi vil bare gerne have en henvendelse og et grundlag at tage en beslutning på, fordi vi nu igen har oplevet en situation i København, som vi mener ikke er særlig hensigtsmæssig.

Hr. Bjarne Fey siger så, at SF vil stemme imod, og det beklager jeg. Hr. Bjarne Feys påstand er også, at det er overflødigt på grund af integrationsministerens svar til kultur- og fritidsborgmesteren. Ja, hr. Bjarne Fey, det svar fik vi igennem avisen. Det svar er jeg helt sikker på, borgmesteren også har fået.

Nu vil vi gerne på forsamlingens vegne rette en henvendelse via et brev til ministeren, som vi håber på, at vi kan få et svar på. Altså en demokratisk valgt forsamling, der henvender sig til en anden.

Det ville klæde hr. Klaus Bondam ikke at gå ud og skæmme et andet parti til ved at sige, at vi skal skamme os ved at stille et forslag i en demokratisk forsamling. Det er et medlemsforslag, hr. Klaus Bondam, det er ikke noget, vi skammer os over, det er noget, vi er ret stolte af, nemlig at vi nu stiller et medlemsforslag, der får, håber jeg, et flertal i denne forsamling.

Hvis man skal gå ud og skamme sig over det, så ville det klæde hr. Klaus Bondam at rette en henvendelse sammen med os i stedet for og ikke bruge udtryk som politi og efterretningsvæsen, som skal tage del i det her i et demokratisk samfund. Skal vi lægge alt over til politiet og efterretningsvæsenet?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Som tillidsmand er det vigtigt, at man indimellem lytter som valgt tillidsmand herinde, og det er det, vi synes, vi har gjort i denne situation, som ikke er presseskabt. Det er en gentagelse, som vi ikke ønsker endnu en gentagelse af og derfor gerne vil rette henvendelsen.

Jeg vil give De Konservative og Helle Sjelle ret i, at det med denne henvendelse ville være klogt at undlade den sidste del af forslaget. Jeg vil hellere end gerne sætte punktum der, hvor fru Helle Sjelle gerne vil, nemlig foran "juridisk vurdering" osv., osv., således at vi undlader den sidste del om at forbyde noget som helst, men netop retter en henvendelse. Så hermed en tilkendegivelse til det stillede forslag, som jeg også tror, hr. Ben Haddou tilsluttede sig.

Hr. Ben Haddou går jo som langt som at sige, at vores socialpolitik er slået fejl. Er der noget, vi har arbejdet med, og det tror jeg også, familie- og arbejdsmarkedsborgmesteren og udvalget vil tilslutte sig i denne by, så er det vores socialpolitik, så er det børn og unge, vi har haft fokus på i mange, mange år og i meget lang tid og måske specielt i denne her periode, hr. Ben Haddou, hvor vi også har sat kroner og øre også på vores politik i forhold til børn og unge.

Hr. Ben Haddou siger også, at der bør være et sagligt grundlag at stille det her på, og ikke en presseskabt situation, og går så langt som at sammenligne det med, ja jeg ved ikke hvad ... børn og unge, der er ude i noget med pornografi. Jeg tror, man fik rullet sig ganske langt ud i det indlæg, som ikke virkede på et sagligt grundlag.

Jeg vil bare understrege, at er der noget, denne forsamling er gået ind for og har arbejdet med i alle de år, jeg i hvert fald har været i forsamlingen, og fortsat gør, så er det da i hvert fald vores arbejde og vores socialpolitik over for børn og unge.

Så jeg mener, tag forslaget som det nu er, lad være at gå for langt tilbage i historien eller for langt ud i de yderligheder, der kan komme i det her. Vi er godt klar over, at vi ikke kan røre ved ytringsfrihed, foreningsfrihed el.lign., og vi ønsker det heller ikke. Vi vil blot gerne have skrevet det brev som en demokratisk forsamling, der henvender sig til en anden.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der var en overskridelse af taletiden på mere end 2 minutter.

Mogens Lønborg (C): Det er såmænd bare en enkelt bemærkning, jeg lige fik lyst til at knytte dertil, og det er Tanwir Ahmads indlæg, som bringer mig herop.

Jeg er meget enig i betragtningerne omkring, at vi skal have højt til loftet, og at vi skal have ytringsfrihed, og der skal være vide rammer. Jeg kunne bare ikke lade være med lidt sådan reflekterende at sammenstille det med, at vi også i Danmark har en racismeparagraf, som i hvert fald nogle, og nu vil jeg slet ikke sætte hverken partinavn eller noget på, men som jo ofte også bliver brugt til at få knægtet ytringsfriheden for nogle, som efter nogles opfattelse kommer med nogle bemærkninger, som kan opfattes som racistiske.

Vi skal have højt til loftet, og vi skal derfor heller ikke, når vi snakker om de her ting, og jeg er enig i, at der skal være vide rammer, også hvad der står på hjemmesider og alt muligt andet, uanset hvor forfærdeligt det er, så accepterer vi et eller andet sted, vi har i hvert fald svært ved bare at lukke hjemmesider ned, selv om de taler om, at man gerne må stjæle fra de vantro osv. Det står der, det læser vi, og der kommer vi ikke efter nogen med racismeparagraf.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Jeg synes bare lige, vi skal have den ind i vores overvejelser her også, vi skal i det hele taget passe på med ikke at komme efter hinanden med paragraffer, når det gælder ytringer, som er inden for den demokratiske sfære.

Selvfølgelig er der grænser, det ved jeg godt, og jeg er også klar over, vi skal sætte dem, og jeg er godt klar over, at man ikke en gang for alle kan sætte sådan nogle grænser, selv om det står i beslutningsforslaget, det kan man ikke.

Men jeg synes, man lige skal reflektere det ind, når vi diskuterer de her ting.

Mikkel Warming (Ø): Det er jo bare et brev, sådan må man næsten opfatte Den socialdemokratiske gruppeformand, Mona Heibergs, indlæg her. Det lyder også meget tilforladeligt, hvis ikke det var, fordi man kunne læse forslaget med den motivering, der hører med. For det er jo ikke bare et brev, der handler om at få noget viden om, hvad man kan gøre. Det handler om, at der er nogle, man ikke kan lide – med god grund, jeg kan heller ikke lide dem – og derfor vil man godt have nogle muligheder for at sørge for, at de i hvert fald ikke kan få mulighed for at leje sig ind nogen steder, alternativt forbyde dem.

Det er man så ved at trække lidt i land på åbenbart. Om det er flertallet, der smuldrer, eller det er en reel overvejelse under debatten, det ved jeg ikke. Jeg kunne have ønsket, at det var reelle overvejelser, der lå bag, men jeg er desværre ikke sikker.

For med det forslag, der er stillet, sætter Socialdemokratiet spørgsmålstegn ved nogle af de meget grundlæggende værdier, vi har i det danske samfund, lighed for loven, ytringsfrihed, foreningsfrihed, forsamlingsfrihed. Det er egentlig ret imponerende, så mange ting man med et lille forslag faktisk begynder at få fat i.

Fordi når man vurderer, der er nogle, man ikke kan lide, og det kan jeg heller ikke, og siger, så skal vi have nogle redskaber til at gøre noget ved det, så er man ude på et skråplan, så er det det første skridt ud over rampen, som man skal passe meget på.

Hvis en lovlig forening, der ønsker at mødes, kan give anledning og give politiet anledning til at tro, at der kan være problemer i forbindelse med det i forhold til den offentlige ro og orden osv., ja, så kan man på den baggrund nægte at udlåne lokaler. Det kan man i forvejen, det er der ikke noget nyt i, det behøver man ikke skrive noget brev for, hvis det var det, man ville. Og man skal være meget, meget forsigtig med på den måde målrettet at gå som kommunalbestyrelse efter nogle bestemte foreninger, hvor man siger, dem vil vi ikke have.

Det er ikke, det skal jeg sige til Bjarne Fey, kun to foreninger, det er faktisk tre foreninger i tidens løb, der er blevet opløst ved lov. Den første var nemlig i 1874, det var Den Internationale Arbejderforening, Socialdemokratiets fader, kan man sige, som blev opløst ved lov. Så var det en forening for homoseksuelle i 1924, og det var kommunisterne i 1941.

Der er en grund til, at vi i det danske samfund kun har de tre eksempler, det er noget, man skal være meget, meget forsigtig med at gå ind i. Specielt i en situation, hvor det må have været tindrende klart også for Socialdemokratiet, at der så sent som i januar lå en redegørelse fra Rigsadvokaten, der sagde, der ikke er bevis for, at det er en forening, der fungerer ulovligt. Hvorfor stiller man så forslaget, hvis ikke det handler om at prøve at score nogle point?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Jeg vil gerne takke Klaus Bondam for en klar tale i aften, en tale, som er befriende klar i forhold til de toner, der har lydt fra hans kolleger på Christiansborg her på det sidste, som i Christiansborgsammenhænge jo har rendt lige i halen af Dansk Folkeparti i forhold til at forbyde Hizb-ut-Tahrir.

Hizb-ut-Tahrir er en afskyelig forening med fascistoide træk, som skal bekæmpes og konfronteres. Enhedslisten har demonstreret sammen med Venstres Ungdom imod den, det gør vi gerne igen. Næste gang er Socialdemokraterne også velkomne, men fri os for den her type forslag.

Wallait Khan (V): Det undrer mig, at to fornuftige socialdemokrater, søde Mona Heiberg og kloge Jakob Hougaard, kan komme med sådan et forslag.

De siger, at de gør det, fordi de vil beskytte demokratiet. Nu snakker vi om en gruppe muslimer, som under ingen omstændigheder, synes jeg, man skal sammenligne med pædofile og rockere, hvis man ser på handlinger, de er ikke kriminelle. Men hvis man tænker på holdninger, så er de antidemokrater.

Hvad gør vi så med dette forslag? Det er, at vi vil angribe deres demokratiske rettigheder til at have en holdning. Det undrer mig, at det er socialdemokrater, som står for foreningsfrihed, som står for demokrati, der vil have, at den her demokratiske forsamling skal afskaffe deres demokratiske ret til at have en holdning.

Jeg vil sige, det er en lille gruppe muslimer, der har den holdning, at de ikke går ind for demokrati. De er ikke nogen trussel for samfundet, men medierne har skabt dem som en trussel, mediers fokus hele tiden, og som vi fremstiller dem, så er folk blevet utrygge ved dem.

På grund af den utryghed er det også en gang før, at kulturborgmesteren har prøvet at vurdere, hvad man skal foretage sig, og så har man undersøgt alt det her. Men jeg vil sige det i dag, når vi diskuterer det her, at det undrer mig, hvis man læser motiveringen, først og fremmest sammenligner man dem med nazister og pædofile og rockere, og bagefter siger man, at grundloven giver dem samme ret som alle andre til at have en holdning.

Og så kommer man til kernen i det her, at de truer faktisk andre, forfølgelse af jøder og antisemitisme og racisme. Så synes jeg, at skal vi ikke i stedet for at diskutere Hizb-ut-Tahrir tage en diskussion op og tænke, hvad slags organisationer kan vi acceptere, og hvad slags organisationer kan vi ikke acceptere. Skal vi ikke først og fremmest diskutere, hvilke holdninger kan vi tolerere, og hvilke holdninger kan vi ikke tolerere?

Så vil man sige, det er storpolitik, men hvad er det her, det er også politik. Jeg synes, Socialdemokrater skal tage det her udemokratiske forslag tilbage, fordi det er udemokratisk og diskriminerende, og i stedet for skal de fremsætte et fornuftigt forslag, en diskussion om, hvad slags holdninger kan vi tolerere, hvad slags foreninger kan vi acceptere i København, i stedet for bare at gå ud efter en bestemt organisation og fremstille den organisation med en hel del kriminelle organisationer. Hvis man ser på handlinger, så vil man ikke stoppe alle de kriminelle organisationer, men den lille organisation skal stoppes, forbydes ved lov.

Skal vi så lovgive nu, hvilke holdninger skal man have. Jeg synes, det er meget, meget vigtigt, at man tager en principdiskussion i stedet for dette forslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

Pia Allerslev (V): Den her drøftelse kan jo blive ved meget, meget længe, ser det ud til, men vi vil gerne stille et ændringsforslag til forslaget på vegne af Venstre, SF, De Radikale og CD, og det går ud på:

»Hele medlemsforslaget bortfalder og erstattes af følgende:

»Borgerrepræsentationen har drøftet sagen og konstaterer, at kultur- og fritidsborgmesteren allerede har rettet henvendelse til regeringen.««

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi til 2. runde. Det er Jakob Hougaard, som har 4 minutter og 41 sekunder.

Jakob Hougaard (A): Altså jeg vil indlede med at sige tak for en god debat. Det var også hensigten med det her medlemsforslag at få den her vigtige debat.

Til kulturborgmesteren vil jeg da sige, at demokrati og frihedsrettigheder er jo meget højtravende og vidtløftige begreber højt hævet over parkeringspladser og hjemmepleje for så vidt. Men det er vigtige emner, og Borgerrepræsentationen har jo tidligere historisk haft en rolle i forhold til demokratiet også i Danmark.

Vi Socialdemokrater er også i høj grad demokrater, og det er også, synes jeg, vigtigt at understrege, at debatten om demokrati er et grundlæggende spørgsmål i forhold til det her, vi har forsøgt at rejse i dag.

Det er klart, at demokratiet er indført gradvis, og det er også et resultat af en udenlandsk påvirkning, det er et resultat af debatter, og det er et resultat af kampe over generationer. Demokratiet er en levende bevægelse, men pointen er jo bare, at Hizb-ut-Tahrir definerer sig jo ikke som en del af den her bevægelse, det synes jeg er meget afgørende.

Demokratiet i Danmark har vundet almindelig anerkendelse nu, men tidligere var det faktisk meget kontroversielt, og andre steder i verden er det også noget, man ikke kan tage som en naturlov.

Derfor så er det, vi siger, at det kan godt være, at man principielt kan have den holdning, at der skal være plads til nazister, Hizb-ut-Tahrir og andre, det er fair nok, den debat er også afspejlet i aften. Men skal vi også give plads til en platform til dem støttet kommunalt? Det er et principielt spørgsmål, jeg synes, man kan tage i København.

Bøsserne har ikke en ideologi, der går ud på at slå andre ihjel, og det gælder heller ikke Pia Kjærsgaard og hendes peberspray, det synes jeg er en meget vigtig forskel.

Så for at komme tilbage til det, Martin Geertsen har sagt om kriterierne for, om man kan forbyde eller udelukke Hizb-ut-Tahrir fra kommunale bygninger og anden offentlig støtte. Der mener Martin Geertsen åbenbart, at utryghed er et præmis og henviser også til Kalundborg.

Men vi ønsker, og det vil vi gerne understrege, ikke tilfældigt smagsdommeri, vi ønsker ikke, at det skal være personlige tærskler hos politikere, der er afgørende, eller spørgsmålet om, at dem kan man ikke lide. Det må være nogle objektive og saglige begrundelser, som ligger til grund. Det kan f.eks. være, at man arbejder i overensstemmelse med kommunens værdigrundlag, og man i øvrigt arbejder for demokrati.

Nu kom så den sidste lille bombe her i debatten med det ændringsforslag, som Pia Allerslev har præsenteret. Det, det dybest set handler om, er, at medlemsforslaget her er overflødigt, det er bare endnu en skrivelse, som Bjarne Fey også har nævnt i sin ordførertale.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Men der synes jeg, det er vigtigt at understrege, at Borgerrepræsentationens beslutning har en vægt, som er større end en eller anden borgmester, der henvender sig til en kollega i regeringen. Det synes jeg er en vigtig forskel. Derfor synes jeg sådan set, at man skal bakke op om denne henvendelse.

Jeg vil sige, at grunden til, at vi netop har valgt at fokusere på Hizb-ut-Tahrir, er, at det er en problemstilling, vi kender her lokalt i København. Hvis vi var Greve Byråd, så ville det være de nazister, vi kender fra Greve, som ville være udgangspunktet for henvendelsen. Hvis vi var i Kalundborg, ja, så var det vores problemstilling med rockerne, som var udgangspunktet for henvendelsen. Men det er princippet, vi forsøger at få en debat om.

Jeg vil sige også om populisme, som jeg bemærkede, at Klaus Bondam og andre har nævnt, at der jo altid er en risiko at blive beskyldt for populisme, når man tager fat i et aktuelt emne, som optager mange mennesker. Populisme handler jo om, at man lefler for øjeblikkets betydning af en eller anden sag, det handler om demagogi.

Det mener jeg sådan set ikke, det her handler om, fordi vi ønsker jo en juridisk afklaring, som er nødvendig, fordi vi ved, at de her spørgsmål vil poppe op igen. Fordi der kommer også et efterår, og så vil Hizb-ut-Tahrir endnu en gang låne Nørrebrohallen, og så har vi hele den her ballade en gang til. Hvis vi fik en juridisk vurdering, så havde vi et bedre grundlag at træffe et valg på. Det er sådan set også et ønske, jeg mener, man bør bakke op om; der er ikke nogen perspektiver ved at lade være.

Det er mærkeligt, mystisk synes jeg, hvis Borgerrepræsentationen ikke vil give den opbakning. Derfor forstår jeg ikke det forslag, der er blevet stillet her fra Pia Allerslevs side.

Vi vil meget gerne stemme for det forslag, det har vores medforslagsstiller Mona Heiberg også gjort rede for, som De Konservative har stillet, det er ganske fornuftigt, lad os få det til at handle om den juridiske vurdering, lad det være udgangspunktet for debatten, lad os droppe smagsdommeriet, lad os droppe alle de andre ting og få noget saglighed ind i den her debat.

(Kort bemærkning).

Jens Johansen (F): Nu skal jeg prøve på en sober måde, Jakob Hougaard, fordi jeg synes, at debatten har været dog i en sober sprogbrug. Er det Jakob Hougaards alvor, at Københavns Kommunes værdigrundlag skal være grundlaget for, om en forening enten kan få støtte eller få lov til at låne kommunale lokaler, når man betænker, at Københavns Kommunes værdigrundlag er et udslag af et tilfældigt flertal herinde? Til det flertal hører Enhedslisten ikke. Logikken, følgen af Jakob Hougaards udsagn heroppe, må være, at Enhedslisten altså ikke kan få lov til at låne offentlige lokaler, for de er ikke demokratiske.

2. næstformand (**Bente Frost**): Bjarne Fey, der har 4 minutter og 15 sekunder.

Bjarne Fey (F): Jeg tror, man skal sige, at vi allerede har givet Hizb-ut-Tahrir alt, alt for meget omtale. Vi er i gang med at gå deres ærinde rigtig, rigtig godt. Det er fuldstændig åndssvagt. Fordi det, vi burde fokusere på i stedet for regler og alle mulige finurligheder, regelrytteri, som jeg sagde i første runde, er, at vi skal finde ud af, hvad det er for en holdningskamp, vi vil indgå i, og hvordan vi imødegår dem her. Det er der ikke kommet noget forslag om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Hvis det nu var, at vi gik til diskussioner om, hvordan vi imødegik deres ideologiske standpunkter, deres sprogbrug, alt muligt andet, så havde det været en rigtig, rigtig god debat. Vi har diskuteret regelrytteri i stedet for at komme Hizb-ut-Tahrir til livs.

Jeg tror faktisk desværre, selv om man fik regler, så man kunne forbyde dem at være i offentlige lokaler, at det ville endnu en gang være at gøre dem en tjeneste, for så skulle de til at arbejde i det skjulte, så havde vi slet ikke synlighed på, hvor de var henne. Jeg synes, vi skulle face dem front up, gå til angreb på dem, ikke voldeligt, men verbalt, dialogmæssigt, møde dem der hvor de er til hver en tid, i stedet for at prøve på spidsfindigheder med justitsministerens hjælp.

Klaus Bondam (B): Jeg vil bede Borgerrepræsentationens medlemmer lægge mærke til det meget interessante, der foregår i salen lige nu, og som i virkeligheden gør hele mit indlæg fuldstændig unødvendigt. Der er nemlig ikke et eneste medlem af Dansk Folkeparti til stede i salen.

Men alligevel og for referatets skyld bliver jeg nødt til at fortælle Karin Storgaard, hvad man heller ikke sådan uden videre kan blive meldt ud af uden at blive truet på liv, adskillelse fra familie, isolation osv.: Jehovas Vidner. Jeg vil se frem til, at Dansk Folkeparti stiller et lignende forslag på Christiansborg om at forbyde Jehovas Vidner.

Karin Storgaard står her med stor indignation og siger, vi vil selv bestemme, hvem vi vil leje ud til i Københavns Kommune. Ja, vi vil gerne bestemme over os selv her i Københavns Kommune, jeg behøver bare at sige ordet strukturreform og de igangværende forhandlinger, men sådan fungerer det nu en gang ikke i et demokratisk samfund.

Det er korrekt, at der i Tyskland er nedlagt forbud mod Hizb-ut-Tahrir, men det er Rigsadvokatens ganske klare opfattelse, at der er tydelig forskel imellem den danske og den tyske retstilstand, når det gælder spørgsmålet om opløsning af foreninger. Det kommer bl.a. til udtryk ved, at den tyske grundlov og foreningslovgivning åbner mulighed for forbud mod foreninger af en række nærmere angivne grunde.

Det gælder f.eks. den mulighed, der efter tysk ret er for at forbyde en forening, der vender sig mod tanken om mellemløst forståelse. Det er sympatisk nok, men det fremgår ikke af den danske grundlov, og jeg tror, tyskerne har nogle helt andre historiske forudsætninger for at vælge at medtage sådan noget i deres grundlov.

Jeg er ked af det, fru Mona Heiberg, jeg må altså endnu en gang slå fast, at det er politiets opgave efter oplysninger fra efterretningsvæsenet at afgøre lovligheden af en forening.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg vil lige gøre Klaus Bondam opmærksom på, at der ikke er nogen lov, der siger, at et parti skal være til stede under forhandlingerne. Der er noget, der siger, at halvdelen af medlemmerne skal være til stede, og det er de ... (*Afbrydelse af Klaus Bondam*). Det var noget andet, men de har lov til at spise og lov til at spise sammen.

Borgmester **Per Bregengaard**: For referatets skyld vil jeg gøre Klaus Bondam opmærksom på, at det er altså domstolens opgave at afgøre, om foreninger er lovlige eller ej.

Mona Heiberg siger, at nu skulle vi snakke sagligt og objektivt, og det var en demokratisk forsamling, der sendte et brev til en anden demokratisk forsamling. Det er jo sådan set rigtigt nok. Det, der gør, kan man sige, det her brev yderst problematisk, hvor jeg sagde, det her er et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

antidemokratisk grundlag, det brev hviler på, er jo selve motiveringen for forslaget, fordi i motiveringen for forslaget står der jo netop, at om en forening skal kunne leje lokaler eller ej, skal afhænge af det politiske grundlag.

Jakob Hougaard vovede sig sådan lidt ud i at sige, jamen det kunne f.eks. være tilslutning til Københavns værdigrundlag, og som Bjarne Fey så fornuftigt sagde, så har Enhedslisten stemt imod, vi har endda et alternativt forslag til det. Det vil sige, Enhedslisten ikke kan stille op til det.

Derfor spørger jeg Socialdemokratiet, Jakob Hougaard, Mona Heiberg – som jeg ikke lige kan få øje på, men så må Jakob svare: Er I ikke villige til at trække motiveringen heroppe? Det er jo også det, der er Martin Geertsens anstødssten. Han sagde, jamen man kunne jo diskutere f.eks. det der med, hvis en organisation var en trussel eller skabte utryghed, så var det en anden angrebsvinkel end det politiske grundlag.

Men når man tager stilling til det socialdemokratiske brev her, så ligger der jo en motivering til grund for det, og nu har man trukket det der sidste, som man er enig i. Derfor er det et klokkeklart spørgsmål til Socialdemokratiet: Vil de trække den politiske motivering for det her brev? fordi så er det jo blot et brev fra en forsamling til en anden, som man kan mene om, hvad man vil, men det får i hvert fald ikke det udemokratiske skær, som motiveringen for forslaget angiver. Altså vil Socialdemokratiet trække motiveringen for deres forslag?

(Kort bemærkning).

Jakob Hougaard (A): Jeg vil sige, at vi ønsker ikke at trække motiveringen. Nu er jeg bange for, at debatten har bevæget sig lidt ned på jorden igen, og det er lidt, som om det politiske drilleri er gået i gang. Det er fair nok.

Vi fastholder selvfølgelig det her forslag, Socialdemokraterne mener, at Borgerrepræsentationen skal henvende sig til regeringen i forhold til de her problemstillinger. Vi mener, det er vigtigt, at Borgerrepræsentationen gør det her.

Jeg har ikke set et brev fra kulturborgmester Martin Geertsen til hans kollega, og jeg ved ikke, hvor mange andre her i forsamlingen der har læst det brev, det synes jeg er en mærkelig begrundelse. Men hvis der er et flertal her, der vil forkaste vores forslag med den begrundelse, så synes jeg, de skal være hjerteligt velkomne til det og så leve med de politiske konsekvenser af det.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg kan lige gøre opmærksom på, at man har den mulighed, at man kan stemme for selve forslaget med en bemærkning om, at man ikke kan støtte motiveringen.

Abderrahman Ben Haddou (D): Mona Heiberg var heroppe og sige, at jeg var usaglig i forhold til, at jeg begyndte at tage nogle ting ind, som ikke havde med denne sag at gøre. Det er jeg enig i, og det beklager jeg.

Men det er udelukkende set i forhold til, at når jeg ser på problemet omkring Hizb-ut-Tahrir, så ser jeg dem i, at de rekrutterer nogle børn, de udnytter nogle svage børns sjæle, tager dem ud af samfundet, hjernevasker dem, således at vi overhovedet ikke får nogen kontakt med dem, og de får meget svært ved at skaffe sig et arbejde og en uddannelse. Det er deri, at jeg synes, at det er problematisk, og jeg ser det med børnenes øjne først og fremmest.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Det, som partierne ser det ud fra, når de kommer med sådan en indstilling, er deres egen politiske overbevisning. Det er os, der politisk ved, hvad der er rigtigt. I øvrigt fortsætter vi den linje, der går ud og fortæller, at børn på Nørrebro er nogle værre nogle, de er nogle ballademagere, og så pumper vi rigtigt nok masser af kroner i sociale projekter.

Men jeg vil bare lige minde om, at Socialdemokraterne selv har erkendt, at vi har kæmpestore problemer i Mjølnerparken f.eks. Hvad har så de her socialprojekter hjulpet, hvad har de penge så hjulpet, hvis vi har børn og unge, der smadrer og terroriserer deres bydel? Ingenting. Tværtimod, vi opfostrer børn, der går ind i Hizb-ut-Tahrir, vi leverer varen for dem med den politik, som vi fører.

Der er det, jeg efterlyser, hvordan vi kan gå ind socialpolitisk og føre en politik, der gør, at de her børn ikke bliver fristet af Hizb-ut-Tahrir. Det mangler jeg et socialpolitisk forslag til, men det er der ingen, der vil komme med, fordi det er besværligt, fordi det stemmer ikke overens med de eksisterende sociale projekter, og vi vil helst køre den samme 1968'er socialpolitik, som vi hidtil har gjort ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Det vedrører ikke lige direkte det her spørgsmål.

Abderrahman Ben Haddou (D): Jo, det vedrører småbørn. Man har talt om, at Hizb-ut-Tahrir rekrutterer børn. Jamen de er jo farlige, fordi de rekrutterer børn. Der er det, jeg taler om, at så må man gå ind og se på, hvorfor de gør det ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Det drejer sig om et medlemsforslag om at skrive et brev til ministeriet, og det vil jeg gerne have, man forholder sig til.

Abderrahman Ben Haddou (D): Jamen der er mange, der har talt om domstole, efterretningstjeneste osv., osv. Jeg må ikke tale om børn, det er utroligt ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Ben Haddou talte også i 5 minutter, det er uden for dagsordenen.

Abderrahman Ben Haddou (D): Hizb-ut-Tahrir har mange børn, men jeg må ikke tale om børn, det er utroligt, o.k.

Så vil jeg bare sige én ting. Jeg efterlyser, at når der står i motiveringen, at Socialdemokraterne ønsker, at man gerne vil have nogle værktøjer til at bekæmpe grupper, der optræder racistisk osv., osv., hvorfor er det kun Hizb-ut-Tahrir, man fremhæver i selve indstillingen? Hvorfor har man ikke nazister f.eks., som også optræder imod samfundet, og som ikke vil have noget med samfundet? Det er det, jeg synes virker usagligt.

Alt i alt vil jeg sige, at når vores kulturborgmester, som jeg synes bedst må kende til området, om vi kan udleje lokaler til Hizb-ut-Tahrir, har skrevet til indenrigsministeren og til integrationsministeren, så vil jeg afvente det svar, før jeg vil tage stilling til noget som helst omkring Hizb-ut-Tahrir.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så har Ben Haddou også brugt taletiden i 3. runde. Vi går tilbage til talerrækken.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Tanwir Ahmad (B): Det, der bragte mig på talerstolen, var hele den her diskussion omkring motivering og begrundelse og diskussionen om, om man ikke kunne bruge samme begrundelse eller præmis, som var anvendt i Kalundborgsagen omkring rockerne.

Det kan godt være, den begrundelse har været objektivt rigtig i rockersagen, men jeg vil bare henlede opmærksomheden på, at begrundelser er jo bare ikke noget, man tager fra det ene sted og flytter over til det andet. Så hvis vi skal bruge begrundelsen her, så skal der i hvert fald være en klar forventning om, at den er både objektivt og subjektivt rigtig. Det vil sige, det ikke bare er en begrundelse, vi bruger, fordi vi ved, at den gav medhold i Kalundborgsagen.

Så rejser min gode ven Wallait Khan spørgsmålet om, at vi skal diskutere, hvilke holdninger foreninger skal have. Jeg vil stadig væk sige, at vi skal holde fast ved, at vi er en forvaltningsmyndighed; det tilkommer ikke os at diskutere holdninger. Vi kan diskutere, hvilke handlinger vi vil forbyde, men hverken holdninger eller ytringer.

Jo, så er der hele spørgsmålet om Hizb-ut-Tahrirs aktiviteter i Nørrebrohallen, og der kunne jeg godt tænke mig at rejse et åbent spørgsmål: Hvad er det præcis i Nørrebrohallen, den aktivitet, der var i Nørrebrohallen, der skabte utryghed, hvad var det, der foregik ulovligt i Nørrebrohallen, som skabte utryghed?

Det kunne jeg da godt tænke mig at få at vide, fordi hvis vi skal have den begrundelse med utryghed med, så kunne jeg da godt forvente, at vi lige kom den til livs, altså hvad er det præcis for nogle aktiviteter, vi mener, der skaber utryghed.

Helle Sjelle (C): Vi synes, at det er helt fint, at kulturborgmesteren tager den her problemstilling vedrørende Hizb-ut-Tahrir meget alvorligt, det gør vi nemlig også i Det Konservative Folkeparti.

Men vi må også bare konstatere, at der er tale om et brev fra en enkelt borgmester, endda en mindretalsborgmester, som har åbenbart sendt det her brev, som vi så ikke har set. Vi synes faktisk, at det ville være meget bedre, hvis hele Borgerrepræsentationen stod bag det her forslag, bag en så vigtig sag.

Derfor håber vi da også, at folk her til sidst vil komme til fornuft, at fornuften vil sejre, og at vi kan være fælles alle sammen her i Borgerrepræsentationen om en henvendelse til regeringen med henblik på, at vi får en juridisk vurdering af kommunens handlemuligheder vedrørende Hizb-ut-Tahrir. Vi synes, det er vigtigt, vi står sammen om denne her sag.

Hamid El Mousti (A): Jeg synes, det er en utrolig spændende debat, jeg havde mest til at synge en sang på arabisk, men det vil jeg lade være med. Jeg vil foreslå den agtværdige forsamling, at vi går over til afstemningen nu.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det er også lige ved at gå i opfyldelse. Der er kun en på talerlisten endnu. 3. runde.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg konstaterer, at Socialdemokratiet ikke ønsker at trække deres politiske motivering for det her. Det er en motivering, som de selv skriver, hvorigennem de ønsker at trække klare grænser. Med de eksempler, det giver, så er det, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

man ønsker at indskrænke ytringsfriheden og foreningsfriheden, det, man gør gennem de her klare grænser.

Derfor er min opfordring til forsamlingen, at det forslag skal jordes, og det gør man bedst ved at stemme for det forslag, hvor man konstaterer, at Martin Geertsen har sendt et brev til ministeren. Der er ikke nogen politiske begrundelser i det, og min opfordring er, at hvis man mener, at den her forsamling skal markere en demokratisk holdning, så gælder det simpelt hen om at få stemt det ned, fordi det brev ikke kan løsrives fra den politiske motivering, som er i det.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jamen der kom sandelig mange på talerlisten. Mona Heiberg, som har 47 sekunder i 3. runde ... (*Afbrydelse*). Jo, det kan passe. Den blev overskredet med mange minutter ... (*Mona Heiberg*: Ja, i 1. runde). Jamen det at man ikke talt i 2. runde, kan man ikke spare op.

Mona Heiberg (A): Jeg vil så sige, at det er glimrende, at borgmester Martin Geertsen har skrevet det brev, hvis han har skrevet det brev. I hvert fald har jeg læst i avisen, at der er foregået en henvendelse. Det vil jeg sige dig tak for, Martin Geertsen, meget, meget godt.

Derfor, som jeg også læste videre i avisen, så var Venstreborgmester Martin Geertsen også enig i, at nu gik vi videre. Så jeg har et eller andet forståelsesproblem med det her, og vi har jo også læst, at Tilsynsrådet for Vestsjællands Amt gav Kalundborg Kommune medhold i, at kommunen ikke havde handlet i strid med offentligretlig lovgivning ved at afvise at leje en sportshal ud til rockerklubben – Ben Haddou, rockerklubben. Det var jo så en anden klub deroppe. Vi har så nævnt denne her forening. De havde så et andet eksempel deroppe.

Det er lokaler. Altså det kan godt være, Martin Geertsen ved meget om udleje af lokaler i den her kommune, men det gør jeg også som formand for Folkeoplysningsudvalget, idet det jo er der, man lejer lokalerne ud.

Hvis det er det, der er vores ønske, at vi ikke vil det, jeg kan så også godt tilkendegive en lille smule over for borgmester Per Bregengaard, at motiveringen kan have nogle problemer i visse afsnit. Nu er den der. Jakob Hougaard har sagt, at vi står fast på det, der står der. Vi kan godt tale om, hvad der er klogt at have med i motiveringen, hvad der ikke er klogt at have med i motiveringen. Nu er tiden jo altså løbet fra os, og det kan være lidt svært her i aften. Nu er jeg ked af, at borgmester Per Bregengaard ikke lyttede efter, hvad der blev sagt, men der er ikke noget at gøre ved det.

Kl. 22.00

Så jeg tror, vi vil gøre som De Konservative og opfordre til, at vi står sammen om det her, så har vi to henvendelser, det er dobbelt så godt, hr. Martin Geertsen.

(Kort bemærkning).

Wallait Khan (V): Jeg blev refereret for, at jeg ville have diskussion om holdninger. Sådan er det ikke. Jeg gjorde klart, at vi ikke kan lovgive om, hvilken holdning man skal have.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Men det her handler om, at en gruppe har en bestemt holdning, og så har man fremsat det her forslag. Så siger jeg, at i stedet for at diskutere den gruppe på grund af den holdning, så må vi hellere have en principdiskussion om, hvilke holdninger og hvilke foreninger vi kan tolerere og acceptere. Så kan vi også tage en eller anden organisation op; ellers kan vi bare gå efter en gruppe bare på grund af deres holdning. Jeg synes ikke, at vi kan lovgive om, hvilke holdninger man skal have.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Martin Geertsen**: Mona Heiberg har da i og for sig ret i, at jeg synes dybest set, at det, der ligger i, at regeringen bliver opmærksom på den her problemstilling, er godt.

Men nu har jeg lyttet til debatten her, og jeg har i særlig grad bidt mærke i Mona Heibergs sidste indlæg, og der må jeg sige, at Mona Heiberg taler sig længere og længere ud af sagen. Fordi nu viser det sig, at ikke engang socialdemokraterne her i salen er helt sikre på, at de står bag den motivering, som de selv har skrevet for deres eget forslag.

Så bliver jeg en lille smule bekymret, ikke fordi jeg ikke stoler på overborgmesteren og hans folks evne til at formulere sig, men hvad er det i virkeligheden for et pejlemærke, vi i givet fald ville give overborgmesteren, hvad er det, han skal rette henvendelse om, når man ikke engang internt i Den Socialdemokratiske Gruppe sådan rigtig har fundet ud af, hvad det er for en motivering, man egentlig vil bære den her henvendelse igennem med?

Så jeg må sige, at efter at have lyttet til Mona Heiberg, så bliver jeg mere og mere i tvivl om, hvad denne henvendelse egentlig skal indeholde, og det kan jeg så også forstå, der er i Den Socialdemokratiske Gruppe. Og det er altså noget rod, Mona Heiberg.

Mogens Lønborg (C): Nu siger Martin Geertsen, at der er tvivl om, hvad der egentlig er i henvendelsen. Jeg synes da, at det er endnu mere besynderligt, om et forslag fra Martin Geertsen om at sende eller stå bag et af ham tidligere fremsendt brev til ministeriet skulle vedtages.

Hvem her i forsamlingen har set det brev, hvem kender til indholdet i det brev? Ville det ikke være ganske rimeligt, når vi nu har siddet her og diskuteret formulering i motivering osv., et forslag, som nogle mennesker har sat sig ned og brugt tid på at udarbejde, og vi har brugt flere timer.

Hvis den her diskussion så ender med, at det fejer man til side for så at sige, vi har konstateret, at en borgmester har på et eller andet tidspunkt sendt et eller andet brev, vi ved ikke rigtigt, hvad der står i det, men der står nok noget i den her stil, og det er vi glade for, så synes jeg, det er besynderligt og egentlig ikke særlig værdigt for denne forsamling, hvis den debat skulle ende på den måde.

Så jeg vil altså meget stærkt opfordre specielt Venstre til at komme herop og fortælle, hvad det er helt præcis, der gør, at Venstre ikke kan slutte op om dette forslag med de ændringer, som også forslagsstillerne har sagt ja til, i stedet for at vi bare skal konstatere, det her brev er sendt. Alternativt ville jeg bede Martin Geertsen om at gå herop og læse ordlyden op af det brev, så vi ved, hvad det er for et brev.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Borgmester **Per Bregengaard**: Jamen vores tilslutning til det stillede forslag bygger alene på, at forsamlingen konstaterer, at det er sendt af sted, og det kan man vel ikke ændre ved at få det læst op.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (O): Hr. Martin Geertsen, enhver kan stå heroppe og bedyre, der er sendt et brev, ja altså der kom et brev, det sagde Poul Reumert på Det Kongelige Teaters scene. Det her er trods alt Borgerrepræsentationen, vi taler om.

Den eneste, der bedyrer højlydt at have set dette famøse brev, er Ben Haddou. Det synes jeg er betænkeligt, altså selvfølgelig ikke at han har set brevet, men at det overhovedet er nået frem, det er nemlig fuldstændig korrekt, det synes jeg da er lidt underligt.

Jeg har lovet mine partifæller, jeg ikke ville gå dybere ind nu i denne diskussion. Men det er jo ikke ensbetydende med, at jeg ikke godt kan bede borgmesteren om at komme herop og læse brevet højt, fordi det kunne jo godt være, at der var flere af os, der måske ville vende på en tallerken og synes, det var et strålende brev, som borgmesteren der havde formuleret. Men vi har ikke nogen forudsætninger for overhovedet at vide, hvad det er. Altså jeg kunne også sige, vi har sendt et brev, jeg sender mange breve i min dagligdag, men et brev, der omhandler det her, det har jeg ikke ligefrem sendt.

Så jeg går ud fra, at vi får svar på, hvad det er for et brev, eller måske kopi med indholdet, inden vi går til afstemning, vi kan jo få suspenderet mødet et øjeblik, mens der bliver delt et brev rundt. Jeg synes, det er en meget mystisk holdning at indtage det der, det er en lidt fordækt måde at føre sin borgmesterrolle på. Men jeg afventer at se et brev eller få det læst op.

(Kort bemærkning).

Abderrahman Ben Haddou (D): Ja, jeg ved ikke rigtigt, om jeg kan bruges som vidne til det her, men det er søreme rigtigt, jeg har fået brevet, og jeg vidste bare ikke, jeg var den eneste, det er jeg åbenbart ... (*Afbrydelse*). Har du også? Godt.

Men det, der står i det brev, er, sådan som jeg kan huske det, i den retning, at kulturborgmesteren beder både integrationsministeren og indenrigsministeren om at undersøge kommunens muligheder for at forbyde visse organisationer at benytte kommunale lokaler. Det kan jeg i hvert fald huske, men ordret kan jeg ikke læse det heroppefra; så skal I lige holde en pause, så kører jeg hjem til Slotsherrensvej og henter det.

(Kort bemærkning).

Ole Hentzen (C): Vi er jo relativt mange til stede, og det er ganske få, der åbenbart har set det der brev. Kunne vi ikke lokke borgmesteren, han må i hvert fald på en eller anden måde kunne rimeligt fortælle forsamlingen, hvad det er for nogle pointer, han har haft i det der brev til lovgivningsmyndighederne.

Har han kaldt dem kriminelle, de organisationer, han gerne vil forbyde, banditter, antidemokrater, eller hvad har han gjort? Altså hvad er det for nogle udtryk, han sådan set, for nu ligesom ikke bare at skære alle over en kam, alle foreninger, netop prøver ligesom at pinpointe og sige, hvad det er for nogle? Er det nogle, der går imod demokrati f.eks., altså

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 27. maj 2004

nogle, som ikke vedgår, at de egentlig støtter grundloven, selv om de er blevet danske statsborgere, er det sådan nogle organisationer?

Fordi så synes jeg egentlig, det skal siges heroppe fra talerstolen, så er der god grobund til, at der måske er et stemningsskift i forsamlingen, der siger, jamen folk, der ikke vil støtte den danske grundlov og have vores lokaler stillet til rådighed, jamen de skal da smides ud, det kan da ikke siges mere klart end det, de skal da ud. Men kom op og fortæl os det.

Det Konservative Folkeparti stillede følgende ændringsforslag:

"Der sættes punktum efter ordene "giver anledning til", således at resten af sætningen udgår.

Venstre, Det Radikale Venstre, Centrum Demokraterne og Socialistisk Folkeparti stillede følgende ændringsforslag:

"Hele medlemsforslaget bortfalder og erstattes af følgende:

"Borgerrepræsentationen har drøftet sagen og konstaterer, at Kultur- og Fritidsborgmesteren allerede har rettet henvendelse til regeringen." "

Ændringsforslaget fra Venstre, Det Radikale Venstre, Centrum Demokraterne og Socialistisk Folkeparti blev vedtaget med 25 stemmer imod 23. 1 undlod.

Før stemte: B, D, F, V og Ø.

Imod stemte: A, C og O.

Følgende undlod at stemme: V 2.

Ændringsforslaget fra Det Konservative Folkeparti og det oprindelige medlemsforslag var hermed bortfaldet.

=====

21) BR 261/04. Rokering i udvalg

Godkendelse af, at Tanwir Ahmad (B) udtræder som suppleant i Det Regionale Arbejdsmarkedsråd og meddelelse fra den lille valggruppe om, at Manu Sareen (B) indtræder som ny suppleant.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

22) BR 268/04. Ny Strategi for Københavns Energi - udskillelse af Københavns Energi i aktieselskaber

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen træffer beslutning om at selskabsudskille KE's elnetaktiviteter i et aktieselskab, at med det formål at understøtte KE som en effektiv og veldreven virksomhed søges KE's 4 øvrige forsyningsarter opdelt i selvstændige enheder,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

herunder aktieselskaber, med henblik på at tilvejebringe et beslutningsgrundlag for, hvorledes denne opdeling skal udmøntes juridisk og organisatorisk. Beslutningsgrundlaget skal forelægges udvalget senest 15. september 2004, at der inden udgangen af 2004 forelægges en eller flere indstillinger om den konkrete selskabsdannelse, den juridiske struktur og regnskabsmæssige udskillelse af Københavns Energi og eventuelt en sag om partnerskab, fusion eller salg af Elforsyningen med underliggende selskaber, at omorganiseringen implementeres pr. 1. januar 2005, at der gives et mandat til forhandling af et strategisk partnerskab, fusion eller salg for så vidt angår Elforsyningen og de underliggende aktieselskaber, som er Energi E2 med en ejerandel på 34 % og de 100 % ejede selskaber: KE Holding, KE Marked, KE Tele, KE Kunde og KE Transmission. Et salg kan ske mod kontanter og/eller aktier i hele eller dele af det fortsættende selskab, således at der bevares et helt eller delvist ejerskab til elnettet, samt at KE meddeles bevilling i 2004 til at afholde merudgifter på op til 10 mio. kr. frem til forelæggelsen af næste indstilling om udskillelsen af aktieselskaberne og eventuelt indstillingen om elforsyningen, fordelt som anført i nærværende indstilling, der finansieres ved en modsvarende tillægsbevilling til en indtægt i 2004 på yderligere 10 mio. kr. i tilslutningsbidrag, jf. økonomiafsnittet.
(Miljø- og Forsyningsudvalget og Økonomiudvalget)

Borgmester Winnie Berndtson: Jeg vil bare sige, jeg tør næsten ikke, fordi den sidste sag omhandlede et par hundrede københavnere, der her omhandler alle 500.000 i 5 forskellige forsyningsarter, så gad vide hvor lang tid vi skal bruge på det her.

Den eneste grund til, at jeg tager ordet her, er for at sige, at der har været gjort et meget, meget stort stykke arbejde i Miljø- og Forsyningsudvalget i denne sag. Man har virkelig gået til biddet, man har beskæftiget sig med den i lang tid, og jeg vil bare takke udvalget for, at man i den sidste ende gjorde så store anstrengelser for, at så mange som overhovedet muligt kunne stå bag denne indstilling, fordi det giver en fantastisk stor trykthed i virksomheden, når man skal igennem denne proces.

Rikke Fog-Møller (Ø): For Enhedslisten er nærværende indstilling om en ny strategi for KE ikke nogen stor overraskelse. Den ligger i næsten snorlige forlængelse af anbefalingerne fra et konsulentfirma, der blev hyret sidste år, hvor selskabsdannelse, effektivisering, partnerskab og salg skulle give kommunen en masse dejlige penge og slippe af med det her problem, KE.

Når jeg siger »næsten snorlige«, så er det, fordi behandlingen af sagen i Miljø- og Forsyningsudvalget, som også Winnie Berndtson omtalte, trods alt har givet et noget bredere perspektiv på, hvad en ny strategi for KE kunne være, nemlig at vores forsyninger godt kan udvikles under kommunalt ejerskab og styre, og det ser vi frem til i Enhedslisten, at vi også får nogle bud på det.

Men det kræver selvfølgelig, at vi vil vores forsyninger, det kræver, at vi har et formål med at have de her selskaber, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at det ikke har været nemt at bringe andre temaer ind i den strategidebat end penge.

Når man læser indstillingen, så vil man også se ordet værdiskabelse dukke op i snart sagt hver anden linje, og det er vel at mærke i betydningen, hvordan får vi penge ud af de her

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

selskaber. Det synes jeg er meget sørgeligt, fordi værdi i denne sammenhæng kan være rigtig mange andre ting, og det kommer jeg ind på nu.

For det første irriterer det mig stadig væk, og jeg synes, det er meget sigende, at det er det første, der åbenbart falder KE's ledelse og forskellige embedsfolk i kommunen ind efter en liberalisering på elområdet, som i parentes bemærket skulle give forbrugerne meget billigere elpriser, hvordan man får penge ud af forsyningen.

Det bliver muligt nu, fordi et meget stort flertal i Folketinget, alle partier undtagen Enhedslisten, i disse dage har valgt at give kommunen og andre ejere af elforsyninger mulighed for at få forrentet en langt større del af selskabernes kapital end hidtil og trække midler ud.

Enhedslisten mener, at vi i Københavns Kommune er på vej ud på et vældigt skråplan, hvis vi begiver os ud i de her ideer om, hvordan vores forsyninger kan laves om til pengemaskiner. Københavns Kommune skal have forsyningerne, fordi det er en meget væsentlig og grundlæggende del af det at være og det at drive en by, at der er el, vand, varme og afløb til forsyning af borgerne.

Det er ekstremt vigtigt, at forbrugerne, som også er borgerne, har meget at skulle have sagt, at alle vores net og alle vores ledninger, det er faktisk den eneste streng, forbrugerne har, de kan ikke vælge at lade deres spildevand lede ud i en anden kloakledning med en eller anden form for service og så betale for det der. Det ville formentlig også være en fuldstændig samfundsmæssig vanvittig investering, hvis vi skulle til at lave parallelle net i byen for at kunne give folk noget at vælge imellem.

Men der er kun et net for vand, der er kun et net for afløb, varme og el. Der er med andre ord monopol på dette område, og det gør det med andre ord meget følsomt, hvordan det drives, og det er derfor altafgørende, at forbrugerne har en indflydelse på det her, meget gerne direkte for min skyld, men også ved at kunne vælge repræsentanter, herunder de kommunale.

Enhedslisten mener, det er afgørende for forsyningerne, at de er under den her demokratiske kontrol, og at der ikke kan tjenes penge på de grundlæggende ydelser. Det, vi er på vej ud i, er en ekstra skat, det er en skat på forbrug i forhold til det hvile i sig selv-princip, som nettet ellers har været drevet under.

Så kan man selvfølgelig sige, at man kan bruge overskuddet på at styrke nettet og på at lave alle mulige spændende ting, men det er i virkeligheden så det samme som at investere, og det har man også lov til at gøre ifølge ellovgivningen.

Der hvor jeg synes det er farligt, det er, når man bevæger sig ud i at hive penge ud til andre ting end det, som forsyningen handler om, og det er en stor del af det, der ligger bag den strategi, vi er ved at lave.

Men som sagt har vi også nogle andre ideer, og jeg håber meget, at det, der handler om demokrati, det, der handler om indflydelse, det, der handler om, hvad pokker vi egentlig skal bruge det her net til, og hvorfor det er så vigtigt, at vi har dem, bliver en meget, meget større del af den fremtidige strategidebat omkring KE.

Så vil jeg lige sige, at jeg synes, at processen omkring, at denne sag er taget op i Borgerrepræsentationen og den måde, den er på, den er ekstremt ærgerlig. Jeg synes, det er pinligt, at sådan noget her kommer på en tillægsgagsorden i sidste øjeblik. Jeg synes især det er pinligt over for de medarbejdere, der er i Københavns Energi, fordi de ikke har en chance. Jeg tør vædde med, at der ikke er nogen, der har ringet ud og sagt til tillidsfolkene eller til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

andre folk i hovedsamarbejdsudvalget, at sagen er sådan set på dagens dagsorden, fordi det havde været rimeligt i forhold til, hvor væsentligt det her faktisk er for dem. Godt det var det.

Jo, så skal jeg lige sige, at vi ønsker selvfølgelig at videreføre det ændringsforslag, vi stillede i Miljø- og Forsyningsudvalget, som omhandler, at vi også skal lave en strategi for elnetselskaberne, som ikke indebærer en selskabsdannelse.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Lige inden Mogens Lønborg får ordet, vil jeg sige til Rikke Fog-Møllers bemærkninger om, at sagen ikke var på dagsordenen, som jeg sagde ved mødets begyndelse, at det var ved en beklagelig fejl i forvaltningen, at sagen ikke er blevet optaget på dagsordenen.

Mogens Lønborg (C): Når man sidder og lytter til den forrige taler, så får man et indtryk af, at vi med denne sag og den beslutning, vi skal træffe i aften, sælger hele Københavns Energi. Sådan er det altså ikke, desværre, endnu.

Men med denne sag tager vi et væsentligt skridt i den rigtige retning. Det er en meget afgørende og positiv beslutning, vi her i aften vil træffe, og som det tegner sig, jo også med et meget stort flertal.

For mange år siden, ja mere end hundrede år siden, var det naturligvis en offentlig opgave at få etableret de her forsyningsarter, det var ikke noget, der bare sådan kom ved privat initiativ, det var en kerneopgave for det offentlige.

Sådan er situationen ikke længere i dag, det her det kan sagtens køre i privat regi. Der er selvfølgelig inden for denne her sektor brug for en regulering. Det er der også for så vidt de forsyningsarter, der ligger i andre kommuner. Reguleringen bør ligge på statsligt niveau og endnu højere. Det skal ikke være sådan, at reguleringen af denne sektor ligger i de enkelte kommuner. Derfor er der intet argument for at holde de her ting i kommunalt regi.

Fru Rikke Fog-Møller er inde på, hvor vigtige de her ting er for os mennesker som argumentation for, at det skal ligge i offentligt regi. Da vi hørte noget om vand og el, så sad jeg og tænkte på, hvad med fødevarer, det synes jeg egentlig også i og for sig er en for os mennesker nyttig og væsentlig ting. Men jeg ved ikke, om Enhedslisten er parat til at stille forslag om, at produktion af fødevarer også skal ligge i kommunalt regi. Det gør man vel næppe.

Spøg til side, det er selvfølgelig altid vanskeligt at trække den grænse, men for os er det helt afgørende, at de samfundshensyn, som skal tages, de bliver taget på statsligt plan, og så gælder det simpelt hen om at få det her lagt ud i privat regi.

Nu ved jeg godt, det er ikke det, vi tager stilling til her i aften, det er i første omgang en A/S-model, for så vidt angår el siden. Med hensyn til de andre forsyningsarter skal vi overveje, der skal laves nogle analyser, og jeg vil da godt allerede nu røbe, at vi også er interesseret i og positive over for, at det bliver i et A/S-regi, som så bliver forberedt til et videre salg på markedet.

Så vi har ingen betænkeligheder med denne sag. Vi er glade for, at der er så stort et flertal, som også miljø- og forsyningsborgmesteren var inde på, der bakker den her sag op. Derfor vil vi henstille, at alle, vi er klar over, Enhedslisten ikke vil, vil stemme for denne sag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Abderrahman Ben Haddou (D): Inden denne indstilling blev til, har man jo været til forskellige strategiseminarer og møder osv. omkring, hvad man vil med det fremtidige Københavns Energi.

Det resulterede i, at man orienterede os, jeg tror, det var en uge før selve indstillingen om, at man lagde op til, at alle forsyningsarter skulle udskilles i aktieselskaber. Men af en eller anden mystisk årsag ændrede man så holdningen i sidste øjeblik den dag, vi holdt miljø- og forsyningsudvalgsmøde, og man blev da enige om at støtte, at det kun er eldelen, der bliver udskilt i et aktieselskab, og hvor man så har valgt først senere hen at tage stilling til, om de fire øvrige forsyningsarter skal være i form af aktieselskaber eller andre selvstændige enheder.

Jeg ved ikke lige præcis, hvad der kan ligge i selvstændige enheder ud over A/S, men som Mogens Lønborg var heroppe og sige, så ønsker man, at der skal laves en analyse. Jeg kan bare ikke rigtigt forstå, hvorfor man har brugt så lang tid på at nå frem til en indstilling, som for mit vedkommende har været godt gennemarbejdet, og som ender med, at man nu ønsker en yderligere analyse, før Konservative og Venstre åbenbart vælger at se tiden an.

Det er i hvert fald meget skuffende for CD, at Venstre og Konservative ikke fra starten af har sagt: Det er det, vi ønsker, det er alle forsyningsarter, der skal udskilles i aktieselskaber. Det er dødsrøgt, men jeg står fast ved den indstilling, som jeg fik tilsendt derhjemme, og som betød, at alle forsyningsarter skulle udskilles i aktieselskaber, det holder jeg fast ved.

Derfor stemmer jeg imod det 4. ”at” og har så en protokolbemærkning, som jeg ønsker videreført i den sammenhæng.

Jesper Schou Hansen (V): Jeg forstår godt Ben Haddous overvejelser og lidt undren i et af de her spørgsmål i denne sag. Men jeg tror egentlig, at borgmesteren måske og Mogens Lønborg måske også udtrykte det egentlig meget rammende, da der blev sagt, at det også var et bredt flertal, der var bag.

Man kan sige, i forhold til hele KE som organisation og medarbejdere osv., så er det betryggende for dem både som organisation og for medarbejdere at vide, at det er så bred en Borgerrepræsentation som muligt, der står sammen. Hvis det så kræver, at der er nogle af tingene, der kommer i en senere runde, well, so be it.

Men vi deler i Venstre de bemærkninger, som Mogens Lønborg har både i forhold til fremtidige aktieselskaber og salg på sigt.

Borgmester Winnie Berndtson: Jeg kan godt forstå, der er nogle, der har det nemmere med det her end andre, men jeg synes ikke, ideologi nødvendigvis er nogen god måde at lede virksomheder på. Så derfor synes jeg, at denne her slags sager kræver det, de kræver, for, at man kan være sikker på, at man træffer de rigtige beslutninger.

Til Rikke Fog-Møller vil jeg sige, at hvis jeg med beslutninger i Borgerrepræsentationen kunne ændre den elforsyningslov, der var vedtaget, så gjorde jeg det, men det kan jeg desværre ikke, så jeg er nødt til at følge den, og det er vores selskaber også underlagt, og så må vi give dem de bedste betingelser under de vilkår, der nu følger af den elforsyningslov.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at det, der i dag, kan man sige bliver givet mandat til, det er, at vi vælger i dag at træffe beslutning om, at vi udskiller eldelen i et aktieselskab, men vi vælger også i dag at give mandat til, at den del af Københavns Energi kan man gå i gang med forhandlinger omkring partnerskab og fusioner eller salg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Men i det mandat er der, ikke uvæsentligt, tilføjet ”således at der bevares et helt eller delvis ejerskab til elnettet.” Fordi det er en af kernediskussionerne i det her, det er nemlig lige præcis det her med, hvis der overhovedet er en offentlig opgave i forsyningsvirksomhederne, er det så ikke lige præcis forsynings sikkerheden, det handler om, og hvor er det, den sidder? Den sidder i nettet.

Når jeg kaster mig ind i det her, når jeg synes, udvalget skal være grundigt omkring det, så er det, fordi alle i Miljø- og Forsyningsudvalget og sikkert også en hel del uden for ved, at Københavns Energi i dag ikke er en virksomhed, som kører på skinner, men det er en virksomhed, som har masser af problemer med at få sin organisation til at fungere.

Jeg synes, vi skylder at kigge rigtig godt på, hvordan de andre forsyningsarter også kommer til at fungere bedre i fremtiden. For jeg deler det, vi i sin tid gav KE som sit grundlag og sine overordnede mål, og der er syv af dem, lad mig bare nævne nogle af dem.

Det med værditilvæksten har Rikke jo allerede nævnt. Det står naturligvis, vil jeg næsten sige, også her som et af de overordnede mål. Men der står også, at KE skal være en effektiv og veldreven forsyningsvirksomhed. Det kan vi godt blive bedre til, men jeg er ikke sikker på, at vi kan det i den nuværende organisering, vi har.

KE skal sikre miljø og forsynings sikkerhed på et højt niveau, der har vi en opgave i forhold til, hvilken selskabsform vi vælger at sikre, at vi også stadig væk kan følge med i det.

Vi vil gerne opbygge langvarige kunderelationer og kundeloyalitet. Her har vi også en opgave i forhold til den selskabsform, vi vælger.

Vi vil gerne være en attraktiv arbejdsplads, og vi vil gerne have veluddannede og kompetente medarbejdere, ledere og chefer. Det vil jeg også gerne være med til at lave en organisation, der kan sikre.

Rikke Fog-Møller (Ø): Det kan jeg jo kun give Winnie Berndtson ret i. Det er selvfølgelig ting, vi meget gerne vil også med vores forsynings selskaber. Det håber jeg da også, at vi opnår langt hen ad vejen.

Jeg kunne måske godt have ønsket mig en proces, hvor medarbejderne var betydeligt mere inddraget på et tidligere niveau, end de har været i denne proces.

Så vil jeg også gøre opmærksom på, at det er jo også, hvad der blev nævnt i indstillingen, et led i det, man snakker om aktivt ejerskab, nemlig kommunens ejerskab til en lang række institutioner og selskaber. Der mener jeg virkelig også, når vi forhåbentlig får en større debat om det, at det er meget vigtigt at diskutere, hvad er det andet end værdi i penge, der ligger til grund for, at vi ejer de her selskaber. Hvad er det, vi vil have ud af det og hvorfor.

Så vil jeg godt lige kommentere lidt på det, som Mogens Lønborg siger. Jeg synes, Mogens Lønborg valgte et utrolig dårligt eksempel som sammenligning med det her, nemlig fødevarerområdet. Der vil jeg godt gøre Mogens Lønborg opmærksom på, at hvis der er noget, den konservative økonomi- og erhvervsminister har slået til lyd for, så er det, at vi skal bekæmpe monopolerne på fødevarerområdet.

Det er jo lige præcis det, det her drejer sig om. Det er monopol, ydelserne på nettet, vand, kloak, varme og el er monopolydelser, og det er livsfarligt at have private monopoler. Det ved de i New York, og det ved de i San Francisco, for de har nemlig prøvet at se, hvad der sker, når folk ikke tænker i en samfundsmæssig sammenhæng på de monopolydelser, de giver, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

langsomt udhuler de dem og udtynder dem og ødelægger de store forbrugerskabte investeringer, der er.

Det er det, jeg meget gerne vil advare imod, at vi gør. Derfor håber jeg også, at vi når frem til nogle gode strategier for de her selskaber, som inddrager medarbejdere, og som inddrager en forbrugerindflydelse i fremtiden og også inddrager det at bevare det som noget, som der er en offentlig kontrol over.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er sådan, at den oprindelige indstilling blev ændret, som det også er fremgået af debatten i Miljø- og Forsyningsudvalget. Det nye beslutningsgrundlag er gengivet i Økonomiudvalgets beslutning, ligesom det fremgår af den trykte tekst på dagsordenen.

Så ved afstemningen tager vi udgangspunkt i de 6 ”at”-punkter under Økonomiudvalgets beslutning. Det er dem, der fremgår nederst på side 4, hvor det første står, og derefter på side 5 i indstillingen. Men inden vi tager stilling til det, skal vi tage stilling til Rikke Fog-Møllers ændringsforslag.

Kl. 22.30

Enhedslisten genfremsatte følgende ændringsforslag fra behandlingen i Miljø- og Forsyningsudvalget:

"Der udarbejdes et alternativ til udskillelse af elforsynings elnetaktiviteter, hvor elforsyningen bevares i kommunalt regi med strategier for effektivisering af drift, optimering af service og øget forbrugerindflydelse."

Ændringsforslaget blev forkastet med 44 stemmer imod 5.

For stemte: Ø.

Imod stemte: A, B, C, D, F, O, V og V 2.

Der blev herefter stemt om indstillingen, som anbefalet af Miljø- og Forsyningsudvalget og Økonomiudvalget.

Indstillingens 1. at blev godkendt med 42 stemmer imod 5.

For stemte: A, B, C, D, F, O og V.

Imod stemte: Ø.

Indstillingens 2. at blev godkendt med 48 stemmer imod 0.

For stemte: A, B, C, D, F, O, V, V 2 og Ø.

Indstillingens 3. at blev godkendt med 44 stemmer imod 5.

For stemte: A, B, C, D, F, O, V og V 2.

Imod stemte: Ø.

Indstillingens 4. at blev godkendt med 43 stemmer imod 6.

For stemte: A, B, C, F, O, V og V 2.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

Imod stemte: D og Ø.

Indstillingens 5. at blev godkendt med 44 stemmer imod 5.

For stemte: A, B, C, D, F, O, V og V 2.

Imod stemte: Ø.

Indstillingens 6. at blev godkendt med 43 stemmer imod 5.

For stemte: A, B, C, D, F, O, V og V 2.

Imod stemte: Ø.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Næste ordinære møde er det sædvanlige dobbeltmøde før sommerferien, der afholdes onsdag den 9. og torsdag den 10. juni, og begge dage begynder mødet kl. 16.00.

Hvis dagsordenen kan afvikles hurtigere, så bliver der ikke møde om torsdagen, men det forudsætter nok, at dagsordenen bliver kortere, end den er i dag, og det er der ikke meget, der tyder på.

Dørene blev lukket kl. 22.31

Disse sager behandles for lukkede døre:

23) BR 241/04. Salg af grund

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt med 42 stemmer imod 5.

For stemte: A, B, C, D, F, O, V og V 2.

Imod stemte: Ø.

24) BR 248/04. Aktindsigt

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 27. maj 2004**

25) BR 259/04. Personalesag

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt med 43 stemmer imod 2. 1 undlod.**For stemte: A, B, C, D, F, O, V, V 2 og 1 medlem af Ø (Per Bregengaard).****Imod stemte: 2 medlemmer af Ø (Bente Møller og Jens Kjær Christensen).****Følgende undlod at stemme: 1 medlem af Ø (Mikkel Warming).****Lene Sillasen blev ansat i stillingen som vicedirektør i Sundhedsforvaltningen.****26) BR 252/04. Valg af forpagter**

(Kultur- og Fritidsudvalget) (Standsningsret)

Borgmester Martin Geertsen (V) deltog ikke ved behandlingen af sagen på grund af inhabilitet.

Johannes Nymark (A) deltog ikke ved behandlingen af sagen.

Enhedslistens ændringsforslag blev forkastet med 35 stemmer imod 12.**For stemte: F og Ø.****Imod stemte: A, B, C, D, O, V og V 2.****Socialdemokraternes ændringsforslag blev forkastet med 22 stemmer imod 21.****For stemte: A, C og F.****Imod stemte: B, D, O, V, V 2 og Ø.****Indstillingen – som anbefalet af Økonomiudvalget – blev godkendt med 37 stemmer imod 9.****For stemte: A, C, D, F, O, V og V 2.****Imod stemte: B og Ø.**

Mødet sluttede kl. 23.16